

NDS P
၂၀၁၁

ဟာရာရီ လမ်းခွဲ မိုးရှင်း(I.M.T)

ROBIN SHARMA
The Monk
Who Sold His Ferrari

Illustrated and designed by Thone Htein

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာစာ

လွန်ခဲ့တဲ့ ၄ လလောက်က “ငါတို့စာပေ” စာအုပ်တိုက်ပိုင်ရှင် ကိုစန်းမွန်းအောင်က ကျွန်တော့်ကို စာအုပ်လေးတစ်အုပ် ဖတ်ကြည့်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်။ အကယ်၍ ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ဖို့ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် မူရင်းစာရေးဆရာဆီက ခွင့်တောင်းပေးမယ်လို့လည်း ပြောခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်လေးရဲ့ နာမည်က The Monk Who Sold His Ferrari တဲ့။ ရေးသားသူကတော့ ရော်ဘင်ရှာမာ (Robin Sharma) ဖြစ်ပါတယ်။ ရော်ဘင်ရှာမာဟာ ခေါင်းဆောင်မှု ပညာရပ်တွေကို သင်ကြားပေးတဲ့နေရာမှာ ကျော်ကြားသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ The Monk Who Sold His Ferrari ဟာ ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှာ ထုတ်ဝေခဲ့တာဖြစ်ပြီး သန်းနဲ့ချီ ရောင်းချခဲ့ရတဲ့ စာအုပ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ The Monk Who Sold His Ferrari စာအုပ်ကို စဖတ်တုန်းကတော့ သန်းနဲ့ချီ ရောင်းခဲ့ရတဲ့ စာအုပ်မှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။ စာအုပ်နာမည်လေးကို စိတ်ဝင်စားလို့ ဖတ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းလို့ ထင်ပြီး ဖတ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ဖတ်ကြည့်တဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်း မဟုတ်တာကို ရိပ်မိလာခဲ့တယ်။ အဲဒါနဲ့ စာအုပ်ကို သေချာပြန်ကြည့်တော့မှ “Fable” စာလုံးကို ကျွန်တော်မမြင်ခဲ့မှန်း သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ Fable ဆိုတာကတော့ ဘဝသင်ခန်းစာ တစ်ခုခုကို ပေးချင်လို့ ပြင်ပမှာ တကယ်မရှိဘဲ ဖန်တီးထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးကိုခေါ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးသူက သူပေးချင်တဲ့ Message တွေကို ဒီအတိုင်းမပေးဘဲ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်လေးနဲ့ ပေးတာကို ဆိုလိုတာပါ။ ဒီတော့ စာဖတ်သူတွေလည်း ကျွန်တော့်လို အထင်လွဲမိတာ မဖြစ်ရအောင် အခုကတည်းက ကြိုအသိပေးပါရစေ။ ဒီစာအုပ်ထဲက ဇာတ်လမ်းဟာ ဖြစ်ရပ်မှန် မဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးသူက သူပေးချင်တဲ့ Message ကို ဇာတ်လမ်းလေးနဲ့ ပေးထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ များသောအားဖြင့် စိတ်အားတက်ကြွဖွယ် စာပေတွေ ရေးတဲ့သူတွေဟာ သူတို့ပြောချင်တဲ့အချက်၊ သူတို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို တိုက်ရိုက်ပြောကြတာ များပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရော်ဘင်ရှာမာကတော့ အဲဒီထဲက ခွဲထွက်ပြီး ဇာတ်လမ်းသဘောမျိုးလေးနဲ့ သူ့ဘဝအတွေ့အကြုံ၊ သူ့ရဲ့အသိပညာတွေကို ဝေမျှခဲ့ပါတယ်။ တကယ် ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်း မဟုတ်မှန်း သိသွားလို့ အစပိုင်းမှာ စိတ်ပျက်မိခဲ့ပေမဲ့ စာအုပ်လေးကို ပြီးတဲ့အထိ ကျွန်တော် ဆက်ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ဖတ်မိခဲ့တဲ့အတွက်လည်း ဝမ်းသာမိပါတယ်။ ဒီစာအုပ်လေးထဲမှာ ကျွန်တော့်အတွက် အသုံးဝင်တဲ့ အသိပညာများစွာ ပါဝင်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်လေးကို အပြီးအထိ ဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်လေးထဲမှာ အဓိက ဇာတ်ကောင်က ၂ ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဂျူလီယန်မန်တဲလ် ဆိုတဲ့ နာမည်ကျော်ရှေ့နေနဲ့ သူ့ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဂျွန် ဖြစ်ပါတယ်။ ရော်ဘင်ရှာမာဟာ သူပြောချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ဂျူလီယန်မန်တဲလ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင်ကတစ်ဆင့် စာဖတ်သူတွေကို ပြောပြခဲ့တာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ စာဖတ်သူတွေကို တစ်ခုကြိုတင်ပြီး သတိပေးချင်တာလေးလည်း ရှိပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ဟာ စာဖတ်သူတွေ ချီးကျူးတာ ခံခဲ့ရသလို ဝေဖန်တာလည်း ခံခဲ့ရတဲ့စာအုပ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ချီးကျူးခံခဲ့ရတာကတော့ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ပါဝင်နေတဲ့ အဖိုးတန် အသိတရားတွေကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲက အသိတရားတွေမှာ“The

Secret” , “Think and Grow Rich’ စတဲ့ နာမည်ကျော် စာအုပ်တွေထဲက အသိပညာတွေလည်း ပါဝင်နေပါတယ်။ အနှစ်တွေချည်းပဲ စုထားတဲ့ စာအုပ်လို့တောင် ပြောလို့ရပါတယ်။ အဝေဖန်ခံခဲ့ရတာကတော့ ရော်ဘင်ရှာမာရဲ့ ရသစာပေ အရေးအသား ဖြစ်ပါတယ်။ ရော်ဘင်ရှာမာဟာ ခေါင်းဆောင်မှုပညာကို သင်ကြားပေးတဲ့နေရာမှာ နာမည်ကျော်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး Motivational Speaker တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ရသစာပေတွေ အဓိက ရေးခဲ့သူလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ဒီစာအုပ်ကို ရေးတဲ့နေရာမှာ သူရဲ့ ရသစာပေ အရေးအသားဟာ လိုအပ်ချက်တွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတွက် စာဖတ်သူ အချို့က ဝေဖန်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အစပိုင်းမှာ ဖတ်ရတာ သိပ်ပြီး သဘောမကျမိတဲ့ အရေးအသားတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာအုပ်ကပေးတဲ့ အသိတရားတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင်တော့ အဲဒီအချက်ဟာ ထည့်ပြောစရာတောင် မလိုတော့ပါဘူး။ စာဖတ်ပရိသတ်တွေ ဖတ်ရတာ အဆင်ပြေအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကျွန်တော် ကြိုးစားထားပါတယ်။ ဘာသာပြန်တဲ့နေရာမှာ တစ်ချက်မကျန် တူအောင် တိုက်ရိုက် ဘာသာပြန်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာဖတ်ပရိသတ်တွေ နားလည်လွယ်အောင် အဓိကထားပြီး ဘာသာပြန်ထားပါတယ်။ လိုအပ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ လိုအပ်ချက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ရဲ့ အားသာချက်တစ်ခုက စာဖတ်သူ မေးချင်လာမယ့် မေးခွန်းတွေကို စာဖတ်သူအစား ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဂျန်က အမြဲ မေးပေးထားတဲ့ အချက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ပြောတဲ့ အချက်တွေမှာ နည်းနည်း နားရှုပ်သွားတိုင်း ဂျန်က မေးပေးထားပါတယ်။ ဂျူလီယန်ကလည်း ဂျန် နားလည်အောင် အမြဲတမ်း ပြန်ရှင်းပြထားပါတယ်။ ဒီတော့ စာဖတ်သူတွေရဲ့ မေးခွန်းကိုလည်း ဖြေပြီးရာရောက်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်မှာ အခန်း ၁၃ ခန်း ပါဝင်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးကို အဓိကအားဖြင့် (၂) ပိုင်း ခွဲလို့ရပါတယ်။ အခန်း (၁) ကနေ အခန်း (၆) အထိက ဇာတ်လမ်းဆင်တဲ့အပိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးသူပြောပြချင်တဲ့ အဓိက Message တွေကတော့ အခန်း (၇) ကနေ အခန်း (၁၃) အတွင်းမှာ ပါဝင်နေပါတယ်။ ပထမပိုင်းပဲ ဖတ်ပြီး စာအုပ်ရဲ့ တန်ဖိုးကို မဆုံးဖြတ်စေချင်လို့ ကြိုပြောရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်အုပ်လုံး ပြီးအောင်ဖတ်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်စေချင်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲက နည်းလမ်းတွေမှာ လိုက်နာကျင့်သုံးဖို့ နည်းနည်းခက်ခဲမယ့် နည်းလမ်းအနည်းငယ်ပါပေမဲ့ အများစုက လိုက်နာကျင့်သုံးဖို့ လွယ်ကူတဲ့နည်းလမ်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လည်း ဘဝအတွက် အသုံးဝင်တဲ့နည်းလမ်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်လေးကရတဲ့ အသိပညာတွေနဲ့ ပိုမိုပျော်ရွှင်တဲ့ ဘဝလေးတစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်ကြပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

မိုးရှင်း (I.M.T)

အခန်း (၁)

မမြဲခြင်းတရားရဲ့ သတိပေးခေါင်းလောင်းသံ

တရားရုံးအလယ်မှာ ရုတ်တရက် ပစ်လဲကျသွားတဲ့ သူ့ကို ကြည့်ရှင်း ကျွန်တော် အံ့အားသင့်နေမိတယ်။ သူဆိုတာကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ဂျူလီယန်မန်တဲလ်ကို ဆိုလိုတာပါ။ သူဟာ ဒီနိုင်ငံက ထိတ်ထိတ်ကြ ရှေ့နေတွေထဲက တစ်ဦးပါ။ ဒေါ်လာ ၃၀၀၀ တန် ဝတ်စုံနဲ့ အမြဲ ကြည့်ကောင်းနေပြီး လူအများကြားမှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလှသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ရှေ့နေလောက အောင်မြင်မှုတွေဟာလည်း ပြောမကုန်အောင် ရှိနေပါတယ်။ သူလဲကျသွားတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်လည်း တရားရုံးထဲမှာ ရှိနေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် အံ့ဩမှင်တက်နေမိခဲ့တယ်။ အမြဲတမ်း ကြားကြားဝင့်ဝင့် ရှိနေခဲ့သူတစ်ဦးဟာ အခုအချိန်မှာတော့ တရားရုံးအလယ်မှာ လဲကျနေပြီး အကူအညီမဲ့နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ချွေးတွေလည်း အများကြီး ထွက်နေပါတယ်။

ကျွန်တော် တဒင်္ဂလေးအတွင်းမှာ ရုတ်တရက်တွေးမိတဲ့ အတွေးတွေက အများကြီး ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ “ဘုရားရေ...၊ ဂျူလီယန် ပစ်လဲသွားပြီ”လို့ သူ့ရဲ့ နောက်လိုက်တစ်ဦးက အော်လိုက်ပါတယ်။ တရားသူကြီးလည်း တော်တော်လေး အံ့အားသင့်နေပုံရပြီး သူ့ရဲ့ခုံအောက်က အရေးပေါ်ဖုန်းထဲကို တစ်ခုခု ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အံ့အားသင့်ခြင်းများစွာနဲ့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေမိပါတယ်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာလည်း “မသေပါနဲ့ဦး ငါ့ကောင်ကြီးရာ၊ မင်းသေဖို့ အရမ်း စောလွန်းပါသေးတယ်။ မင်းဒီလိုသေဖို့ မထိုက်တန်ပါဘူး”လို့ ပြောနေမိပါတယ်။

အစက မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကြောင်ကြည့်နေတဲ့ ဘီလစ်စာရေးကြီးကလည်း ရုတ်တရက် သတိပြန်ဝင်လာပြီး လဲကျသွားတဲ့ ဂျူလီယန်ကို အရေးပေါ် အသက်ကယ်ဆယ်မှု (CPR) စတင် လုပ်ဆောင်ပေးနေပါတယ်။ ဂျူလီယန်ရဲ့ နောက်လိုက်ဖြစ်သူ ကောင်မလေးကတော့ သတိလစ်နေတဲ့ သူ့ ဆရာဘေးမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ အားပေးစကားတွေ ပြောနေရှာပါတယ်။

ကျွန်တော် ဂျူလီယန်ကို သိတာ ၁၇ နှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော် ရှေ့နေကျောင်းပြီးတဲ့ အချိန်ကတည်းက သူနဲ့ စတွေ့ခဲ့တာပါ။ သူ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သင်အဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရာကနေ သူ့ကို စသိခဲ့တာပါ။ အဲဒီအချိန်တည်းက ဂျူလီယန်ဟာ အရမ်းတော်ခဲ့တာပါ။ ဂျူလီယန်ဟာ ရုပ်လည်းဖြောင့်တဲ့အပြင် အကြောက်တရားကင်းမဲ့ပြီး တော်တော်လေး ရည်မှန်း ချက်ကြီးသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ သူ့အလုပ် လုပ်နေတဲ့ ရှေ့နေကုမ္ပဏီရဲ့ အလားအလာအရှိဆုံး ရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်သလို ကုမ္ပဏီအတွက် ဝင်ငွေရှာပေးနိုင်ဆုံးသူဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့အချိန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်နောက်ကျတဲ့ ညတွေမှာ သူ့ရဲ့ရုံးခန်းဘေးက ဖြတ်လျှောက်တိုင်း သူ့ရဲ့အခန်းထဲမှာ ကပ်ထားတဲ့ စာတစ်ခုကို အမြဲတွေ့မိပါတယ်။ အဲဒီစာက ဝင်စတန်ချာချီရဲ့ စကားတွေကို ရေးထားတဲ့စာပါ။ အဲဒီစာကို ကြည့်ရုံနဲ့ ဂျူလီယန်

ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ ရပါတယ်။ အဲဒီစာကတော့ -

“ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ ကံကြမ္မာရဲ့ အရှင်သခင်များဖြစ်ကြပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ဘဝထဲကို ရောက်လာသော အရာအားလုံးသည် ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ အရာများသာဖြစ်သည်။ နာကျင်စရာများနဲ့ မောပန်းစရာများသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ခံနိုင်ရည်ဖြင့် ဖြတ်ကျော်နိုင်သော အရာများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့လုပ်ရပ်များကို ယုံကြည်ပြီး အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးစိတ်ဓာတ် ရှိနေသရွေ့ အောင်မြင်မှုသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ရှောင်လွှဲမရပါ”

ဂျူးလီယန်ဟာ အထက်ပါ အဆိုအမိန့်အတိုင်း နေထိုင်သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ စိတ်ဓာတ်မာကျောပြီး အလုပ်လည်း ကြိုးစားသူ ဖြစ်ပါတယ်။ အောင်မြင်ခြင်းကို ပိုင်ဆိုင်မယ့် ကံကြမ္မာ သူ့မှာရှိပြီးသားလို့ ယုံကြည်နေသူဖြစ်ပြီး အဲဒီအောင်မြင်မှုကိုရယူဖို့ တစ်နေ့ကို ၁၈ နာရီလောက် အလုပ်လုပ်ဖို့လည်း ဝန်မလေးသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ဆင့်စကားကနေ ကြားသိရတာကတော့ သူ့ရဲ့ အဘိုးဖြစ်သူဟာ ထင်ရှားတဲ့ လွှတ်တော်အမတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့ ဖခင်ဟာလည်း ဗဟိုတရားရုံးမှာ အများလေးစားတဲ့ တရားသူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ မိသားစုက ဆင်းသက်လာတာကြောင့် သူ့အပေါ်မှာ မိသားစုဝင်တွေက မျှော်လင့်ချက် ကြီးကြီးထား ကြတယ်ဆိုတာ သိသာထင်ရှားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျူးလီယန်ဟာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ခံယူချက်နဲ့ပဲ ဘဝကိုဖြတ်သန်းပြီး သူ့လမ်းသူ ဖောက်လေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူနည်းလမ်းနဲ့ပဲ လုပ်လေ့ရှိပြီး လူကြားထဲမှာ သူ့ အရည်အချင်း ထုတ်ပြရတာကိုလည်း ကြိုက်နှစ်သက်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

တရားရုံးထဲက ဂျူးလီယန်ရဲ့ ထိတ်ထိတ်ကြဲ စွမ်းဆောင်မှုတွေဟာ သတင်းစာတွေရဲ့ မျက်နှာဖုံးတွေမှာ မကြာခဏ ပါလာတတ်ပါတယ်။ နာမည်ကျော်တွေနဲ့ လူချမ်းသာတွေက ဥပဒေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လာရင် သူ့ဆီကို လာကြတာ များပါတယ်။ သူဟာ တရားရုံးတွင်း ကိစ္စတွေတင်မဟုတ်ဘဲ အခြားကိစ္စ တွေနဲ့လည်း နာမည်ကြီးသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ မြို့ထဲက နာမည်ကြီး စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ ငယ်ငယ်ချောချော ဖက်ရှင်မော်ဒယ်လေးတွေနဲ့အတူတူ စားသောက်လေ့ရှိတာ၊ သို့မဟုတ် သူ့ရဲ့ အသိပွဲစားတွေနဲ့ မူးရူးအောင် သောက်ပြီး သောင်းကျန်းကြတာတွေဟာလည်း ကုမ္ပဏီမှာ ပြောစမှတ်တွင်စရာတွေ ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီကို စ,ရောက်တဲ့ နွေရာသီတုန်းက သူဟာ လူသတ်မှုတစ်ခုအတွက် တရားရင်ဆိုင်ဖို့ အမှုလက်ခံထားတဲ့ အချိန်ဖြစ်ပြီး သူနဲ့ အလုပ်အတူတူ တွဲလုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါတယ်။ သူနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ ရွေးခဲ့တာလဲဆိုတာ အခုအချိန်ထိ စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဟားဗတ်ဥပဒေတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့ အဲဒီအချိန်က ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်တော်ဟာ အတော်ဆုံး အလုပ်သင် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ရှေ့နေမျိုးရိုးလည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖေက ရေတပ်က ထွက်လာပြီးကတည်းက လက်ကျန် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းအဖြစ်နဲ့ပဲ ဖြတ်သန်းခဲ့သူပါ။ ကျွန်တော့်အမေကလည်း သာမန် အိမ်ထောင်ရှင်မ တစ်ဦးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်တော့်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တယ်။ သူ့ကို မြှောက်ပင့် ပြောဆိုနေကြတဲ့ သူတွေအားလုံးကို ကျော်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ရွေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆာလောင်တဲ့ သင်ယူလိုချင်စိတ်ကို သဘောကျလို့ ကျွန်တော့်ကို ရွေးခဲ့တာလို့ သူ ပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အတူတူလက်တွဲ

ကိုင့်တယ်ခွဲတဲ့အမှုမှာ ကျွန်တော်တို့ အနိုင်ရခဲ့ပါတယ်။ ဇနီးဖြစ်သူကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်မှုနဲ့ စွပ်စွဲခံခဲ့ရတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးကို လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနေရာသီကတော့ ကျွန်တော် တော်တော်လေး ပညာရခဲ့တဲ့ နေရာသီပါ။ နာမည်ကျော် ရှေ့နေတစ်ဦး ဘယ်လိုအမှု ရင်ဆိုင်လဲဆိုတာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ဆီက ပညာတွေကို ရသလောက် ကျွန်တော် သင်ယူခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုနဲ့အတူ ကျွန်တော် အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဆက်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားက ခင်မင်မှုကလည်း အချိန်တိုအတွင်းမှာ တိုးပွားလာခဲ့ပါတယ်။ သူက အလုပ်တွဲလုပ်လို့ အကောင်းဆုံး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားအဖြစ် အလုပ်လုပ်ရတာ တစ်ခါတလေ စိတ်တော်တော်လေး ရှုပ်ထွေးရပါတယ်။ ညဘက် နောက်ကျတဲ့အထိ အလုပ်လုပ်ရပြီး ငြင်းခုံရတာတွေလည်း မကြာခဏ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ သူက သူနည်းလမ်းပဲ ကြိုက်တတ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူမှားတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူရဲ့ မာကျောတဲ့ စိတ်ဓာတ် အောက်မှာတော့ လူတွေကို ကြင်နာတတ်တဲ့ စိတ်ရှိနေပါတယ်။

သူဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်ရှုပ်ပါစေ ဂျန်နီနေကောင်းလား အမြဲမေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဂျန်နီဆိုတာ ကျွန်တော် ဥပဒေကျောင်း မတက်ခင်တည်းက လက်ထပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇနီးပါ။ ကျွန်တော် အလုပ်သင်အဖြစ် အလုပ်လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲရှိခဲ့တာကို သိလို့ ဂျူလီယန်က ကျွန်တော် ပညာသင်ဆရာအောင် ကူညီပေးခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ သူ မကူညီချင်ခဲ့ရင်လည်း အနေသာကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက သူ့မိတ်ဆွေတွေကို ဘယ်တော့မှ ပစ်ထားလေ့မရှိပါဘူး။ ဂျူလီယန်အတွက် တစ်ခုတည်းသော ပြဿနာက အလုပ် အလွန်အကျွံလုပ်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ပထမနှစ်တွေတုန်းက သူအလုပ်လုပ်တာ အရမ်းများနေရင် 'ငါ ကုမ္ပဏီကောင်းကျိုးအတွက် လုပ်နေတာပါကွာ'လို့ ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ နောက်တော့ သူ တစ်လလောက် အနားယူပြီး ကေမန်ကျွန်းကို သွားမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာပါဘူး။ “နောက်ဆောင်းရာသီ ကျရင် သွားတာပေါ့ကွာ”လို့ ဆင်ခြေပေးလေ့ရှိတယ်။ သူရဲ့ အလုပ်ကြိုးစားမှုတွေကြောင့် အချိန်ကြာတာတာနဲ့အမျှ ဂျူလီယန်ဟာ ပိုမိုနာမည်ကြီးတဲ့ ရှေ့နေ တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ နာမည်ပိုကြီးလာတာနဲ့အမျှ အလုပ်တွေကလည်း ပိုများလာပါတယ်။ သူလိုက်ရတဲ့ အမှုတွေက ပိုကြီးလာပြီး ဂျူလီယန်ကလည်း သူကို စိန်ခေါ်နိုင်တဲ့ အမှုမျိုးဆို ဘယ်တော့မှ ငြင်းလေ့မရှိပါဘူး။ ကြိုးစားပြီးရင် ကြိုးစားဆဲပါပဲ။ ၂ နာရီထက် ပိုအိပ်မိရင် အလုပ်မလုပ်မိလေခြင်းဆိုပြီး သူကိုယ်သူ အပြစ်တင်တတ်ကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ရင်ဖွင့်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ၊ သူဟာ ပိုမိုအောင်မြင်လိုခြင်း၊ ပိုမိုချမ်းသာလိုခြင်းဆိုတဲ့ ဆာလောင်မှုတွေရဲ့ သားကောင်ဖြစ်လာကြောင်း ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရိပ်မိလာခဲ့ပါတယ်။ ထင်ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ဂျူလီယန်ဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ထိတ်ထိတ်ကြဲ ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ လူတိုင်းလိုချင်တဲ့ အရာတွေကို အရယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဝင်ငွေတွေ တစ်ပုံကြီး ဝင်တဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီး ခြံဝင်းအကျယ်ကြီးထဲမှာ အိမ်အကြီးကြီး တစ်လုံးကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်လာခဲ့ ပါတယ်။ သူနေတဲ့နေရာက နာမည်ကျော်တွေပဲနေတဲ့ ရပ်ကွက်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ပိုင် လေယာဉ်၊ ဖာရာရိုကား စတာတွေ ပိုင်ဆိုင်လာတဲ့အပြင် နေရာသီမှာ

အပန်းဖြေထွက်ဖို့ အပူပိုင်း ကျွန်းတစ်ခုပေါ်မှာ အိမ်တစ်လုံးပါ
ဝယ်ထားပါသေးတယ်။

အပြင်ပန်းမှာ အားလုံး အဆင်ပြေနေပေမဲ့ သူတစ်ခုခု ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေခဲ့ပါတယ်။ သူများတွေထက် အမြင်ပိုစူးရှလို့ ကျွန်တော် သိနေခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ သူနဲ့ အနီးကပ်ဆုံး နေထိုင်သူမို့ သိနေခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးက အလုပ်မှာ အမြဲ တူတူရှိနေတာကြောင့် သဘာယ်လောက် အလုပ်လုပ်လဲ ကျွန်တော် အသိဆုံးပါ။ နောက်ဆုံး ကိုင်တွယ်ခဲ့တဲ့အမှုထက် ပိုကြီးတဲ့အမှုဆိုတာ သူ့အတွက် အမြဲရှိနေတတ်ပါတယ်။ ဘယ်တော့မှ အရှိန်သတ်သွားတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ သူဟာ အမှုတစ်ခုလိုက်ပြီးဆိုရင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု အများကြီး လုပ်လေ့ရှိသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ တရားသူကြီး ဒီလိုမေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဟိုလိုမေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါတို့ရှာဖွေထားတဲ့ အချက်အလက်တွေက မပြည့်စုံရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ စသဖြင့် မေးခွန်းပေါင်းများစွာ သူ့ကိုယ်သူ မေးလေ့ရှိသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အဆုံးအစွန်ထိ ခေါင်းခြောက်အောင် စဉ်းစား တတ်ကြပြီး ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ရဲ့ အလုပ်ဦးစားပေး ဘဝထဲမှာ ပိတ်မိလာပါတယ်။ သူများတွေ မိသားစုနဲ့ အတူတူရှိနေချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ၆၄ ထပ်ပေါ်က ရုံးခန်းထဲမှာ အောင်မြင်မှုနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေခဲ့ကြပါတယ်။

ဂျူလီယန်ဟာ အလုပ်ကြိုးစားလွန်းပြီး မသိရင် သူ့ကိုယ်သူ သေအောင် သတ်နေသလိုပါပဲ။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အပင်ပန်းလွန်ပြီး သေချင်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့တောင် တူနေပါတယ်။ ဘယ်အရာကမှ သူ့ကို ကျေနပ်အောင် မစွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာလည်း ယိုယွင်းလာပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အဖေနဲ့လည်း သူ စကားမပြောတော့ပါဘူး။ သူ့မှာ လူတိုင်း လိုချင်နေတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ အောင်မြင်မှုတွေရှိနေပေမဲ့ သူလိုချင်တာ ရှာမတွေ့သေးတဲ့ ပုံစံဖြစ်နေပါတယ်။

အသက် ၅၃ နှစ်အရွယ်မှာ ဂျူလီယန်ဟာ အသက် ၇၀ အရွယ်လို့ ထင်ရလောက်အောင် အိုမင်း ရင့်ရော်နေခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဟန်ချက်မညီတဲ့ လူနေမှုပုံစံကြောင့် စိတ်ဖိစီးမှုတွေ များပြားခဲ့ပြီး မျက်နှာမှာလည်း ပါးရေနားရေတွေ တွန့်နေပါတယ်။ ဈေးကြီးတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ ညဉ့်နက်မှ စားခဲ့တဲ့ ညစာတွေ၊ အဆက်မပြတ်သောက်ခဲ့တဲ့ စီးကရက်တွေ၊ အလွန်အကျွံ သောက်ခဲ့တဲ့ ကော့ညက်အရက်တွေကြောင့် သူဟာ အဝလွန်ပြီး ကျန်းမာရေးလည်း ချွတ်ယွင်းနေပါတယ်။ သူ့ဘဝကို ငြီးငွေ့လာပြီ ဖြစ်ကြောင်းလည်း မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ အရင်တုန်းက ဟာသဉာဏ် ရှင်မြူးတဲ့ ဂျူလီယန်ဟာ အခုအချိန်မှာတော့ ရယ်တောင် မရယ်တော့ပါဘူး။ အရင်တုန်းက စိတ်အားထက်သန်မှု အပြည့်နဲ့ ဂျူလီယန်ဟာ အခုတော့ လေးလံထိုင်းမှိုင်းတဲ့ ဂျူလီယန် ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ သူ့ဘဝမှာ ရည်ရွယ်ချက် ပျောက်သွားပုံရပါတယ်။

စိတ်မကောင်းစရာ အကောင်းဆုံးအချက်က သူဟာ တရားရုံးမှာ အမှုရင်ဆိုင်တဲ့ အခါမှာတောင် အာရုံစူးစိုက်မှု မရှိတော့တာပါပဲ။ တစ်ချိန်တုန်းက သူ့အလွယ်တကူ ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့တဲ့ အမှုတွေကို အခုတော့ မဖြေရှင်းနိုင်တော့ပါဘူး။ ဂျူလီယန်ရဲ့ တောက်ပတဲ့ ဘဝဟာ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်လာပါတယ်။ သူဟာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတင် ပျက်စီးသွားတာ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာလည်း

ပျက်စီးလာခဲ့ပါတယ်။ သူလုပ်နေရတာကို မပျော်ရွှင်တော့ကြောင်း၊ သူ့ဘဝဟာ ဗလာနတ္ထိဖြစ်နေကြောင်း နေ့တိုင်း ပြောလာခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ မိဘတွေကြောင့် ဥပဒေပညာကို လေ့လာခဲ့ရပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဥပဒေပညာကို နှစ်သက်ခဲ့တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဥပဒေပညာရဲ့ ရှုပ်ထွေးမှုနဲ့ ဉာဏ်ပညာ အသုံးပြု ရမှုတွေက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားစေခဲ့ပါတယ်။ လူတွေအပေါ် ဥပဒေပညာရပ်ရဲ့ အကျိုးပြုပုံက သူ့ကို ပိုမိုလေ့လာဖို့ စိတ်အားတက်စေခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ လူချမ်းသာ မိသားစုက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာထက် ပိုခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ငယ်စဉ်က သူ့ကိုယ်သူ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို အကူအညီ ပေးနိုင်မယ့် သူတစ်ယောက်လို့ မြင်ခဲ့ပြီး အဲဒီအမြင်ကြောင့်ပဲ သူ့ဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ အမြင်ကြောင့်ပဲ သူ့ဘဝမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိလာတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂျူလီယန်ဟာ သူ့ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ကြောင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပျက်စီးခဲ့တာအပြင် သူနဲ့ကျွန်တော် မတွေ့ခင်က ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ကုမ္ပဏီက စီနီယာအချို့ ပြောပြပုံအရ ဂျူလီယန်မှာ စိတ်ဒဏ်ရာ တစ်ခုခုရှိနေတယ်လို့ သိခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ မပြောပြကြပါဘူး။ ကုမ္ပဏီက ပါးစပ်ဖွာတဲ့ အဘိုးကြီး ဟာဒင်းတောင် ကျွန်တော့်ကို မပြောပြပါဘူး။ ဘယ်လို လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ ဖြစ်ပါစေ အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက် စိတ်ဒဏ်ရာဟာ ဂျူလီယန်ရဲ့စိတ်ကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ထိခိုက်နေတယ်လို့ ကျွန်တော် သံသယရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို သိချင်နေခဲ့ပါတယ်။ သိချင်တဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်းက ကျွန်တော် ဂျူလီယန်ကို ကူညီချင်လို့ပါ။ သူဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ စံပြပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်တင် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ တရားရုံးထဲမှာ ဂျူလီယန် လဲကျတဲ့ အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရုတ်တရက် နှလုံးထဖောက်တာဖြစ်ပြီး တရားရုံး နံပါတ် ၇ အလယ်မှာ လဲကျခဲ့တာပါ။ ဂျူလီယန်ဟာလည်း မမြဲခြင်းတရားနဲ့ မကင်းတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ပဲ ဆိုတာကို ကံတရားက သတိပေးလိုက်သလိုပါပဲ။

အခန်း (၂)

ထူးဆန်းတဲ့ ဧည့်သည်

ဂျူးလီယန် တရားရုံးထဲမှာ လဲကျသွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ကုမ္ပဏီ အရေးပေါ် အစည်းအဝေး လုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်လိုက်မိပါတယ်။ ကုမ္ပဏီက အသက်ကြီးဆုံးတွေထဲက တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဟာဒင်းက စကားစပြောပါတယ်။ “သတင်းဆိုးတစ်ခုတော့ ပြောရပါတော့မယ်။ ဂျူးလီယန်ဟာ မနေ့က တရားရုံးထဲမှာ Air Atlantic အမှုကို ရင်ဆိုင်နေတုန်း ရုတ်တရက် နှလုံးထ၊ဖောက်ပြီး သတိလစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ အခုလောလောဆယ် သူဆေးရုံမှာ ကုသမှု ခံယူနေရဆဲပါ။ သူ့ရဲ့အခြေအနေက တည်ငြိမ်သွားပြီဖြစ်ပေမဲ့ ပုံမှန် အကောင်းပကတိဖြစ်ဖို့တော့ အချိန်နည်း နည်းယူရဦးမယ်လို့ သူ့ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို အသိပေးထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျူးလီယန်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခင်ဗျားတို့ အားလုံးလည်း သိသင့်တယ်ထင်လို့ အခုအစည်းအဝေး လုပ်လိုက်တာပါ။ ဂျူးလီယန်က ရှေ့နေဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်ပြီး ဒီကုမ္ပဏီကို ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျူးလီယန် ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီကို စွန့်ခွာသွားပြီဖြစ် ကြောင်း ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို အသိပေးတာပါ”လို့ ဟာဒင်းက ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီသတင်းကြောင့် ကျွန်တော် အတော်လေး အံ့သြသွားခဲ့ရပါတယ်။ ဂျူးလီယန်မှာ ပြဿနာတွေရှိနေမှန်းတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျူးလီယန် အလုပ်ကနေ ထွက်လိမ့်မယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မထင်ခဲ့မိဘူး။ ဒီလို ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး ချမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်ရဲ့ ခင်မင်မှု အတိုင်းအတာကို ထောက်ထားပြီး သူ ကျွန်တော့်ကို အရင်ပြောခဲ့မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆေးရုံမှာတောင် အတွေ့မခံပါဘူး။ ကျွန်တော် ဆေးရုံကို သတင်းမေးဖို့သွားတိုင်း သူ့နာပြုတွေက သူအိပ်နေကြောင်းပဲ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဖုန်းခေါ်တာကိုလည်း သူ လုံးဝ မကိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်ရင် သူ မေ့ပစ်ချင်နေတဲ့ ဘဝကြီးကို ပြန်သတိရမှာ စိုးလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော် တော်တော်လေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေက အခုတော့ အတိတ်တွေ ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဂျူးလီယန် အလုပ်ကနေ ထွက်သွားတာ အခုဆို ၃ နှစ်တောင် ရှိခဲ့ပါပြီ။ နောက်ဆုံးအကြိမ် သူ့အကြောင်း သတင်းကြားခဲ့ရတာကတော့ သူ့အိန္ဒိယကို အပန်းဖြေခရီး ထွက်သွားတယ်ဆိုတာပါ။ သူဟာ သူ့ဘဝကို ရိုးရှင်းအောင် လုပ်ချင်ပြီး သူ့ဘဝမှာ သိချင်နေတဲ့ အဖြေတွေကို ရှာဖွေဖို့ ထွက်သွားတယ်လို့ သူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဟောင်း တစ်ယောက်ကို ပြောခဲ့တယ်လို့တော့ တစ်ဆင့်စကားနဲ့ ကျွန်တော် သိခဲ့ရပါတယ်။ သူဟာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်နဲ့ အိမ်ကြီးကိုလည်း ရောင်းချခဲ့ပါတယ်။ သူ့အရမ်းချစ်တဲ့ သူ့ရဲ့ ဖာရာရီ ကားကိုတောင် ရောင်းပစ်ခဲ့ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ နှစ်အတွင်း ကျွန်တော်လည်း ကလေးတစ်ဖက်၊ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်တွေ ရှုပ်တာကြောင့် ကလေးတွေအတွက် အချိန်ပေးဖြစ်ဖို့ မနည်းကြိုးစားနေခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်အဖေက “ဩန်ရေ၊ မင်းသေခါနီးကျရင် ရုံးမှာ အလုပ်တွေ ပိုမလုပ်မိခဲ့လေခြင်းလို့ ဘယ်တော့မှ တွေးမှာ မဟုတ်ဘူးကွ”လို့ အမြဲ ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းတဲ့ သာမန်ဘဝလေးတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်ဆိုပေမဲ့ အလုပ်ကတော့ ရှုပ်နေဆဲပါပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမှုသည်တွေ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့ ဆက်ဆံရေးရှိအောင် အပတ်စဉ် စနေနေ့တိုင်း ကျွန်တော် ဂေါက်ရိုက် ထွက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်ရှုပ်ရှုပ် ကျွန်တော် ဂျူလီယန်ကိုတော့ မေ့လို့မရခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘာမှလုပ်စရာမရှိတဲ့ အချိန် တွေဆိုရင် ဂျူလီယန် ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ ဆိုတာကို အမြဲတွေးနေမိခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်တစ်ယောက် အိန္ဒိယမှာများ အခြေကျနေပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် နီပေါဘက်မှာများ ခရီးတွေ ထွက်နေတာလား၊ ကေးမန်းစ်ကျွန်းဘက်မှာ ရေငုပ်ပြီး အပန်းဖြေနေတာလား၊ သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူဟာ ရှေ့နေဘဝကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့တာပါပဲ။ သူကမူဏီက ထွက်သွားပြီးကတည်းက ဘယ်သူမှ သူ့ဆီက ပို့စကတ်တစ်စောင်တောင် မရခဲ့ပါဘူး။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ လက ကျွန်တော့် ရုံးခန်းကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက ဂျူလီယန်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်းတွေရဲ့ အဖြေကို သိရှိလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ရုံးကပြန်ခါနီး နောက်ဆုံး အမှုသည်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့အချိန်ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ထောက် ဂျီနီဗီက ကျွန်တော့်ရုံးခန်းတံခါးကို သာသာလေးဟပြီး လူတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို တွေ့ဖို့ ရောက်နေကြောင်း ပြောပါတယ်။ “ဩန်ရေ၊ ရှင်ကိုတွေ့ဖို့ လူ တစ်ယောက် စောင့်နေတယ်။ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလို့တော့ ပြောတယ်၊ ရှင် သူကို စကားမပြောမချင်း မပြန်ဘူးလို့လည်း ပြောနေတယ်”လို့ ပြောလာ ချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်က “ဂျီနီဗီရေ၊ ငါအခုပဲ အပြင်ထွက်တော့မှာ၊ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကို အပြီးမသတ်ခင် ငါတစ်ခုခု သွားစားရဦးမယ်၊ ငါဘယ်သူ့ကိုမှ တွေ့ဖို့ အချိန်မရှိသေးဘူး။ အခြားလူတွေလိုပဲ ကြိုတင်ပြီး ရက်ချိန်းယူဖို့ သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ။ အကယ်၍ သူထပ်ပြီးပြောနေရင် လုံခြုံရေး ခေါ်သင့်ရင် ခေါ်လိုက်ပါ”လို့ ကျွန်တော် စိတ်မရှည်စွာ တုံ့ပြန်လိုက်ပါတယ်။ “ဒါပေမဲ့ သူက ရှင်ကိုတွေ့ဖို့ လိုအပ်နေတယ်လို့ ပြောနေတယ်နော်၊ သူက မတွေ့ရင် မပြန်ဘူးပဲ လုပ်နေတာ”လို့ ဂျီနီဗီက ထပ်ပြောလာပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လုံခြုံရေးကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ ခေါ်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို တကယ်လိုအပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်များ ဖြစ်နေမလားဆိုတဲ့ စိတ်က ခေါင်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် အဲဒီလူကို တွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါတယ်။ “ပြီးရော၊ အဲဒါဆိုလည်း အခန်းထဲ လွှတ်လိုက်လေ။ အမှုသစ် တွေဘာတွေ ရရင်လည်း ရမှာပေါ့”လို့ ကျွန်တော် တုံ့ပြန်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ရုံးခန်းတံခါး ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်လာပြီးနောက် ပြုံးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရပါတယ်။ အသက် ၃၀ ဝန်းကျင်လောက်ရှိပြီး ကျန်းမာဖျတ်လတ်တဲ့ ပုံစံနဲ့ အမျိုးသားတစ်ဦးပါ။ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ဥပဒေတက္ကသိုလ်တက်တုန်းက လူချမ်းသာ သားသမီးတွေကိုတောင် သတိရလိုက်ပါသေးတယ်။ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နဲ့ လူတန်းစားမျိုးတူပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲ ရောက်နေတဲ့သူက ရုပ်ရည်ပိုင်း သန့်ပြန့်ရုံတင်မကပါဘူး။ သူ့ရဲ့

မျက်လုံးတွေကလည်း လူတစ်ယောက်ကို ထိုးဖောက်မြင်နိုင်တဲ့ မျက်လုံးတွေလို အရမ်းတည့်ငြိမ်ပြီး အပြာရောင်လဲ့နေတာ ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူဘာလို့ စိုက်ကြည့်နေတာလဲ။ ကျွန်တော့် အလုပ်နေရာကို စိန်ခေါ်လာမယ့် ရှေ့နေအသစ်များလား၊ ဒါမှမဟုတ် အရင်တစ်ပတ်က ကျွန်တော် ဖြေရှင်းပေးခဲ့တဲ့ ကွာရှင်းမှုက အမျိုးသမီးရဲ့ ခင်ပွန်းများလား။ ခုနတုန်းက လုံခြုံရေးခေါ်လိုက်ရင် ကောင်းသား စသဖြင့် ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ အတွေးစုံ သွားပါတယ်။ အဲဒီလူက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေဆဲပါပဲ။ တော်တော်ကြာကြာ ကြည့်ပြီးနောက်မှာတော့ သူက စကားစ၊လာပါတယ်။ ဧည့်သည်တွေကို မင်းဒီလိုပဲ ဆက်ဆံတာလား ဂျွန်။ တရားရုံးထဲမှာ အမှုတစ်ခုကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရလဲ သင်ပေးခဲ့တဲ့သူကိုလည်း မင်း ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံတာလား။ ငါ မင်းကို လျှို့ဝှက်ချက်တွေ မပြောပြခဲ့ရင် ကောင်းသားလို့ အဲဒီလူက ဆိုလာပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီအသံကို ကြား လိုက်ချိန်မှာတော့ နှလုံးခုန်သံတွေ မြန်သွားခဲ့တယ်။ ဒီအသံကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေတယ်။ “ဂျူလီယန်၊ မင်း . . . ဂျူလီယန်လား... ငါ မယုံနိုင်ဘူးကွာ၊ တကယ်ပဲ မင်းလား”လို့ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ပြောမိ လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလူက အကျယ်ကြီးရယ်တော့မှ ဂျူလီယန်ဆိုတာ ကျွန်တော် သေချာ သွားပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရောက်နေတဲ့သူက ဂျူလီယန်တဲ့။ သူ့ရဲ့ရုပ် ပြောင်းလဲသွားတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တော်တော်လေး အံ့အားသင့်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်သိခဲ့တဲ့ ဂျူလီယန်ဆိုတာ ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် ပိုပြီး ရင့်ရော်နေကာ မကျန်းမမာတဲ့ပုံ ပေါက်နေခဲ့သူပါ။ အခု ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်နေတာက ကျန်းမာဖျတ်လတ်ပြီး လူငယ်တစ်ယောက်ပုံ ပေါက်နေတဲ့သူပါ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာလည်း အရမ်းကို ငြိမ်းချမ်းနေတဲ့သူ တစ်ယောက်လိုပါပဲ။ သူ့ကို ကြည့်ရုံနဲ့တင် အဲဒီငြိမ်းချမ်းမှုတွေက ကျွန်တော့်ဆီ ကူးစက်နေသလို ခံစားမိပါတယ်။ သူဟာ အရင်တုန်းက နာမည်ကျော်ရှေ့နေဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး လုံးဝမပေါက်တော့ပါဘူး။ ငယ်ရွယ် ဖျတ်လတ်ပြီး အရမ်းကျန်းမာတဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။

အခန်း (၃)

အံ့အားသင့်ဖွယ် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ဂျူလီယန်

ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ဂျူလီယန်ကို ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကို တော်တော် အံ့အားသင့်စေခဲ့ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ နှစ်လောက်က အိုမင်းရင့်ရော်ပုံ ပေါက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဘာလို့ ဒီလောက် ငယ်ရွယ်တဲ့ပုံ ပေါက်သွားတာလဲ။ မအိုဆေးတွေများ သူတွေ့ခဲ့တာလား။ ဒီလို အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်ရပ်ရဲ့ နောက်ကွယ်က အဓိက အကြောင်းရင်းက ဘာလဲ။ ကျွန်တော် အရမ်းသိချင်နေပါပြီ။ ဂျူလီယန်က သူ့ရဲ့အကြောင်းကို ကျွန်တော့်ကို စ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ယှဉ်ပြိုင်မှု တွေများပြားတဲ့ ဥပဒေနယ်ပယ်မှာ သူဟာ အလုပ်တွေ အရမ်းကြိုးစားရင်း သူ့ရဲ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ အင်မတန်ထိခိုက်ခဲ့ကြောင်း ဖွင့်ဟ လာပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာလည်း တဖြည်းဖြည်း ချို့ယွင်းလာခဲ့ပြီး စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာလည်း တော်တော်လေး ပျက်စီးသွားခဲ့ကြောင်း သူဝန်ခံခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့နှလုံး ထဖောက်တာဟာ သူ့ပြဿနာတွေရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ ရှိပသေးတယ်။ နာမည်ကျော် ရှေ့နေတစ်ယောက်ရဲ့ များပြားလွန်းတဲ့ အလုပ်နဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုတွေက သူ့ဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ အားလုံးကို အပိုင်သိမ်းသွားခဲ့ပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုပါ ပျက်ဆီးသွားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာဝန်က သူ့ကို ရှေ့နေအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်မလား၊ အသက်ကို စွန့်လွှတ်မလားလို့ မေးခဲ့တဲ့အခါမှာတော့ သူ ရှေ့နေအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာပဲ သူဟာ ငယ်စဉ်ဘဝက သူ့မှာရှိခဲ့ဖူးတဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲက စိတ်ဓာတ်ခွန်အားကို ပြန်လည်ရှာဖွေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ရည်မှန်းချက်အပြည့်၊ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားအပြည့်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ သူ့မှာ ငယ်ငယ်တုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂျူလီယန်ဟာ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူပိုင်ဆိုင်သမျှ အရာတွေကို ရောင်းချကာ ရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှုတွေ၊ ရှေးဟောင်းအလေ့အထတွေ ပေါများပြီး သူငယ်စဉ်ကတည်းက ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်တဲ့ အိန္ဒိယကို ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ အိန္ဒိယတစ်ခွင် ရွာလေးတွေ တစ်ရွာပြီး တစ်ရွာ လည်ပတ်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ရထားနဲ့သွားပြီး တစ်ခါတလေ ခြေလျင် သွားခဲ့ရပါတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုအသစ်တွေကိုလည်း လေ့လာရင်း၊ သူ့ရဲ့ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ရှာဖွေရင်းနဲ့ သူဟာ တဖြည်းဖြည်း အိန္ဒိယလူမျိုးတွေရဲ့ အလေ့အကျင့်တွေကို သဘောကျလာခဲ့ပါတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ သူတွေကအစ သူ့လို အနောက်တိုင်းက လူဖြူတစ်ယောက်ကို ကြိုဆိုတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်ခဲ့ကြပြီး အမြဲတမ်းကူညီခဲ့ကြပါတယ်။ ကြင်နာမှု အပြည့်ရှိတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုကို ရောက်သွားသလို ခံစားခဲ့ရပြီး ဂျူလီယန်ဟာ အသက်ရှင်လာသလို ခံစားလာရပါတယ်။ အရင်တုန်းက ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး သေနေသလို ခံစားခဲ့ရာကနေ အဲဒီအချိန်ကျမှ သူ့ဘဝကြီးဟာ ရှင်သန်လာသလို သူ ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ပိုပြီးပျော်ရွှင်လာသလို ပိုပြီးလည်း ငြိမ်းချမ်းမှုကို ခံစားလာရပါတယ်။ သူ့ဆီကနေ ပျောက်ဆုံးသွားတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ရယ်မောခြင်းတွေကိုလည်း ပြန်လည်

ခံစားလာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဂျူလီယန်ရဲ့ ခရီးစဉ်ဟာ အပန်းဖြေခြင်း တစ်ခုတည်းအတွက် မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ဂျူးလီယန်ဟာ သူ့ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေချင်ခဲ့တာပါ။ သူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာဘာလဲ စတဲ့ မေးခွန်းတွေကို သူ မသေခင် သိသွားချင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ “ငါ စကားကြီး စကားကျယ် ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွ... ဂျွန်ရ။ ငါ့စိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုက ဂျူလီယန်ရေ့ မင်းဘဝ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာချိန်တန်ပြီ။ ဒီခရီးဟာ မင်းဘဝအဓိပ္ပာယ် ကို ရှာရမယ့် ခရီးပဲလို့ ပြောနေသလိုပဲ”လို့ ဂျူလီယန်က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ အိန္ဒိယကျေးလက်ဒေသတွေက ရွာတွေကို လေ့လာရင်း ဟိမဝန္တာတောနက်ထဲမှာ နေထိုင်ပြီး အသက်ရာကျော်အထိ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိကြတဲ့ အိန္ဒိယ သူတော်စင်ကြီးတွေအကြောင်း စတင်ကြားဖူးခဲ့ပါတယ်။

သူတို့ရဲ့စိတ်ကို အစိုးရပြီး သောကကင်းဝေးစွာ နေထိုင်နေတဲ့ အိန္ဒိယ သူတော်စင်တွေအကြောင်းကို သူ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ပါတယ်။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ အဲဒီ သူတော်စင်ကြီးတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိချင်တဲ့စိတ်က ပြင်းပြလာခဲ့ပါတယ်။

အစပိုင်းမှာ ဂျူလီယန်ဟာ ကျေးလက်ဒေသတွေမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီက ပညာတွေ ဆည်းပူးခဲ့ပါတယ်။ သူတွေ့ခဲ့တဲ့ သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းကလည်း သူ့ကို ကြိုဆိုခဲ့ကြပြီး အသိပညာတွေကို အမြဲဝေမျှခဲ့ပါတယ်။ “အဲဒီအချိန်က ငါ့ဘဝအတွက်တော့ တကယ့်ကို ဆန်းကြယ်တဲ့ အချိန်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါက ပိုင်ဆိုင်သမျှ တစ်ခုမကျန် ရောင်းလာပြီး အိန္ဒိယကို အထုပ်တစ်ခုနဲ့ ရောက်လာတဲ့သူလေ။ အရှေ့တိုင်းက ယဉ်ကျေးမှုတွေကို လေ့လာဖို့ ငါ အရမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့တယ်”လို့ ဂျူလီယန်က ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နားထောင်နေရင်း အရမ်းသိချင်နေတဲ့ အရာတစ်ခုကို သူ့ကို မေးမိပါတယ်။ “မင်း ဒီကနေ ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတာ ခက်ခဲခဲ့လား”လို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်ပါတယ်။ ဂျူလီယန်က “အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ငါ့ဘဝမှာ ချခွဲဖူးသမျှ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေထဲက အလွယ်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။ ငါမပျော်ရွှင်တော့တဲ့ ငါ့အလုပ်၊ ငါ့ကို စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ မပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ အရမ်းလွယ်ခဲ့တယ်။ ငါပြောင်းလဲဖို့ လိုနေပြီဆိုတာ သိခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲကလာတဲ့ အသံကို နားထောင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ရှိသမျှဟာတွေအားလုံး ရောင်းလိုက်တော့တာပါပဲ။ ငါ့ဘဝက တကယ်လည်း ပိုပြီး ရှုံးရှင်းလာတယ်။ အဲဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အားလုံးကို ထားခဲ့ပြီး ငါ ထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာမှ ငါ့ဘဝက ပိုအဓိပ္ပာယ်ရှိလာခဲ့တယ်။ ငါ့စိတ်ကူးထဲက ပျော်ရွှင်မှု အကြီးစားကြီးနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေတာ ရပ်လိုက်တဲ့အချိန်ကျမှ ငါ့ဘဝမှာ ရှိပြီးသားဖြစ်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှု အသေးအဖွယ်တွေကို ခံစားတတ်လာတယ်။ လသာတဲ့ညရဲ့ ကောင်းကင်မှာ ပြည့်နေတဲ့ ကြယ်ကလေးတွေရဲ့ အလှကို ငါ ခံစားတတ်လာတယ်။ မနက်စောစောမှာ ကျလာတဲ့ နေရောင်ခြည် နွေးနွေးလေးရဲ့ အရသာကို ငါ ခံစားမိလာတယ်”လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။

ဂျူလီယန်ဟာ အိန္ဒိယကိုရောက်တာ ၇ လ ကျော် သွားတဲ့အချိန်မှာတော့ ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းဒေသမှာ တည်ရှိတဲ့ ကက်ရှမီးယားပြည်နယ်ကို ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ အဲဒီမှာ ယောဂီခရစ်ရန်နန်နံ့

တွေ့ဆုံခဲ့ပါတယ်။ ယောဂီခရစ်ရှ်နန်ဟာလည်း အရင်က ရှေ့နေဖြစ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်ပြီး နယူးဒေလီမှာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာလည်း ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီး အေးချမ်းတဲ့ဘဝကို ရှာဖွေဖို့ ထွက်လာခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ယောဂီ ခရစ်ရှ်နန်ဟာ ရွာလေးတစ်ရွာရဲ့ ဘုရားကျောင်းကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေး နေသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ခရစ်ရှ်နန်က “ကျွန်တော့်ရဲ့ အရင်ဘဝကို စိတ်ကုန်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ဟာ သူများတွေကို ကူညီရင်း ကမ္ဘာလောကကြီးကို ပိုကောင်းအောင်လုပ်ဖို့ဆိုတာ အခုမှပဲ သဘောပေါက်လာခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ကျွန်တော် ပေးဆပ်ဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားပါတော့တယ်။ ဒီဘုရားကျောင်းမှာ နေ့ရောညရော ကျင့်ဝတ်တွေနဲ့ နေထိုင်နေရပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ဝနေသလို ခံစားနေရပါတယ်။ ဒီဘုရားကျောင်းမှာ လာဆုတောင်းတဲ့သူတွေကို ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးတယ်။ ကျွန်တော်က သူတော်စင်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို ရှာတွေ့သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”လို့ ဂျူလီယန်ကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ကလည်း သူ့ဘဝဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို ယောဂီခရစ်ရှ်နန်ကို ပြောပြခဲ့တဲ့အချိန်မှာတော့ ယောဂီခရစ်ရှ်နန်က “ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ခင်ဗျား လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်းကို လျှောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခင်ဗျား ခံစားခဲ့ဖူးတဲ့ နာကျင်မှုတွေကိုလည်း ခံစားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာရာတိုင်းဟာ အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှ အရာတိုင်းမှာ အကြောင်းပြချက်ရှိပြီး ကျရှုံးမှုတိုင်းမှာလည်း သင်ခန်းစာ ယူစရာတွေ ကိန်းဝပ်နေပါတယ်။ ဘယ်လို ကျရှုံးမှုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျရှုံးမှုတိုင်းဟာ လူတစ်ယောက် တိုးတက်ဖို့ အမြဲ အသုံးဝင်ပါတယ်။ ပြီးဆုံးသွားတဲ့ အတိတ်အတွက် ဘယ်တော့မှ နောင်တမရပါနဲ့။ အဲဒီအစား အတိတ်ဟာ ကိုယ့်ကို ဘဝအကြောင်း သင်ပေးနေတဲ့ ဆရာတစ်ယောက် အဖြစ်သာ စိတ်ထဲသတ်မှတ်ထားပါ”လို့ ပြောပြခဲ့ ပါတယ်။

ဂျူလီယန်ဟာ ယောဂီခရစ်ရှ်နန်ဆီက အဲဒီစကားတွေ ကြားအပြီးမှာတော့ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ သူ အမြဲရှာဖွေနေတဲ့ သူ့ဘဝကို လမ်းပြပေးမယ့် သူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ ယောဂီခရစ်ရှ်နန်ဆီကနေ ဘဝကို ဘယ်လို အကောင်းဆုံး နေထိုင်မလဲ ဆိုတဲ့ အရာတွေကို သင်ယူနိုင်တော့မယ်လို့ တွေးတောရင်း ပျော်ရွှင်နေမိပါတယ်။ ဂျူလီယန်က ဆက်လက်ပြီး “ကျွန်တော် ခင်ဗျား အကူအညီကို လိုအပ်နေပါတယ်။ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဘဝမျိုးရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကျွန်တော် အရမ်းသိချင်ပါတယ်”လို့ ဆိုရာမှာတော့ ယောဂီခရစ်ရှ်နန်က-

“ငါတတ်နိုင်သလောက်၊ သိသလောက် မင်းကို ကူညီမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါ အကြံတစ်ခုတော့ ပေးမယ်။ ဒီရွာလေးမှာ ငါနေထိုင်ပြီး ဒီဘုရားကျောင်းကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ ငါကြားဖူးတဲ့အရာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးရဲ့ တောနက်တစ်နေရာမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ သူတော်စင်ကြီးတွေရှိပြီး အဲဒီသူတော်စင်ကြီးတွေဟာ ဘဝကို ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်နည်းကိုလည်း ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီးသူတွေဖြစ်တယ်လို့ လူတွေက ဆိုကြတယ်။ အဲဒီ သူတော်စင်ကြီးတွေဟာ ခန္ဓာကိုယ် ကျန်းမာရုံတင်မကပဲ အမြဲတမ်း စိတ်ချမ်းသာနေကြသူတွေလည်း ဖြစ်တယ်တဲ့။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ စိတ်ကို အဆုံးအစွန်ထိ မြှင့်တင်ပေးနိုင်တဲ့ ခေတ်အဆက်ဆက်က လက်ဆင့်ကမ်းလာတဲ့ နည်းလမ်းတွေကို အဲဒီသူတော်စင်ကြီးတွေက သိကြ တယ်လို့ လူတွေက ဆိုကြတယ်”

“အဲဒီ သူတော်စင်ကြီးတွေက ဘယ်မှာနေတာလဲ ခင်ဗျ”

“အဲဒီသူတော်စင်ကြီးတွေ ဘယ်မှာနေလဲတော့ အတိအကျ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ငါလည်း အဲဒီသူတော်စင်ကြီးတွေကို တွေ့ဖူးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အသက်အရွယ်အရ အဲဒီလို ရှာဖွေဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို တစ်ခုတော့ ပြောမယ်နော်။ ငါ့ရဲ့ အသိမိတ်ဆွေ တော်တော်များများ အဲဒီ သူတော်စင်ကြီးတွေကို ရှာဖွေဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အောင်မြင်တဲ့ သူ မကြားဖူးသေးဘူး။ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းရဲ့ အမြင့်ပိုင်းက အရမ်းအန္တရာယ် များပြီး အချို့ဆို ပြန်တောင် မလာနိုင်ကြဘူး။ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ တောင် တက်သမားတွေတောင် တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းပျောက်တတ်ကြတယ်။ မင်း ရှာဖွေနေတဲ့အရာက တစ်သက်လုံး ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ အမြဲတမ်း ပျော်ရွှင်ဖို့ဆိုရင်တော့ ငါ့မှာ နည်းလမ်းမရှိဘူး။ သူတို့ဆီမှာပဲ နည်းလမ်းရှိတယ်”

“အဲဒီသူတော်စင်ကြီးတွေ နေတဲ့ နေရာအတိအကျကို ယောဂီကြီး တကယ်ပဲ မသိတာလား ခင်ဗျ

“အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး။ ဒီရွာက ရွာခံတွေကတော့ အဲဒီ သူတော်စင်ကြီးတွေကို “သစ္စာဉာဏ်အလင်းကို လမ်းပြပေးသော ပညာရှိကြီးများ”လို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူတို့ဘယ်မှာရှိလဲ ငါသိရင် မင်းကို ငါပြောပြမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါ။ ငါတကယ် မသိပါဘူး။ ဘယ်သူမှ လည်း မသိကြပါဘူး။”

ဂျူလီယန်တစ်ယောက် ယောဂီကြီးရဲ့ စကားတွေ ကြားအပြီးမှာတော့ ဟိမဝန္တာတောနက်ထဲက သူတော်စင်ကြီးတွေကို ရှာဖွေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်နေ့ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ဂျူလီယန် ခရီးစတင်ဖို့ ပြင်ဆင်ပါတော့တယ်။ အစက လမ်းပြတစ်ယောက်ငှားဖို့ စဉ်းစားပေမဲ့ မသိစိတ်က မငှားဘဲ တစ်ယောက်တည်း သွားဖို့ တိုက်တွန်းနေသလို ခံစားရတာကြောင့် ဂျူလီယန် တစ်ယောက်တည်းသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် မသိစိတ်က ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်မိလိုက်တာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ မသိစိတ်ကို အပြည့်အဝ ယုံကြည်လိုက်ပါတယ်။ ဒီလမ်းခရီးမှာ ဘေးကင်းစွာ သွားနိုင်မှာဖြစ်ပြီး သူလိုချင်နေတဲ့ အရာကိုလည်း တွေ့ရှိလိမ့်မယ်လို့ ဂျူလီယန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ယုံကြည်နေမိပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် သူ့ရဲ့ တောင်တက်ခရီးစဉ်ကို စတင်လိုက်ပါတယ်။

ပထမရက်တွေက တောင်တက်ရတာ လွယ်ကူခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ရွာထဲက တောင်တက်သမား အချို့နဲ့လည်း လမ်းမှာ ကြုံတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့တဲ့ရက်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးလူလူ တောင်တက်နေတဲ့ အချိန်တွေမှာ သူ့ဘဝအကြောင်းကို ပြန်လည် တွေးတောမိပါတယ်။ သူ့ဘဝမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အရာတွေကို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း အေးအေး လူလူ တွေးဖို့ဆိုတာ အရင်က တစ်ခါမှ အခွင့်အရေး မရခဲ့ပါဘူး။ အခုတော့ သူ့ဘဝမှာ သူဘာတွေ လုပ်နေမိခဲ့လဲ၊ သူ့ရဲ့ ဘဝဦးတည်ချက်ဟာ ဘယ်လိုတွေ ပြောင်းလဲသွားခဲ့လဲ စသဖြင့် အတွေးနယ်ချဲ့မိနေခဲ့ပါတယ်။

ရက်အနည်းငယ် အကြာမှာတော့ သူ စတင်ထွက်ခွာလာတဲ့ ရွာလေးကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ပါဘူး။ မှိုင်းပျူ အစက်အပြောက်လေးအဖြစ်သာ

အဝေးကနေ မြင်နေရပါတော့တယ်။ နှင်းတွေ ဖုံးနေတဲ့ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းတွေရဲ့ အလှအပက ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ဖြစ်နေပါတယ်။ အရင်တုန်းက တစ်ခါမှ တန်ဖိုးမထားမိတဲ့ သဘာဝတရားကြီးရဲ့ အလှအပကို ဂျူလီယန် ခံစားနေမိပါတယ်။ တောင်ပေါ်မှာ တိုက်ခတ်နေတဲ့လေက ဂျူလီယန်ရဲ့ စိတ်တွေကို ကြည်လင်လန်းဆန်းစေပြီး ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တဲ့ စိတ်အားတက်ကြွမှုတွေ တစ်ဖန် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသလို ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ အရင်တုန်း ကလည်း ခရီးတွေသွားခဲ့ဖူးပြီး ကမ္ဘာပေါ်က အလှဆုံးအရာတွေကို သူ တွေ့ဖူးပြီးပြီလို့ ခံယူထားခဲ့ပေမဲ့ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးက သူ့မှားကြောင်း သက်သက်ပြနေခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်က သူ့အကြောင်း ပြောပြနေရင်းနဲ့ “ငါ အဲဒီ တောင်တန်းတွေပေါ် ရောက်နေတဲ့ အချိန်တုန်းက တွေးမိတဲ့ စကားလုံးတွေကို အခုအချိန်ထိ မှတ်မိနေသေးတယ်”လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ပါတယ်။ “တကယ်တော့ ဘဝက ကိုယ်ရွေးချယ်တဲ့ ရွေးချယ်မှုတွေပါလားလို့ ငါတွေးမိခဲ့တယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ သူ့ဘယ်အရာတွေကို ရွေးချယ်လဲဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရွေးချယ်တဲ့ တံခါးပေါက်တွေရဲ့ ခေါ်ဆောင်ရာကို လိုက်သွားရတယ်။ ငါ့အဲဒီလိုမျိုး သူတော်စင်ကြီးတွေကို ရှာဖွေဖို့ ထွက်လာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာလည်း မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုလို့ ထင်နေမိခဲ့တယ်။ ငါ့ဘဝဟာ အရင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ တူတော့မှာမဟုတ်ဘဲ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အရာတွေ ဖြစ်လာတော့မယ် ဆိုတာလည်း ငါသိနေခဲ့တယ်။ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်က ငါ့ဘဝကို လှုပ်နှိုးလိုက်သလိုပဲ”လို့ သူ့အတွေးတွေ ကို ပြန်လည် ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဟိမဝန္တာရဲ့ အတွင်းပိုင်း ခပ်နက်နက်ကို ရောက်ရှိလာတဲ့ အခါမှာတော့ ဂျူလီယန်တစ်ယောက် ကြောက်လန့်စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ ‘ကြောက်တော့ ကြောက်လာခဲ့တယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့ ကြောက်လန့်စိတ်မျိုး။ ဥပမာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကပွဲသွားရမယ့် ညမတိုင်မီမှာ ကြောက်စိတ်ဝင်သလိုမျိုး ဒါမှမဟုတ် အရမ်းစိတ်ဝင်စားတဲ့ အမှုတစ်ခုကို မဖြေရှင်းခင်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ကြောက်တာမျိုးနဲ့ ဆင်တူတယ်။ ငါ့မှာ လမ်းပြမရှိပေမဲ့ ငါသွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်လမ်းကို သွားရမလဲဆိုတာမျိုး တွေးရတာ မရှိခဲ့ဘူး။ အမြဲတမ်း ရှင်းလင်းတဲ့ လမ်းလေးတစ်ခုတော့ တွေ့ရတယ်။ ဒီခရီးကိုရောက်အောင် တစ်စုံတစ်ခုက ဖေးမ ကူညီနေသလိုမျိုးပဲ။ ဒီနေရာကို ငါရောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ အတိတ် ကံကြမ္မာ ပါလာသလိုမျိုးပဲ။ တစ်ခါတလေ ငါ နားချင်ရင်တောင် မနားဘဲ ဆက်တက်ခဲ့ တာမျိုးတွေ ရှိခဲ့တယ်”

ဂျူလီယန်တစ်ယောက် သူ့အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောရင်း အတော်လေး အားပါ အသက်ဝင်နေတာကို ကျွန်တော် နားထောင်နေရင်း သတိပြုမိနေခဲ့ တယ်။ သူ ပြန်ပြောပြနေပုံက မိုးအပြင်းအထန် ရွာပြီးနောက် တောင်ကမ်းပါးကနေ ရေတွေ အားနဲ့အင်နဲ့ ပြိုဆင်းကျလာသလိုပဲ။ ဂျူလီယန်ဟာ နောက်ထပ် ၂ ရက်လောက် ဆက်ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ လမ်းတစ် လျှောက် သူတော်စင်ကြီးတွေနဲ့ တွေ့ဖို့လည်း ဆုတောင်းနေမိခဲ့တယ်။ အဲဒီ ၂ ရက်အတွင်း လမ်းလျှောက်ရင်း သူ့အရင်ဘဝက အကြောင်းတွေလည်း တစ်စချင်းစီ တွေးနေမိတယ်။ သူ့သာ ရှေ့နေတစ်ယောက် မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဘာတွေ လုပ်ဖြစ်နေခဲ့မလဲ ဆိုတာလည်း တွေးမိသလို မြို့လယ်ကောင်က အထပ်မြင့်ကြီးမှာ ရှိနေတဲ့ သူ့ရဲ့ ရုံးခန်းက မြင်ကွင်းကိုလည်း မြင်ယောင်နေမိတယ်။ နွေရာသီမှာ အပန်းဖြေဖို့ ဝယ်ထားတဲ့ အိမ်လေးရယ်၊ သူ အရမ်းကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ သူ့ရဲ့ ဖာရာရီ

ကားလေးအကြောင်းကိုလည်း တွေးနေမိတယ်။ တောနက်ထဲကို တော်တော်လေး
ရောက်လာချိန်မှာတော့ အရိပ်တစ်ခု ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရပြီး သူ့ရဲ့ အတွေးစတော
ပြတ်တောက်သွားခဲ့တယ်။ သေချာကြည့်တော့မှ အနီရောင် အစရှည်ကြီးကို
ခန္ဓာကိုယ်မှာ ခြုံထားပြီး အပြာနုရောင် အစတစ်ခုနဲ့ ခေါင်းကို ခြုံထားတဲ့
လူတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က သူနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ လျှောက်နေတာပါ။ ဒီလို
တောနက်ကြီးထဲမှာ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မိတဲ့အတွက် ဂျူလီယန်
အံ့အားသင့်နေမိပါတယ်။ သူတောင်မှ ဒီနေရာကိုရောက်ဖို့ ၇ ရက် ခရီးထွက်ခဲ့ရတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ လူတွေ နေထိုင်တဲ့နေရာနဲ့ မိုင်ပေါင်းများစွာ
ဝေးကွာနေပြီဖြစ်ပြီး သူရှာနေတဲ့ သူတော်စင်ကြီးတွေကို မတွေ့သေးတာကြောင့်
သူတွေ့လိုက်ရတဲ့ လူကို မေးမြန်းကြည့်ဖို့ လှမ်းခေါ်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဂျူလီယန်ရဲ့ အော်ခေါ်သံကို ကြားပြီးနောက်မှာ လုံးဝကို
လှည့်မကြည့်ဘဲ ရုတ်တရက် ပိုမြန်အောင် လျှောက်လာပါတယ်။ ဂျူလီယန်လည်း
မိအောင် အမြန် လမ်းလျှောက် လိုက်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်က
အမြန်လမ်းလျှောက်နေရာကနေ ရုတ်တရက် အပြေးတစ်ပိုင်း နီးပါး
မြန်ဆန်လာပါတယ်။ သူ့ရဲ့နောက်မှာ အနီရောင် ဝတ်ရုံစကလည်း လေထဲ
လွင့်မျောနေပါတယ်။ ဂျူလီယန်ကလည်း ပြေးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို “ကျေးဇူးပြုပြီး
ကူညီပါ မိတ်ဆွေ။ ကျွန်တော် သူတော်စင်ကြီးတွေ နေတဲ့ နေရာကို
ရှာဖွေနေတဲ့သူပါ” အော်ပြောလိုက်ပါတယ်။ “ကျွန်တော် ခရီးထွက် လာခဲ့တာ ၇
ရက် ရှိပါပြီ။ အစာနဲ့ရေလည်း နည်းနည်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်
လမ်းပျောက်နေပြီ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျား အကူအညီကို
လိုအပ်ပါတယ်”လို့ ဂျူလီယန်က ဆက်ပြီး အော်ပြောလိုက်ချိန်မှာတော့
အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ရပ်တန့်သွားပါတယ်။

ဂျူလီယန်ကလည်း ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေတဲ့လူဆီကို သတိကြီးစွာနဲ့
လမ်းလျှောက်လာပါတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ခေါင်းဟာ လုံးဝ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိသလို
လက်တွေဟာလည်း လှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ ရပ်တန့်နေပါတယ်။ ခေါင်းစွပ်လည်း
ခြုံထားတာမို့ ဂျူလီယန်ဟာ မျက်နှာကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘူး
ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူကိုင်ထားတဲ့ ခြင်းထဲမှာတော့ အရမ်းလှတဲ့
ပန်းတွေကို မြင်နေရပါတယ်။ ဘဝမှာ အဲဒီလောက် လှတဲ့ပန်းတွေ ဂျူလီယန်
အရင်က မမြင်ဖူးခဲ့ပါဘူး။ ဂျူလီယန် နီးကပ်လာတဲ့ အချိန်မှာတော့ အဲဒီလူက
သူ့ရဲ့ခြင်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားတာကို မြင်လိုက်မိပါတယ်။
အနီးကပ်ကြည့်တော့မှ ယောက်ျားတစ်ဦးဆိုတာကို ဂျူလီယန် သိလိုက်ရပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒီလိုယောက်ျားမျိုး ဂျူလီယန် အရင်က မမြင်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ အဲဒီလူရဲ့
မျက်လုံးတွေဟာ ကြောင်မျက်လုံးတွေလို စူးရှတောက်ပနေပြီး လူ တစ်ယောက်ရဲ့
အတွင်းစိတ်ထိ ထိုးဖောက်မြင်နိုင်သလိုမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဂျူလီယန် ကြာကြာ
မျက်လုံးချင်းဆိုင်မကြည့်နိုင်ဘဲ အကြည့်လွှဲခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီလူရဲ့သွင်ပြင်ဟာ
ငယ်ရွယ်တဲ့ပုံလည်း ပေါက်နေပါတယ်။ အသားအရေက လည်း ကြည်လင်
လင်းလက်နေပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း တောင့်တင်း ကြံ့ခိုင် နေပါတယ်။
ဂျူလီယန်ဟာ သူမြင်နေရတဲ့မြင်ကွင်းကို အံ့အားသင့်နေပြီး ရုတ်တရက်
စကားပြောဖို့ မေ့နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏအကြာမှာ သတိ ပြန်လည်ဝင်လာပြီး
“ဒါဟာ သူတော်စင်ကြီးတွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်”လို့ စိတ်ထဲ
တွေးလိုက်မိပါတယ်။ “ကျွန်တော့်နာမည်က ဂျူလီယန်မန်တဲလ်ပါ။ ကျွန်တော်
ဒီတောနက်ထဲက သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဆီက အသိပညာတွေ သင်ကြားဖို့
ရောက်လာသူပါ။ သူတို့ကို ဘယ်နေရာမှာ ရှာလို့ရလဲ ကျွန်တော့်ကို

ပြောပြနိုင်မလား”လို့ ဂျူလီယန် မေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလူက ဂျူလီယန်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ရင်း “မိတ်ဆွေက ဘာလို့ သူတော်စင်ကြီးတွေကို ရှာဖွေနေတာလဲလို့ သင်သာ တိုးညှင်းစွာ ပြန်မေးလာပါတယ်။ ဂျူလီယန်ကလည်း အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သူတော်စင်ကြီးထဲက တစ်ဦးဖြစ်မယ်လို့ ခန့်မှန်းမိတာကြောင့် သူ ဘာကြောင့် လာခဲ့လဲဆိုတဲ့ အကြောင်းအရင်းတွေကို ဖွင့်ချခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အရင်ရှေ့နေဘဝမှာ ဘယ်လိုနေခဲ့ကြောင်း၊ ဘယ်လောက် သောကတွေ များခဲ့ကြောင်း၊ ကျန်းမာရေးနဲ့ ခွန်အားတွေကို ရင်းနှီးပြီး အောင်မြင်မှုတွေကို ရယူခဲ့ကြောင်း၊ သူနေထိုင်ခဲ့တဲ့ “မြန်မြန်နေ မြန်မြန်သေ”ဆိုတဲ့ နေထိုင်မှုပုံစံအကြောင်း၊ အောင်မြင်မှုတွေ ရပြီးချိန် မှာတောင် ဘာမှမရှိသလို ခံစားခဲ့ရကြောင်း၊ ရှိသမျှကို စွန့်လွှတ်ပြီး အိန္ဒိယကို စွန့်ခွာလာခဲ့ကြောင်း၊ ယောဂီခရစ်ရန်နန်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီး သူတော်စင်ကြီးတွေ အကြောင်း ကြားသိခဲ့ကြောင်း၊ ခရီးထွက်လာတာ ၇ ရက်အကြာမှာ ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့ကြောင်း စသဖြင့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ နားထောင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ငြိမ်သက်စွာနဲ့ မလှုပ်မယှက် နားထောင်နေခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်က ဆက်လက်ပြီး သူတော်စင်ကြီးတွေဆီက အသိပညာကို သင်ကြားဖို့ ဘယ်လောက် ဆန္ဒပြင်းပြကြောင်း ပြောတဲ့အချိန်မှာတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ရဲ့လက်ကို ဂျူလီယန်ရဲ့ ပခုံးပေါ်တင်လိုက်ပြီး “အကယ်၍ မိတ်ဆွေဟာ သူတော်စင်ကြီးတွေဆီက အသိပညာတွေကို သင်ယူလိုစိတ် အမှန်တကယ် ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ သင့်ကို ကူညီဖို့တာဝန် ကျွန်ုပ်မှာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာလည်း သင်ရှာဖွေနေတဲ့ သူတော်စင်ကြီးတွေထဲက တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သင်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတွင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရှာတွေ့နိုင်ခဲ့တဲ့ ပထမဆုံး လူသားလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်။ သင့်ရဲ့ ဇွဲလုံ့လကိုလည်း လေးစားမိပါတယ်။ သင်ဟာ ရှေ့နေဘဝမှာလည်း အတော်လေး ထူးချွန်ခဲ့သူဖြစ်မှာ အသေအချာပါပဲ”လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ခဏရပ်တန့်သွားပြီး သူတော်စင်ကြီးက “သင် လိုက်ချင်တယ်ဆိုရင် ဘုရားကျောင်းကို ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ လိုက်လာနိုင်ပါတယ်။ ဘုရားကျောင်းက ဒီတောင် တန်းဒေသရဲ့ အလွယ်တကူ မမြင်နိုင်တဲ့နေရာမှာ တည်ရှိနေပါတယ်။ ဒီကနေ နာရီပေါင်းများစွာတော့ လမ်းလျှောက်ရပါဦးမယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေက သင့်ကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဘိုးဘေးတွေ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက လက်ဆင့်ကမ်းလာတဲ့ အသိပညာတွေကို ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး သင့်ကို ဝေမျှပေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ သီးသန့်နေထိုင်တဲ့ နေရာကို ခေါ်သွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသိပညာတွေ မဝေမျှခင် သင့်ဆီကနေ ကတိတစ်ခု တောင်းချင်ပါတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာထဲက တည်ရှိခဲ့တဲ့ အသိပညာတွေကို သင်ယူပြီးတဲ့အခါမှာ သင်လာခဲ့တဲ့ အရပ်ဒေသကိုပြန်ပြီး ပညာတွေ ပြန်လည်မျှဝေမယ်လို့ သင်ကတိပေးဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီအသိပညာတွေကို သိဖို့လိုအပ်နေတဲ့သူတွေကို သင် ပြန်လည် ဝေမျှရပါမယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဒီတောနက်ကြီးထဲမှာ နေထိုင်နေပေမဲ့ သင်တို့ လောကထဲက အကြောင်းအရာ တွေကိုလည်း သတိထားမိပါတယ်။ သင်တို့ရဲ့ လောကမှာ လူကောင်းတွေများစွာ လမ်းပျောက်သလို ခံစားနေကြရပါတယ်။ သင်ဟာ သူတို့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက် အလင်းရောင်အဖြစ် ပြန်လည် အသက်ရှင်ရပါမယ်။ သူတို့ရဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ဖို့ သင် အကူအညီပေးရပါမယ်။ ဒါဟာ သင့်ဆီကနေ ကျွန်ုပ်တောင်းတဲ့ ကတိပါ”လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။

အဖိုးတန် အသိပညာတွေကို ပြန်လည် ဝေမျှပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိကို

ဂျူလီယန်က သဘောတူလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် သူတော်စင်ကြီးနဲ့အတူ ဘုရားကျောင်းဆီကို ဆက်လက်ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ပါတယ်။ အရွယ်တင်နုပျိုလွန်းတဲ့ သူတော်စင်ကြီးကို တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်း ဂျူလီယန်ဟာ သူ့ရဲ့ ညီအစ်ကိုအရင်း တစ်ယောက်လို ခင်မင်မိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က အကြာကြီးလမ်းလျှောက်ပြီး ဘုရားကျောင်းကိုသွားခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံကို သူ့ရဲ့တစ်သက် ဘယ်တော့မှမေ့မှာ မဟုတ်ကြောင်း ဂျူလီယန်က ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ လူတိုင်းမှာ ဘဝကို ပြောင်းလဲစေတဲ့ အခိုက်အတန့် အနည်းငယ်ရှိတတ်ကြောင်း ဂျူလီယန်က ယုံကြည်ထားပြီး သူတော်စင်ကြီးကို စ,တွေ့တဲ့အချိန်ဟာ သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲစေမယ့် အချိုးအကွေ့တစ်ခုဖြစ်မှန်းလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် သိနေခဲ့ပါတယ်။ အရင်ကထက် ပိုပြီး ပျော်ရွှင်ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ခံစားရတော့မယ်လို့လည်း သူ ခံစားနေမိခဲ့ပါတော့တယ်။

<https://t.me/mmebooks>

အခန်း (၄)

သူတော်စင်ကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

မြက်ပင်ရှည်တွေရှိနေတဲ့ လမ်းတွေကို ဖြတ်ကျော်ရင်း နာရီပေါင်းများစွာ လမ်းလျှောက်အပြီးမှာတော့ စိမ်းစိုနေတဲ့ တောင်ကြား ချိုင့်ဝှမ်းတစ်နေရာကို ဂျူလီယန်တို့ ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ချိုင့်ဝှမ်းရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းကြီးက ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကာကွယ်ပေးနေပြီး အခြားတစ်ဖက်ခြမ်းမှာတော့ ထင်းရှူးပင်တွေ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ အတော်လေးကို သာယာလှပတဲ့ နေရာလို့ ဂျူလီယန် မှတ်ချက်ချမိပါတယ်။

သူတော်စင်ကြီးနဲ့ ဂျူလီယန်တို့ အဆိုပါ ချိုင့်ဝှမ်းထဲကို လူသွားလမ်း လေးကတစ်ဆင့် ဆင်းသွားကြပါတယ်။ ထင်းရှူးပင်နံနဲ့ စန္ဒကူးနဲ့တွေ့က လေထုထဲမှာ ထုံသင်းပျံ့နေပါတယ်။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရောင်သွေးစုံလင်တဲ့ သစ်ခွံပန်းတွေအပြင် အခြား အမျိုးအမည်မသိ လှပလွန်းတဲ့ပန်းတွေလည်း ဂျူလီယန် တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက လာနေတဲ့ အသံ အနည်းငယ်ကိုလည်း ကြားနေရပါတယ်။ ဂျူလီယန်လည်း သူတော်စင်ကြီးနောက်ကနေ ငြိမ်သက်စွာပဲ လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ နောက်ထပ် ၁၅ မိနစ်လောက် အကြာမှာတော့ သူတော်စင်ကြီးတွေ နေထိုင်တဲ့ ရွာအသေးစားလေးကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံ မအံ့ဩတတ်တဲ့ ဂျူလီယန်တစ်ယောက် သူမြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကို အံ့အားသင့်သွားခဲ့ပါတယ်။ ရွာလေးဟာ အလွန်သေးငယ်ပေမဲ့ အရမ်းလှပနေပြီး နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့လည်း ပြည့်နှက်နေပါတယ်။ ရွာလေးရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာ ဘုရားကျောင်းလေး ရှိပါတယ်။ ဘုရားကျောင်းလေးက ထိုင်းနိုင်ငံနဲ့ နီပေါနိုင်ငံတို့ဘက်မှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ ဘုရားကျောင်း ပုံစံလေးမျိုးလေး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုမြင်တွေ့ရတဲ့ ဘုရားကျောင်းလေးက အနီရောင်၊ အဖြူရောင်၊ ပန်းရောင် ပန်းပေါင်းစုံနဲ့ အလှဆင်ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာလည်း တဲသေးသေးလေးတွေရှိပြီး အဆိုပါ တလေးတွေမှာလည်း နှင်းဆီပန်းတွေ ဖုံးလွှမ်းနေပါတယ်။ တလေးတွေက သူတော်စင်တွေနေတဲ့ နေရာဖြစ်မယ်လို့ ဂျူလီယန် ကောက်ချက်ချမိခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်အတွက်တော့ တကယ့်ကို လှပလွန်းတဲ့ မြင်ကွင်း ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ကို ခေါ်ဆောင်လာတဲ့ သူတော်စင်လိုပဲ အနီရောင် အစရှိသည့်ကြီးကို ခြုံထားတဲ့ သူတော်စင် ၁၀ ဦးခန့်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ ဂျူလီယန်ကို ခေါ်ဆောင်လာတဲ့ သူတော်စင်ကြီးက သူ့အမည်မှာ ရာမန်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူဟာ သူတော်စင်တွေ အားလုံးထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး အားလုံးရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ကြောင်း ဂျူလီယန်ကို ရှင်းပြပါတယ်။ တွေ့မြင်ရတဲ့ သူတော်စင်တိုင်းဟာ ငယ်ရွယ် နုပျိုနေကြပြီး ကျန်းမာ ဖျတ်လတ်နေကြတာကို ဂျူလီယန် သတိထားမိလိုက်ပါတယ်။ အားလုံးဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာနဲ့ သူတို့ လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ဆောင်နေကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျူလီယန် သူတို့ရွာလေးထဲကို ဝင်လာချိန်မှာ အားလုံးက ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်ကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အပြုံးက တကယ့်ကို ရင်ထဲကလာတဲ့ အပြုံးမျိုးဖြစ်မှန်း ဂျူလီယန် သတိထားမိပြီး ရင်ထဲ နွေးသွားခဲ့ပါတယ်။ သူတော်စင်တွေထဲမှာ အမျိုးသမီးတွေလည်း ပါဝင်နေပြီး အမျိုးသမီးတွေကတော့ ပန်းရောင် ပိုးသားဆာရီကို ခြုံထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ သူတို့ဟာလည်း

သူတို့လုပ်စရာရှိတာတွေကို တိတိတိတိဆိတ်ဆိတ် လုပ်ဆောင်နေကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ အလုပ်ရှုပ်နေတာဟာ ကျွန်တော်တို့ ယနေ့ခေတ်မှာ လူတွေ စိတ်ဖိစီးမှုများစွာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်သလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က အာရုံစူးစိုက်မှုအပြည့်နဲ့ သူတို့အလုပ်ကို သက်သောင့်သက်သာ လုပ်နေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အချို့က ထင်းတွေသယ်နေတာ တွေ့ရပြီး အချို့က ရောင်စုံပန်းတွေနဲ့ အလှဆင်နေပါတယ်။ ပွဲတော်တစ်ခုခုအတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်နေကြပုံပါပဲ။ အားလုံးက လုပ်စရာရှိတာကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လုပ်ဆောင်နေကြပါတယ်။ သူတို့အားလုံးရဲ့ မျက်နှာမှာ သူတို့ရဲ့ စွမ်းအားတွေကို တွေ့မြင်နေရပါတယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ အရွယ်ရောက်ပြီးသားသူတွေ ဖြစ်ပေမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေကိုပါ သူတို့ ပိုင်ဆိုင်နေကြပါသေးတယ်။ သူတို့အားလုံးရဲ့ မျက်နှာမှာ အရေးအကြောင်း တစ်စက်မှ မရှိသလို ဘယ်သူမှလည်း အသက်ကြီးတဲ့ပုံ မပေါက်ပါဘူး။

ဂျူလီယန်ကို လတ်ဆတ်တဲ့ သစ်သီးတွေနဲ့ ဧည့်ခံကြပါတယ်။ အဆိုပါ သစ်သီးတွေနဲ့ အရွက်တွေဟာ သူတို့နုပျိုရခြင်း အကြောင်းရင်းတွေထဲ တစ်ခုဆိုတာ ဂျူလီယန် နောက်ပိုင်းမှာ သဘောပေါက်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ သစ်သီးတွေ သုံးဆောင်ပြီးချိန်မှာတော့ သူတော်စင်ရာမန်က ဂျူလီယန်နေထိုင်ရမယ့် နေရာကို လိုက်ပြခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန် နေထိုင်ရမယ့်နေရာဟာ ပန်းပွင့်တွေများစွာနဲ့ အလှဆင်ထားတဲ့ တဲလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ အထဲမှာ အိပ်စရာအခင်းလေး တစ်ခုကလွဲလို့ ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဂျူလီယန်ဟာ သူ့ရဲ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မကြုံတွေ့ဖူးတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အသစ်တစ်ခုကို ရောက်နေပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဖြစ်ချင်တာတွေကို စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ခြင်းမျိုးကို ဂျူလီယန်တစ်ယောက် ပြန်လည် ခံစားနေခဲ့ရပါတယ်။ အလုပ်များလွန်းတဲ့ ရှေ့နေဘဝက သူ့ဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကို ခိုးယူသွားပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ပြန်လည် ရယူနိုင်လိမ့် မယ်လို့ ဂျူလီယန် ယုံကြည်နေပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ပျက်စီးနေတဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ကို ဒီနေရာလေးမှာ ကုသနိုင်မယ်လို့ ဂျူလီယန် စိတ်ထဲက ယုံကြည်နေမိပါတယ်။ ရိုးရှင်းစွာနေထိုင်ကြတဲ့ သူတော်စင်ကြီးတွေနဲ့အတူ နေထိုင်ပြီး သူတော်စင်ကြီးတွေဆီက နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်ဆင့်ကမ်းလာတဲ့ အသိပညာ ဗဟုသုတတွေကို သင်ယူနိုင်တော့မှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဂျူလီယန် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိခဲ့ပါတော့တယ်။

အခန်း (၅)

သူတော်စင်ကြီးတွေရဲ့ တပည့်ဖြစ်လာတဲ့ ဂျူလီယန်

အချိန်က ည ၈ နာရီ ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဂျူလီယန်ပြောတာ နားထောင်ရင်းနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့နေခဲ့ပါတယ်။ မနက်ဖြန် အမှုတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ရမယ့်အရာတွေ ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရှေ့က ရှေ့နေဟောင်းကြီး ဂျူလီယန် ပြောပြတာတွေကိုလည်း ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်သဘောကျနေမိပါတယ်။ အရင်တုန်းက စိတ်ဖိစီးမှုတွေနဲ့ ချိုးချုံးကျနေခဲ့တဲ့ နာမည်ကျော်ရှေ့နေကြီးရဲ့ ပြောင်းလဲသွားပုံကို အခုအချိန်ထိ အံ့အားသင့်နေဆဲပါပဲ။ သူတော်စင်ကြီးတွေနဲ့ တွေ့တဲ့အထိတော့ သူပြောပြလို့ ကျွန်တော် သိရပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုအရာတွေကများ ဂျူလီယန်ကို ဒီလိုအေးချမ်းတဲ့ ဘဝမျိုးရအောင် စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့တာပါလဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဂျူလီယန် တစ်ချိန်က ကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုများလွန်းတဲ့ ဘဝကို လက်ရှိအချိန်မှာ ရင်ဆိုင်နေရပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ဟာလည်း တော်တော်လေးကို ညစ်ညူးနေပါပြီ။ ငယ်ငယ်တုန်းကရှိခဲ့ဖူးတဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုတွေ ကျွန်တော့်ဆီမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ကိစ္စလေးတွေကတောင် ကျွန်တော့်ကို ပျော်ရွှင်စေခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝကို ပြောင်းလဲရမယ့်အချိန် ရောက်လာပြီလို့ စိတ်ထဲက ထင်နေမိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဂျူလီယန် ဆက်ပြောပြမယ့် အကြောင်းအရာတွေကို အရမ်း စိတ်ဝင်စားနေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဆက်နားထောင်နေချင်မုန်း ဂျူလီယန်က ရိပ်မိပြီး သူကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေကို ဆက်ပြောပြပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ သူတော်စင်ကြီးတွေနဲ့ စာတွေ့ဆုံခဲ့တဲ့အချိန်မှာ အရင်ကနဲ့မတူဘဲ သင်ယူချင်တဲ့စိတ်တွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ ငယ်စဉ်တည်းက ဉာဏ်ရည်မြင့်မားသူ ဖြစ်တာမို့ သူတော်စင်ကြီးတွေ သင်ပေးတဲ့ အရာတွေကိုလည်း အတတ်မြန်ခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုအတွင်းမှာ သူတော်စင်ကြီးတွေနဲ့ နေသားကျလာခဲ့ပါတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေကလည်း ဂျူလီယန်ကို သူတို့ရဲ့ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်သဖွယ် ဆက်ဆံ ကြပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ သူရဲ့ စိတ်နဲ့ခန္ဓာကို ဘယ်လို ထိန်းချုပ်ရမလဲဆိုတာ အရမ်းသိချင်နေခဲ့ပြီး သူတော်စင်ကြီးတွေသင်ပေးတဲ့ ပညာတွေကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်။ သူတော်စင် ရာမန်ဟာ အသိပညာ မြင့်မားလွန်းတဲ့ ပညာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပေမဲ့ ဂျူလီယန်ကို သူသိထားတဲ့ အသိပညာတွေ ဝေမျှပေးဖို့ လုံးဝ မတွန့်တိုတတ်သူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

မိုးသောက် အရုဏ်တက်ချိန်မတိုင်မီမှာ သူတော်စင် ရာမန်ဟာ ဂျူလီယန်နဲ့ အတူတူ အမြဲထိုင်ပြီး ဘဝနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသိပညာတွေ သင်ကြားပေးလေ့ရှိပါတယ်။ သူ့ကို နှုပ္ပိုခြင်း၊ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ခြင်း၊ စိတ်အေးချမ်းခြင်းတွေ ရစေခဲ့တဲ့ လူသိနည်းတဲ့ အသိပညာတွေကို ဂျူလီယန်ကို သင်ပေးပါတယ်။ လူတိုင်းကို အသက်ရှည်၊ အနာကင်းပြီး ပျော်ရွှင်စေတဲ့

ရေးနှစ်ပေါင်းများစွာထဲက တည်ရှိခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းတွေကို သင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေဆီမှာ နေထိုင်လာတာ လန့်ချိလာတဲ့ အချိန်မှာတော့ ဂျူလီယန်ဟာ သူ့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကိန်းဝပ်နေပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် သတိမထားမိခဲ့တဲ့ စွမ်းအားတွေကို သတိထားမိလာခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတော်စင်ကြီးနဲ့ ဂျူလီယန်တို့ဟာ မနက်ခင်း နေထွက်တာကို စောင့်ကြည့်ကြပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ငြိမ်သက်စွာ တရားထိုင်ကြပါတယ်။ အချို့နေ့တွေမှာတော့ ထင်းရှူးတောထဲကို လမ်းလျှောက်ထွက်ပြီး ဘဝနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ၊ ဒဿနတွေ ဆွေးနွေး ကြပါတယ်။

ဂျူလီယန်ဟာ သူ့ရဲ့စိတ်တွေ စတင်ပြီး အေးချမ်းလာတာကို သူတော်စင်ကြီးတွေဆီ ရောက်ပြီး ၃ ပတ် အကြာမှာပဲ စတင်ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ဘဝရဲ့ အရိုးရှင်းဆုံး အရာတွေမှာ တည်ရှိနေတတ်တဲ့ အလှတရားတွေကို ဂျူလီယန် ခံစားတတ်လာပါတယ်။ ကြယ်တွေနဲ့လှပနေတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးရဲ့ အလှအပကို ခံစားတတ်လာသလို မိုးရွာပြီးချိန်မှာ တောထဲက ပိုးကောင်လေးတွေအော်တဲ့ အသံတွေကိုလည်း ခံစားတတ်လာပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတဲ့ အလှတရားအားလုံးကို မြင်တတ်လာပါတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေ သင်ကြားပေးတဲ့ နည်းလမ်းတွေကို လိုက်နာပြီး တစ်လအကြာမှာပဲ ဂျူလီယန်မှာ တစ်ချိန်ကရှိခဲ့ဖူးတဲ့ သောကတွေအားလုံး ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။ ဂျူလီယန်ရဲ့ ဘဝနေထိုင်ပုံ အသစ်နဲ့ အလေ့အကျင့်အသစ်တွေက ဂျူလီယန်ရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို ကုသပေးသလို ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပိုမိုပျော်ရွှင်လာပြီး အင်အားတွေလည်း ပြည့်လာခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲမှုက ရုပ်သွင်ပြင်ကိုပါ ပြောင်းလဲစေခဲ့ပါတယ်။ တစ်ချိန်က အသင့်စား အစားအစာတွေ အစားများ ပြီး အဝလွန်နေတဲ့ ဂျူလီယန်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သန့်မာပြီး ကျစ်လျစ်လာပါတယ်။ စိတ်ဖိစီးမှုတွေကြောင့် အရေးအကြောင်းတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေခဲ့တဲ့ ဂျူလီယန်ရဲ့ မျက်နှာဟာလည်း ကြည်လင်ပြီး နုပျိုလာပါတယ်။

ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် အရာအားလုံးကို သူ လုပ်နိုင်တယ်လို့ တွေးမိတဲ့အထိ ဂျူလီယန်ရဲ့ စိတ်အင်အားတွေ တိုးတက်လာခဲ့ပါတယ်။ လူတိုင်းရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ စွမ်းအားများစွာ ကိန်းအောင်းနေပြီး အဆိုပါ စွမ်းအားတွေကို ဘယ်လိုအသုံးပြုရမလဲ ဂျူလီယန်အပါအဝင် လူတော်တော်များများ မသိခဲ့ကြပါဘူး။ သူတော်စင်ကြီးတွေဆီက နည်းလမ်းတွေကို လေ့ကျင့် အပြီးမှာတော့ ဂျူလီယန်ဟာ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ စွမ်းအားတွေကို ဘယ်လို ဖော်ထုတ်ရမလဲဆိုတာကို သိလာခဲ့ပါတယ်။ ဘဝကို နေထိုင်ရတာလည်း ပျော်ရွှင်လာခဲ့ပါတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေဆီက နှစ်ပေါင်းများစွာ သက်တမ်း ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ နည်းလမ်းတွေဟာ တကယ် အသုံးဝင်မှန်း ဂျူလီယန် ယုံကြည် လာခဲ့ပါတယ်။

ဂျူလီယန်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနေရင်း ရုတ်တရက် ခဏရပ်ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် တွေ့ရှိလိုက်ရတဲ့ အမှန်တရားတစ်ခုကို ပြောပြပါတယ်။ “ငါ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ အသိတရားတစ်ခုကို ရခဲ့တယ် ဂျွန်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းစိတ်က အရမ်းအရေးကြီးတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ အပြင်ပန်းမှာ အောင်မြင်နေပါစေ အတွင်းစိတ်ကို မအောင်မြင်ထားဘူးဆိုရင် သူ့ရဲ့ အပြင်ပန်း အောင်မြင်မှုတွေဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အတွင်းစိတ်ချမ်းသာတာနဲ့ အပြင်ပန်း ချမ်းသာတာကြားမှာ ခြားနားချက်

အကြီးကြီးတစ်ခု ရှိနေမှန်း ငါသိလိုက်ရတယ်။ ငါ အောင်မြင်တဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့တုန်းက စိတ်ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားနေတဲ့လူတွေကို အထင်သေးခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ခန္ဓာတင်မကပဲ စိတ်ကိုပါ ဂရုစိုက်သင့်တယ်ဆိုတာကို ငါသိခွင့်ရလိုက်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အိပ်မက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ဆိုရင် လူတွေဟာ စိတ်နဲ့ခန္ဓာ နှစ်ခုလုံးကို ဂရုစိုက်ဖို့လိုတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ အခြားသူ တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ် ဂရုစိုက်နိုင်မှာလဲ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စိတ်မချမ်းသာဘဲ အခြားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်နိုင်မှာလဲ။ ငါ့ကိုယ်ငါ မချစ်နိုင်ရင် မင်းကိုလည်း ချစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဂျူလီယန်ဟာ ကျွန်တော့်ကို စကားပြောနေရင်း ရုတ်တရက် စိတ်အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလာပုံ ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ “ငါတွေ့ကြုံခံစားရတဲ့ အရာတွေကို အရင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မဖွင့်ခဲ့ဘူးကွ။ ငါစကားပြောတာ စိတ်လှုပ်ရှားပုံ ပေါ်နေရင် တောင်းပန်ပါတယ် ဂျွန်။ ငါတွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အံ့မခန်း အရာတွေကို သူများတွေသိအောင် ဝေမျှပေးချင်စိတ် များနေလို့ပါ”လို့ ဂျူလီယန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောခဲ့ပါတယ်။ အချိန်ကလည်း နောက်ကျနေပြီမို့ ဂျူလီယန်က နောက်နေ့မှ ဆက်ပြောဖို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်။ “အဲဒီလိုတော့ တန်းလန်းကြီး မထားခဲ့နဲ့လေကွာ၊ ဟိမဝန္တာတောထဲမှာ မင်း ဘာတွေ သိလာခဲ့တာလဲဆိုတာ ငါလည်း အရမ်းသိချင်နေပြီ။ ငါ့ကို အဲဒီလိုကြီးတော့ မထားခဲ့ပါနဲ့ကွာ”လို့ ကျွန်တော် ဂျူလီယန်ကို တောင်းဆိုလိုက်ပါတယ်။

“စိတ်ချပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းကို ငါပြန်လာပြီး ပြောပြမှာပါ။ မင်း ငါ့အကြောင်းလည်း သိပါတယ်။ ငါက အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို ပြောရင် တန်းလန်းကြီး ရပ်ထားတာမျိုး မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာလည်း မင်းအလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်လေ။ ငါ့မှာလည်း လုပ်စရာ နည်းနည်းရှိသေး တယ်”

“ဒါဆို တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့ကွာ။ မင်းပြောတဲ့ သူတော်စင်ကြီးတွေဆီက နည်းလမ်းတွေက ငါ့အတွက်ရော အသုံးဝင်ပါ့မလား”

“မင်းအပါအဝင် လူအားလုံးအတွက် ဒီနည်းလမ်းတွေက အသုံးဝင်ပါတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆ၊ အသိပညာတွေကို လူတိုင်း သိသင့်ပါတယ်။ ငါတို့အားလုံး ဒီနည်းလမ်းတွေကို သုံးပြီး အကျိုးကျေးဇူးတွေ ရနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုအဖိုးတန်တဲ့ ရှေးဟောင်း အသိပညာတွေကို မင်းကို ငါပြောပြမှာပါ။ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့သာ စောင့်ပေးပါ။ မင်းကို နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ပြီး ငါ ပြောပြပါမယ်။ မနက်ဖြန်ည ဒီလိုအချိန်မှာ မင်းအိမ်ကို ငါလာခဲ့ပါမယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် မင်းဘဝကြီးကို ပြောင်းလဲစေမယ့် အသိပညာတွေ ငါ မျှဝေပါ့မယ်။ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“ပြီးရောကွာ၊ အဲဒါတွေမသိဘဲ ငါတစ်ဘဝလုံး နေလာတာပဲ။ နောက်ထပ် ၂၄ နာရီလောက် စောင့်ရလို့ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး”လို့ ကျွန်တော် တုံ့ပြန်လိုက်ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို အတွေးစတွေ ချန်ခဲ့ပြီး ပြန်သွားခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာတော့ မေးခွန်းတွေ၊ အတွေးစတွေ ပြည့်နှက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ခဏငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ရင်း ကျွန်တော်သာ ဂျူလီယန်သိတဲ့ အသိတွေသိခဲ့ရင် ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲဆိုတာ တွေးနေမိပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ရှေ့နေဘဝကနေ အနားယူဖြစ်မှာလား။ ကျွန်တော့် ဘဝဟာလည်း ပျော်ရွှင်စရာတွေ နည်းပါးခဲ့တာကြာခဲ့ပြီမို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပျော်ရွှင်မှုမျိုး ကျွန်တော် ပြန်ရချင်မိပါတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တက်တက်ကြွကြွ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေချင်မိပါတယ်။ အသက်ရှင်ရတာကို ပျော်နေတဲ့ ခံစားချက်မျိုး ကျွန်တော် ရချင်ပါတယ်။ အတွေးပေါင်းများစွာတွေးရင်း ရုံးခန်းက မီးတွေ ပိတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

<https://t.me/mmebooks>

အခန်း (၆)

မိမိကိုယ်ကိုပြောင်းလဲခြင်း အနုပညာ

“ကျွန်တော်က ဘဝနေထိုင်ရေး အနုပညာရှင်ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အနုပညာလက်ရာကို ကြည့်ချင်ရင် ကျွန်တော့်ဘဝကို ကြည့်ပါ”

ဆူဇူကီး

ဂျူလီယန်ဟာ သူ့ရဲ့ ကတိစကားအတိုင်း ကျွန်တော့်အိမ်ကို နောက်နေ့ညနေမှာ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ည ၇ နာရီ ၁၅ မိနစ်လောက်မှာ ကျွန်တော့် အိမ်ရှေ့က တံခါးခေါက်သံ ၄ ချက်လောက်ကြားလို့ ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ရဲ့ပုံစံက မနေ့က ပုံစံနဲ့တော့ နည်းနည်း ကွာနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရုပ်ရည်ကတော့ မနေ့ကတွေ့ခဲ့သလိုပဲ နုပျိုလွန်းနေပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ သူတော်စင်ကြီးတွေဝတ်တဲ့ အနီရောင်အစရှိသည့်ကြီးကို ခြုံထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ အသီးသီး ထိုင်ပြီး နေရာယူလိုက်ကြပါတယ်။ ဂျူလီယန်ရဲ့ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ပုတီးလုံးလေးတွေကို မြင်တာကြောင့် ကျွန်တော် ဂျူလီယန်ကို မေးလိုက်ပါတယ်။

“မင်းလည်ပင်းက ဟာလေးက ဘာလဲ၊ တော်တော်လှတယ်နော်”

“ဒီအကြောင်း နောက်မှရှင်းပြမယ်။ ဒီညပြောရမယ့်အရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

“ပြီးရောလေ၊ အဲဒါဆို စကြရအောင်။ ဒီနေ့တွေ့ရမှာကို စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့ ဒီနေ့အလုပ်မှာ ဘာမှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ပြီးအောင် ငါမလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး”လို့ ကျွန်တော် ဂျူလီယန်ကို တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေမှန်းသိလို့ ဂျူလီယန်က မနေ့က ပြောလက်စကို ဆက်ပြီး ပြောပါတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေဆီက သင်ယူခဲ့ရတဲ့ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နည်း၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်နည်းတွေကို ပြောပြပါတယ်။ ပျော်ရွှင်အေးချမ်းတဲ့ ဘဝတစ်ခုရအောင် သူတော်စင်ကြီးတွေ အသုံးပြုတဲ့ ရှေးဟောင်းနည်းလမ်းတွေကိုလည်း ပြောပြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ စွမ်းအင်တွေကို ဘယ်လိုထုတ်ဖော်ရမလဲ၊ နုပျို ကျန်းမာတဲ့ ဘဝရရှိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ စတဲ့ နည်းလမ်းတွေကိုလည်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန် ပြောပြနေတဲ့ နည်းလမ်းတွေဟာ ရိုးရှင်းပြီး နားလည်ရ လွယ်ကူပေမဲ့ ကျွန်တော် ဂျူလီယန်အပေါ် သံသယ အနည်းငယ် ဖြစ်လာမိပါတယ်။ ဂျူလီယန် ကျွန်တော့်ကို နောက်နေတာများလား၊ ဟိမဝန္တာ ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဂျူလီယန်ဆိုတာ အရင်တည်းက စကားတတ်တဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ ကျွန်တော့်ကို ပုံပြင်တွေ ပြောနေတာလား ကျွန်တော် သံသယဝင်လာပါတယ်။ နိုင်ငံကျော် ရှေ့နေတစ်ယောက်က ရှေ့နေ ဘဝကို စွန့်လွှတ်သွားတယ်။ နောက်တော့ ဟိမဝန္တာတောထဲ ရောက်သွားတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေနဲ့တွေ့ပြီး လူတိုင်းမသိတဲ့ အသိပညာတွေကို သိလာခဲ့တယ်။

ဒါကြီးက ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ တွေးရင်းတွေးရင်း သံသယတွေ များလာပါတယ်။

“ဂျူလီယန် မင်း ငါ့ကို နောက်နေတာတွေ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ မင်းပြောနေတာကြီးက လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းကြီး မဟုတ်လား။ မင်းရဲ့ ဝတ်ရုံကြီး ကလည်း တစ်နေရာရာကနေ ငှားလာတာ မဟုတ်လား”လို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်မိပါတယ်။ ဂျူလီယန်က ကျွန်တော် မယုံမှာကို ကြုံသိနေတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ပြန်လည် တုံ့ပြန်လာပါတယ်။

“ဈန်... တရားခွင်မှာ မင်းမှန်ကြောင်း ဘယ်လိုသက်သေပြလဲ”

“ယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ သက်သေတွေ ပြရတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ။ အဲဒါဆို ငါ မင်းကို ပြနေတဲ့ သက်သေတွေကို ခဏလောက် သေချာကြည့်လိုက်ပါလား။ ငါ့ရဲ့ အရေးအကြောင်း မရှိတော့တဲ့ မျက်နှာကို မင်း ကြည့်စမ်းပါ။ ငါ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပါ။ ငါ့မှာ အရင်တုန်းကနဲ့ မတူတဲ့ ကျန်းမာဖျတ်လတ်မှုတွေ ရှိနေတာကို မင်းသတိမထား မိတာလား။ ငါဘယ်လောက် အေးချမ်းနေလဲဆိုတဲ့ သွင်ပြင်ကို မင်း မတွေ့နိုင်တာလား

ဂျူလီယန်ပြောတာလည်း မှန်တော့မှန်သား။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်က ဂျူလီယန်ရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ အခုမြင်နေရတဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်လောက်အောင် အိုမင်းနေခဲ့တာပါ။

“မင်း ပလတ်စတစ် ဆာဂျရီတွေ မလုပ်ထားပါဘူးနော်”

“မလုပ်ပါဘူးကွာ။ ပလတ်စတစ် ဆာဂျရီဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပေါ်ယံ အရေပြားကိုပဲ ပြင်ဆင်နိုင်တာပါ။ ငါက အထဲမှာ ကြွေမွနေခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ငါ့ရဲ့ ဟန်ချက်မညီတဲ့ လူနေမှုပုံစံက ငါ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တယ်။ ငါ ဆေးရုံတက်ခဲ့ရတာ တစ်ခုတင်မကဘူး။ တကယ်တော့ ငါ့ရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ အများကြီး ကြွေမွနေခဲ့တာ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းပြောပြနေတဲ့ အကြောင်းအရာက အရမ်းထူးဆန်းပြီး ယုံရခက်နေတယ်”

ဂျူလီယန်က ကျွန်တော် မယုံတာကို စိတ်ဆိုးပုံမပေါ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ ပုံစံက တည်ငြိမ်နေပါတယ်။ ဂျူလီယန်က စကားဆက်မပြောဘဲ သူ့ဘေးကနဲ့ပေါ်မှာ ကျွန်တော် တင်ပေးထားတဲ့ ရေနွေးကရားထဲက ရေနွေးကို ခွက်ထဲ ငှဲထည့်နေပါတယ်။ ခွက်ပြည့်တဲ့အထိ သူငှဲထည့်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခွက်ပြည့် သွားသည့်တိုင်အောင် သူ မရပ်ပါဘူး။ ဆက်ပြီး ထည့်နေပါတယ်။ ရေနွေးတွေဟာ ခွက်ရဲ့ အပြင်ဘက် လျှံကျလာပြီး ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး အရမ်းကြိုက်တဲ့ အခင်းပေါ်ကို ကျနေပါတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဘဲ ကြည့်နေပါသေးတယ်။ နောက်တော့ မနေနိုင်တော့ပဲ “ဂျူလီယန် မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ခွက်က ပြည့်နေပြီ။ မင်း ထပ်ထည့်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”လို့ ကျွန်တော် စိတ်မရှည်စွာ အော်လိုက်ပါတယ်။ ဂျူလီယန်က ကျွန်တော့်ကို ခဏစိုက်ကြည့်ပြီး စကားပြန်ပြောလာပါတယ်။

“ငါဒီလို လုပ်တာကို အထင်မလွဲပါနဲ့ကွာ။ ငါ မင်းအပေါ်မှာ လေးစားမှု ရှိပါတယ်။ အရင်ကတည်းကလည်း အမြဲ လေးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းက ဒီခွက်လိုပဲ မင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အတွေးတွေ၊ အသိတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတယ်။ ဒီတော့

မင်းခွက်လေးကို မသွန်သရွေ့ ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထပ်ထည့်ပေးလို့ ရတော့မှာလဲ”

သူပြောတဲ့စကားက ကျွန်တော့်အရှိုက်ကို ထိသွားပါတယ်။ သူပြောတာ မှန်ပါတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဥပဒေလောကမှာ ကျင်လည်ခဲ့ပြီး တူညီတဲ့ အရာတွေပဲ နေ့စဉ်လုပ်ပြီး တူညီတဲ့အတွေးကိုပဲ အမြဲတွေးနေတဲ့သူတွေနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ခဲ့တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတွေးတွေက ဘောင်ခတ်ထားသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားလုံးသိတယ်ထင်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ခွက်လေး အပြည့်ရှိနေတယ်လို့ပဲ ထင်နေခဲ့မိပါတယ်။ ဥပဒေနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖတ်ဖူးခဲ့သလဲ ဆိုတာတောင် ကျွန်တော်မမှတ် မိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် နေထိုင်နေတဲ့ ဘောင်ခတ်ထားတဲ့ ဘဝနေထိုင်မှု ပုံစံကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းတွေ လျော့နည်းလာမှန်း၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမြင်တွေ ကျဉ်းလာမှန်း ကျွန်တော် သတိပြုမိလာပါတယ်။

“ကောင်းပြီ ဂျူလီယန်၊ မင်းပြောတာကို ငါသဘောပေါက်ပါပြီ။ ငါ ရှေ့နေဘဝမှာ ကျင်လည်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်လို့ ငါ့စိတ်က တော်ရတန်ရုံ မယုံကြည်တတ်တော့ဘဲ မေးခွန်းထုတ်တတ်တဲ့အကျင့် ရှိလာခဲ့တယ်။ မင်းကို မနေ့က ရုံးမှာတွေ့ကတည်းက မင်းပြောတဲ့ အရာတွေဟာ အစစ်အမှန် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်ခဲ့မိတယ်။ မင်းပြောမယ့်အရာတွေမှာ ငါ့အတွက် အသုံးဝင်မယ့် အရာတွေ ပါဝင်လိမ့်မယ်လို့လည်း ငါထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့စိတ်က အဲဒါကို မယုံကြည်ချင်ဘူး ဖြစ်နေပုံရတယ်”

“ဒီညက မင်းရဲ့ဘဝသစ်တစ်ခု အစပျိုးမယ့် ညတစ်ည ဖြစ်မှာသေချာပါတယ် ဂျွန်။ ငါ ဒီညပြောပြမယ့် အသိပညာတွေကို မင်း သေချာစဉ်းစား သုံးသပ်ပြီး တစ်လလောက် စမ်းသုံးကြည့်ပါ။ ဒီအသိပညာတွေ နှစ်ပေါင်းများ သက်တမ်းရှည်ကြာပြီး တည်ရှိနေတယ်ဆိုတာ အကြောင်းရင်း ရှိပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအသိပညာတွေက တကယ်ကို အသုံးဝင်လို့ပါ”

“ဒါပေမဲ့ တစ်လတောင် အသုံးပြုရမှာ မကြာဘူးလား ဂျူလီယန်ရ

“မင်းဘဝရဲ့ လက်ကျန်အချိန်အားလုံးကို အေးချမ်းပျော်ရွှင်စေဖို့ တစ်လလောက် အားထုတ်ရမှာ မတန်ဘူးလား။ မင်းကိုယ်မင်း အချိန်ပေးပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခြင်းဟာ မင်းဘဝမှာ လုပ်ဖူးသမျှ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေထဲက အကောင်းဆုံးအရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒီလို လေ့ကျင့်ခြင်းဟာ မင်းဘဝကို တိုးတက်စေရုံမက မင်းပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေရဲ့ ဘဝကိုလည်း တိုးတက်လာ စေလိမ့်မယ်”

“နည်းနည်း ထပ်ရှင်းပါဦး”

“မင်းရဲ့ဘဝမှာ အခြားသူတွေကို ချစ်ဖို့ဆိုတာ အရင်ဆုံး ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဘဝနေနည်းကို သိမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အခြားသူတွေရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲအထိ ထိုးဖောက်မြင်ဖို့ဆိုတာ အရင်ဆုံး ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို ဖွင့်ပေးရတယ်။ မင်းကိုယ်တိုင် လောကကြီးကို ဖြတ်သန်းပြီး အသက်ရှင်ရတာ ပျော်လာပြီဆိုရင် မင်း ပိုမိုကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ လမ်းကြောင်းမှန်ပေါ် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုရင် မင်းပြောတဲ့ တစ်လအတွင်း ငါဘာတွေ ရလာဖို့ မျှော်လင့်လို့ရမလဲ”

“မင်းရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား၊ တွေးခေါ်ပုံ တွေးခေါ်နည်း ပြောင်းလဲလာ

လိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ပြောင်းလဲမှုတွေ တွေ့လာလိမ့်မယ်။ စိတ်အားထက်သန်မှုတွေလည်း မင်းဆီ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ဘဝမှာ အရင်တုန်းက တစ်ခါမှ မခံစားဖူးခဲ့တဲ့ ဟန်ချက်ညီမှုမျိုး မင်း ခံစားလာရလိမ့်မယ်။ မင်း ပိုပြီး နုပျိုလာသလို ပျော်ရွှင်ပုံလည်း ပေါက် လာကြောင်း လူတွေက မင်းကို ပြောလာလိမ့်မယ်။ ကျန်းမာပျော်ရွှင်တဲ့ ခံစားမှုက မင်းဘဝကို ပြောင်းလဲလာစေလိမ့်မယ်။ ဒါတွေက သူတော်စင်ကြီးတွေ ပြောပြတဲ့ နည်းလမ်းတွေရဲ့ အကျိုးကျေးဇူး အချို့ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ကောင်းလှချည့်လားကွ”

“ဒီည မင်းကို ငါပြောပြမယ့် အရာတွေက မင်းဘဝကို တိုးတက်ဖို့ သေချာတဲ့ အရာတွေချည်းပဲ။ မင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝ၊ အလုပ်အကိုင်တင်မကဘဲ မင်းရဲ့စိတ်ကိုပါ တိုးတက်လာစေလိမ့်မယ်။ မင်း ဘာပဲလုပ်လုပ် အရင်ထက်ပိုပြီး ထိရောက်စွာ လုပ်ကိုင်လာတတ်လိမ့်မယ်။ ဒီအသိတရားတွေဟာ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက် ကြုံဖူးသမျှထဲမှာ အစွမ်းထက်ဆုံးပဲ။ ဒီအသိပညာတွေဟာ ရိုးရှင်းပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ အစမ်းသပ်ခံပြီးသား နည်းလမ်းတွေလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါ့အပြင် ဒီနည်းလမ်းတွေဟာ လူတိုင်းအတွက် အသုံးဝင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေလည်း ဖြစ်တယ်။ မင်းကို ဒီနည်းလမ်းတွေ မပြောပြခင် ငါကတိတစ်ခုတော့ တောင်းရလိမ့်မယ်။ ဒီနည်းလမ်းတွေကို မင်းကိုယ်တိုင် အသုံးပြုပြီးလို့ အသုံးဝင်ခဲ့ရင် ဒီနည်းလမ်းတွေကို လိုအပ်နေတဲ့ အခြားလူတွေကိုလည်း မင်း ကူညီရမယ်။ ဒီနည်းလမ်းတွေကို အခြားသူတွေသိအောင် မင်း တတ်နိုင်သလောက် ဖြန့်ဝေပေးရမယ်။ အဲဒါကို သဘောတူရင် ငါဆက်ပြောပြလို့ရပြီ”

ဂျူလီယန်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို ကျွန်တော် ကြာကြာမစဉ်းစားဘဲ ကတိပေးလိုက်ပါတယ်။ ဂျူလီယန်က သူတော်စင်ကြီးတွေ သင်ပေးခဲ့တဲ့ အလေ့အကျင့် ၇ မျိုးအကြောင်းကို စတင်ရှင်းပြပါတယ်။ အဆိုပါ အလေ့အကျင့် ၇ မျိုးဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မိမိကိုယ်ကို ဦးဆောင်နိုင်စွမ်း၊ တာဝန်ယူနိုင် စွမ်းနဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် အဓိကကျကြောင်း ဂျူလီယန်က ရှင်းပြပါတယ်။ အဆိုပါ အလေ့အကျင့် ၇ မျိုးအကြောင်း ဂျူလီယန်ကို စတင်ပြောပြခဲ့သူကတော့ သူတော်စင်ရာမန် ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျူလီယန် သူတော်စင်ကြီးတွေဆီ ရောက်ပြီး လအနည်းငယ်အကြာ ညတစ်ညမှာ ဂျူလီယန်ရဲ့ တဲလေးဆီကို သူတော်စင် ရာမန် ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူတော်စင်ရာမန်က “ကျွန်ုပ် သင်ရောက်လာကတည်းက သင့်ကို တောက်လျှောက် စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပါ။ သင်ဟာ သင့်ဘဝကို ကောင်းမွန်တဲ့အရာတွေနဲ့ ဝန်းရံချင်တဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်းလည်း သတိထားမိပါတယ်။ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ရိုးရာ အလေ့အထတွေကိုလည်း လေးလေးစားစားနဲ့ သင်ယူသူဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နေ့စဉ်လုပ်နေကျ အလေ့အထ တော်တော်များများကိုလည်း လေ့လာသင်ယူပြီးပါပြီ။ သင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နေ့စဉ်အလေ့အထတွေကို အသုံးပြုပြီး အကျိုးကျေးဇူးတွေကို သိနေလောက်ပါပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဒီလို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း၊ အေးအေးချမ်းချမ်း ဘဝမှာ နေထိုင်ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ အသက်ရှင်လာခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကျင့်သုံးတဲ့ နည်းလမ်းတွေကို သိတဲ့သူ အနည်းငယ်ပဲ ရှိပါတယ်။ တကယ်တော့ သင်တို့လောကကြီးက စိတ်ဖိစီးမှုများတဲ့ လူသား တွေဟာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အတွေးအခေါ်၊ အသိပညာတွေကို သိသင့်ပါတယ်။ သင် ဒီနေရာကို ရောက်တာ ၃ လမြောက် ရှိလာပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နည်းလမ်းတွေကို သင့်ကို စတင်မျှဝေပါတော့မယ်။ ဒီနည်းလမ်းတွေကို မျှဝေ ခြင်းဟာ

သင့်အတွက်တင်မဟုတ်ဘဲ သင်တို့လောကမှာရှိတဲ့ လူတွေအတွက် လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့သား ငယ်စဉ်က သူနဲ့ညတိုင်း အတူတူထိုင်ပြီး သင်ပေးခဲ့သလို သင့်ကိုလည်း သင်ပေးပါတော့မယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့သားကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်က ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။ သူ့ရဲ့သေဆုံးခြင်းအပေါ် ကျွန်ုပ် ဘယ်တုန်းကမှ မေးခွန်း မထုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ အတူတူရှိနေစဉ် အချိန်မှာ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ပြီး အခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်ုပ်မှာ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတိတ်ကောင်းတွေကိုပဲ ရင်ဝယ်ပိုက်ထားပါတယ်။ သင့်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ သားအဖြစ် မြင်မိပါတယ်။ ကျွန်ုပ် နှစ်ပေါင်းများစွာ သင်ယူလေ့ကျင့်ခဲ့တဲ့ အသိတရားတွေဟာ သင့်ဆီမှာ ကိန်းအောင်းတော့မှာဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာမိပါတယ်လို့ ဂျူလီယန်ကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်က ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြရင်း မျက်လုံးမှိတ်ထားတာကိုလည်း ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်ပါတယ်။ မသိရင် သူ့ကိုယ်သူ အတိတ်ကို ပြန်ဖို့နေသလိုပါပဲ။

ဆက်လက်ပြီး ဂျူလီယန်က “သူတော်စင်ရာမန်က စိတ်ချမ်းသာပြီး ကိုယ်ကျန်းမာတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ရရှိစေမယ့် အလေ့အကျင့် ၇ မျိုးဟာ သူ ပြောပြတော့မယ့် ပုံပြင်ထဲမှာ ပါဝင်နေကြောင်း ငါ့ကို အသိပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီပုံပြင်ဟာ သူပြောပြမယ့် အရာအားလုံးကို အနှစ်ချုပ်ထားတဲ့အရာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့တယ်။ သူက ငါ့ကို မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားပေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ နောက်တော့ သူက သူပြောပြတဲ့အရာတွေကို စိတ်ထဲကနေလိုက်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ပုံပြင်ကို စတင်ပြောပြခဲ့တယ်။

“သင်ဟာ အစိမ်းရောင် အပင်တွေနဲ့ပြည့်နှက်နေတဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးရဲ့ အလယ်ကို ရောက်နေပါတယ်။ ဒီဥယျာဉ်ကြီးဟာ သင်မြင်ဖူးသမျှ နှင်းဆီပန်းတွေထဲမှာ အလှဆုံး နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေပါတယ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ဟာလည်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပါတယ်။ အခု ပြောပြနေတဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အဲဒီဥယျာဉ်ကြီးရဲ့ အေးချမ်းမှုကို စိတ်အေးလက်အေး ခံစားကြည့်ပါ။ သင်ဟာ ဥယျာဉ်ကြီးထဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ဥယျာဉ်ကြီးရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာ ၆ ထပ်လောက်မြင့်တဲ့ အနီရောင် မီးပြတိုက်ကြီးကို တွေ့လိုက်ပါတယ်။ ရုတ်တရက် မီးပြတိုက်ကြီးရဲ့အောက်က တံခါးပွင့်လာတဲ့အသံက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်ပါတယ်။ တံခါးပေါက်ထဲက ထွက်လာတာကတော့ အရပ် ၉ ပေလောက်ရှိပြီး ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ၉၀၀ လောက်ရှိတဲ့ ဂျပန်ဆူမို နပန်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ဆူမိုနပန်းသမားကြီးဟာ သူ့ရဲ့ ခါးအောက်ပိုင်းနားကိုတော့ ပန်းရောင်ဝိုင်ယာကြိုးနဲ့ ပတ်ထားပါတယ်။ ဆူမိုနပန်း သမားကြီးဟာ ဥယျာဉ်ထဲကို စတင် လျှောက်လှမ်းလာပြီး ခဏအကြာမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက တစ်စုံတစ်ယောက် ကျကျနဲ့တော့ဖြစ်နိုင်တဲ့ ရွှေရောင်လက်နေတဲ့ အချိန်မှတ်နာရီ (stopwatch) တစ်လုံးကို မြေပြင်ပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ပါတယ်။ သူဟာ အဲဒီနာရီကို ယူဖို့ကြိုးစားရင်း အရှိန်လွန်ပြီး အဲဒီနာရီကို တက်နင်းမိကာ မြေကြီးပေါ်ကို လကျသွားပါတယ်။ ဆူမိုနပန်းသမားကြီးဟာ ပြုတ်ကျတဲ့ အရှိန်ကြောင့် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏအကြာမှာတော့ ဆူမိုနပန်းသမားကြီးဟာ မျက်လုံး ပြန်ပွင့်လာပါတယ်။ ဆူမိုနပန်းသမားကြီးဟာ ပြန်လည် မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူမြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကို အံ့အားသင့်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်ဘက်ခြမ်းက ဥယျာဉ်ကြီးရဲ့ အစပ်နားမှာ အရောင်တလက်လက်နဲ့ စိန်တွေခင်းထားတဲ့လမ်းကြီးကို သူတွေ့လိုက်ပါတယ်။ ဆူမိုနပန်းသမားကြီးဟာ

အဲဒီလမ်းဘက်ကို လျှောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဆူမိုနုပန်းသမားကြီးဟာ အဲဒီလမ်းအတိုင်းလျှောက်သွားရင်းနဲ့ တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာနဲ့ နေထိုင်သွားပါတော့တယ်”

ဂျူလီယန်ဟာ အသိပညာတွေ မြင့်မားပြီး ဘဝနေထိုင်နည်း လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိပါတယ်ဆိုတဲ့ သူတော်စင် ရာမန်ဆိုက ဒီထူးထူးဆန်းဆန်း ပုံပြင်ကြီးကို ကြားအပြီးမှာတော့ စိတ်ပျက်သွားခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ သူတော်စင်ကြီးရဲ့ ပုံပြင်ကို နားမထောင်ခင်က ဒီပုံပြင်ထဲမှာ သူ့ရဲ့အသိဉာဏ်တံခါးကို ပွင့်သွားစေမယ့် ဗဟုသုတတွေ ပါဝင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူကြားလိုက်ရတဲ့ ပုံပြင်က ဆူမိုနုပန်း သမားတစ်ယောက်နဲ့ မီးပြတိုက်အကြောင်း ကလေးကလားပုံပြင် ဖြစ်နေပါတယ်။ သူတော်စင် ရာမန်က ဂျူလီယန် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားတာကို သတိထားမိပြီး “ဘယ်တော့မှ ရိုးရှင်းမှုရဲ့ စွမ်းအားကို အထင်မသေးပါနဲ့။ ဒီပုံပြင်ဟာ လူတိုင်းကြားချင်တဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ် ပုံပြင်မျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီပုံပြင်ထဲမှာ ပါဝင်နေတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေဟာ သင့်အတွက် အသုံးဝင်လာပါလိမ့်မယ်။ သင် ဒီကို ရောက်လာတဲ့နေ့စပြီး သင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသိပညာတွေ ဘယ်လိုမျှဝေရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ ကျွန်ုပ်အမြဲ စဉ်းစားနေခဲ့တာပါ။ ပထမတော့ သင့်ကို လအနည်းငယ်လောက် နေ့တိုင်းသင်ခန်းစာတွေ ပေးပြီး သင်ပေးမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနည်းလမ်းက ဒီအသိပညာတွေကို မျှဝေဖို့ သိပ်အဆင်မပြေပါဘူး။ နောက်တော့ သင့်ကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမတွေနဲ့ နေ့တိုင်း အတူတူထိုင်ခိုင်းပြီး သူတို့ဆီက အသိပညာတွေကို သင်ယူခိုင်းဖို့ စဉ်းစားကြည့်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနည်းလမ်းဟာလည်း သိပ်ပြီး အဆင်မပြေတာကို တွေးကြည့်မိခဲ့ပါတယ်။ အချိန်အတော်ကြာ စဉ်းစားအပြီးမှာတော့ သင့်ကို ဒီရှေးဟောင်းပုံပြင်နဲ့ သင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ ပထမတော့ သင့်စိတ်ထဲမှာ ဒီပုံပြင်ဟာ ကလေးဆန်ပြီး ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်လွန်းတယ်လို့ ထင်နေပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီပုံပြင်ထဲက အစိတ်အပိုင်းတွေ အားလုံးဟာ သင်လေ့လာသင်ယူရမယ့် အလေ့အကျင့် ၇ မျိုးကို ကိုယ်စားပြုနေပါတယ်။ ဥယျာဉ်၊ မီးပြတိုက်၊ ဆူမိုနုပန်းသမား၊ ပန်းရောင်ပိုင်ယာ၊ အချိန်မှတ် နာရီ၊ နှင်းဆီပန်း၊ စိန်ခင်းထားတဲ့လမ်း စတာတွေဟာ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာတဲ့ ဘဝကို ရစေမယ့် အလေ့အကျင့် ၇ မျိုးကို ကိုယ်စားပြုနေပါတယ်။ ဒီပုံပြင်လေးနဲ့ ဒီပုံပြင်လေးထဲက ကိုယ်စားပြုနေတဲ့ အသိတရားတွေကို သင်မှတ်မိသွားရင် သင့်ဘဝကို အမြင့်ဆုံးအထိ မြှင့်တင်ပေးမယ့် အသိတရားတွေကို သင် သိသွားပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပါ။ ဒီနည်းလမ်းတွေကို သင်နေတိုင်း လေ့ကျင့်မယ်ဆိုရင် သင့်ရဲ့ဘဝဟာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ၂ ခုလုံးမှာ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲ တိုးတက်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒီပုံပြင်ကို သင့်ရဲ့ အသည်း နှလုံးထဲ စွဲတဲ့အထိ မှတ်ထားပါ။ ဒီနည်းလမ်းတွေကို သင် ယုံယုံကြည်ကြည် အသုံးပြုမှသာ သင့်ဘဝ တိုးတက်လာမယ် ဆိုတာကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားပါ”

ဂျူလီယန်ဟာ သူတော်စင်ကြီးရဲ့ စကားတွေ ကြားအပြီးမှာတော့ သူတော်စင်ကြီး ပြောပြမယ့် နည်းလမ်းတွေကို ယုံယုံကြည်ကြည် အသုံးပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဂျူလီယန်က “ငါလည်း သူပြောတာတွေ ကြားအပြီးမှာ ယုံကြည်စိတ်ပဲထားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအခိုက်အတန့်ဟာ တကယ်လည်း ငါ့ဘဝအတွက် အရေးပါတဲ့ အခိုက်အတန့် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ဒီအသိ တရားတွေကို မင်းကို ငါ ဝေမျှပါတော့မယ်”လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ပါတယ်။

အခန်း (၇)

ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းတဲ့ ဥယျာဉ်

“ပုံပြင်ထဲမှာပါတဲ့ ဥယျာဉ်ဆိုတာ စိတ်ရဲ့ သင်္ကေတပါ။ အကယ်၍ မင်းက မင်းရဲ့ စိတ်ဥယျာဉ်ကို မြေဩဇာပြည့်ဝပြီး လှပတဲ့ဥယျာဉ်လေးဖြစ်အောင် သေချာပြုစုမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ စိတ်ဥယျာဉ်ဟာ မင်း မျှော်လင့်ထားတာထက် အများကြီး ပိုလှပလာလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းက မင်းရဲ့ စိတ်ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပေါင်းပင်၊ မြက်ပင်တွေကို ရှင်သန်ခွင့်ပေးထားရင်တော့ စိတ်ချမ်းသာခြင်းဆိုတဲ့ အရာက မင်းဆီမှာ ကြာကြာနေတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကို ငါ မေးခွန်းရိုးရိုးလေးတစ်ခု မေးမယ် ဂျန်။ မင်းရဲ့ အိမ်နောက်ဖေးမှာ တန်ဖိုးကြီး ပန်းတွေ စိက်ထားတဲ့ ဥယျာဉ်လေးရှိကြောင်း မင်းပြောဖူးတာ ငါမှတ်မိတယ်။ အကယ်၍ ငါက မင်းရဲ့ ဥယျာဉ်လေးထဲကို အဆိပ်ရှိတဲ့ အမှုှက်တွေပစ်မယ် ဆိုရင် မင်းကြိုက်မှာလား”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြိုက်မှာလဲကွ”

“ဥယျာဉ်မှူးကောင်းတွေဟာ သူတို့စိတ်ထားပျိုးထားတဲ့ ဥယျာဉ်ကို စစ်သားတစ်ယောက်လို ကာကွယ်တတ်ကြပြီး သူတို့ဥယျာဉ်ထဲကို ညစ်ညမ်းစေတဲ့အရာတွေ ဘယ်တော့မှ အဝင်မခံကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူအများစုဟာ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း သူတို့ရဲ့ စိတ်ဥယျာဉ်ထဲကို အဆိပ်အတောက်တွေ အဝင်ခံကြတယ်။ စိုးရိမ်မှုတွေ၊ ကြောင့်ကြမှုတွေ၊ အတိတ်အကြောင်း ပြန်တွေးပြီး သောကရောက်တာတွေ၊ အနာဂတ်အကြောင်းတွေးပြီး စိတ်လေးတာတွေ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်ထဲမှာ တွေးပြီးကြောက်တာတွေ စတဲ့အဆိပ်အတောက်တွေကို သူတို့ရဲ့ စိတ်ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှင်သန်ခွင့် ပေးထားတတ်တယ်။ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းဟာ စိတ်ရဲ့ စွမ်းအားတော်တော်များများကို ကုန်ခန်းစေပြီး၊ အနှေးနဲ့အမြန် စိတ်ရဲ့ အတွင်းပိုင်းကိုပါ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရစေတယ်လို့ သူတော်စင် ရာမန်က ငါ့ကို ပြောဖူးတယ်။ ဘဝမှာ စိတ်ချမ်းသာချင်တယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ စိတ်ဥယျာဉ်ကို သေသေချာချာ စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ စိတ်ဥယျာဉ် တံခါးပေါက်မှာ အစောင့်ထားရလိမ့်မယ်။ အကောင်းဆုံး သတင်းအချက်အလက်တွေပဲ မင်းရဲ့ စိတ်ဥယျာဉ်ထဲကို ဝင်ခွင့်ပြုရလိမ့်မယ်။ အဆိုးမြင်အတွေးတွေကို ဝင်ခွင့်ပြုလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ သူတွေဟာလည်း မင်းလိုငါလို အရိုးနဲ့အသားနဲ့ တည်ဆောက်ထားသူတွေချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အချို့ လူတွေက သာမန်ဘဝနဲ့ပဲ နေထိုင်ပြီး အချို့လူတွေကတော့ ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့ ဘဝလေး ရအောင် ကြိုးစားရယူတတ်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့ဘဝကို အမြင့်ဆုံးအထိ ဆွတ်တင်တတ်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ သာမန်လူတွေနဲ့မတူတဲ့ အရာတွေလုပ်တတ်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့ဘဝကို ကောင်းမွန်တဲ့ အတွေးတွေနဲ့ ဝန်းရံထားတတ်ကြတယ်။ လူတွေဟာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပျမ်းမျှအတွေး ၆၀၀၀၀ လောက် တွေးတယ်လို့ သူတော်စင် ရာမန်က ငါ့ကို ပြောပြဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါပိုပြီး အံ့ဩသွားခဲ့တဲ့အချက်က အဲဒီအတွေး ၆၀၀၀၀ ရဲ့ ၉၅%ဟာ မနေ့က တွေးပြီးသား အတွေးတွေပဲတဲ့”

“တကယ်ကြီးလားကွ

“တကယ်ပြောတာ။ အဲဒါဟာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းရဲ့ အစပဲ။ လူတွေက နေ့တိုင်း တူညီတဲ့အတွေးပဲ များသောအားဖြင့် တွေးကြတယ်။ အကယ်၍ အဲဒီအတွေးတွေရဲ့ အများစုက အဆိုးမြင်အတွေးတွေပဲ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဆင်းရဲလာလိမ့်မယ်။ သူတို့ဘဝထဲက ကောင်းတဲ့အရာတွေကို တွေးမယ့်အစား သို့မဟုတ် သူတို့ဘဝထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ မကောင်းတဲ့ အရာတွေကို ဘယ်လိုတိုးတက်အောင် လုပ်ရမလဲဆိုတာကို တွေးမယ့်အစား သူတို့ဟာ အတွေးဆိုး သံသရာထဲကို ရောက်သွားတတ်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့အတိတ်ရဲ့ သို့မဟုတ် ဖြစ်သွားကြတယ်။ အချို့က အချစ်ရေးအဆင်မပြေတာကို စိုးရိမ်ကြပြီး အချို့ကျတော့လည်း ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စကို စိုးရိမ်တတ်ကြတယ်။ အချို့တွေက ငယ်စဉ်က မပြည့်စုံခဲ့တဲ့ ကလေးဘဝကိုတွေးပြီး မပျော်မရွှင်ဖြစ်ကြတယ်။ အချို့ကျပြန်တော့ သူငယ်ချင်း ပြောလိုက်တဲ့ စကားအပေါ်တွေးပြီး ဝမ်းနည်းတာတို့၊ စားသောက်ဆိုင်က စားပွဲထိုး မချေမငံပြောတာကို ဒေါသဖြစ်တာတို့ စသဖြင့် အသေးအဖွဲ့တွေအပေါ် ပူပန်သောက ရောက်တတ်ကြတယ်။ သူတို့ဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေကို စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ၊ ဒေါသတွေက ဓားပြတိုက်နေတာကို ခွင့်ပြုပေးထားတတ် ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ တွေးခေါ်ပုံ တွေးခေါ်နည်းဟာ သူတို့ဘဝရဲ့ တက်လမ်းတွေကို ပိတ်ပင်လိုက်တယ်။ သူတို့ဘဝမှာ သူတို့ တကယ်လိုချင်တာတွေရဖို့ စိတ်ရဲ့ စွမ်းအင်ကို အသုံးမချတတ်ကြဘူး။ ဘဝကို စီမံခန့်ခွဲချင်ရင် စိတ်ကို အရင်စီမံ ခန့်ခွဲရတယ်ဆိုတာကို သူတို့ သဘောမပေါက်ကြဘူး။ လူအများစုက စိတ်ရဲ့ စွမ်းအား ဘယ်လောက်ကြီးလဲဆိုတာကို သဘောမပေါက်ကြဘူး။ ငါလေ့လာဖူးသလောက် တကယ် အာရုံစူးစိုက်မှု အပြည့်နဲ့ လူတွေတောင် သူတို့စိတ်စွမ်းအင်ရဲ့ ၁၀၀ ပုံ ၁ ပုံကိုပဲ အသုံးပြုထားကြတာတဲ့။ လူတွေဟာ သူတို့မှာရှိတဲ့ စိတ်စွမ်းအင်ရဲ့ ၁၀၀%ကို အသုံးမပြုတတ်ကြသေးဘူး။ အာရုံစူးစိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေတောင် စိတ်စွမ်းအင်ရဲ့ ၁%လောက်ပဲ သုံးထားကြတာ။ ကျန်တဲ့ စွမ်းအင်တွေကိုပါ သုံးနိုင်မယ်ဆိုရင် ဘာတွေလုပ် နိုင်မလဲ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ သူတော်စင်ကြီးတွေဟာ လူတွေ အသုံးမပြုနိုင် သေးတဲ့ စိတ်စွမ်းအင်တွေကို အသုံးပြုဖို့ လေ့ကျင့်လေ့ရှိကြတယ်။ သူတော်စင်ရာမန်ဆိုရင် သူရဲ့နဲ့လုံးခန့်နှုန်းကို နှေးသွားအောင် စိတ်နဲ့လုပ်နိုင်တယ်။ ရက်သတ္တပတ်များစွာ မအိပ်စက်ဘဲ နေနိုင်အောင်လည်း သူလေ့ကျင့်ထားတယ်။ ဒါတွေကို မင်းလုပ်ရမယ်လို့ ငါဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ဆိုတာ သဘာဝတရားက ပေးထားတဲ့ အကြီးမားဆုံး လက်ဆောင်ကြီးဆိုတာကို မြင်အောင် ကြည့်စေချင်တာပါ”

“အဲဒါဆို အသုံးပြုလို့ မရသေးတဲ့ စိတ်ရဲ့စွမ်းအင်တွေကို ရအောင် ငါလုပ်လို့ရမယ့် လေ့ကျင့်ခန်းတွေရှိလား”

“လေ့ကျင့်ခန်းအကြောင်း အခုစိတ် ပူပါနဲ့ဦး ဂျန်၊ ဒီရှေးဟောင်း နည်းလမ်းတွေ ဘယ်လောက် အစွမ်းထက်ကြောင်း ပြသနိုင်မယ့် လက်တွေ့ နည်းလမ်းတွေ မင်းကိုပေးမှာပါ။ အခုလောလောဆယ်တော့ စိတ်ကိုထိန်းချုပ် နိုင်ခြင်းဟာ လေ့ကျင့်မှုကနေ လာတယ်ဆိုတာကို မင်းသိထားဖို့ အရေးကြီးတယ်။ တကယ်တော့ ငါတို့ဘဝမှာ ငါတို့ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားလို့ရတာ စိတ်တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ငါတို့ ရာသီဥတုကိုလည်း ထိန်းချုပ်လို့မရဘူး။ ငါတို့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားကိုလည်း ထိန်းချုပ်လို့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ

ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အရာတွေပေါ် ငါတို့ ဘယ်လိုစိတ်ထားမလဲ ဆိုတာကိုတော့ ထိန်းချုပ်လို့ရတယ်။ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာ ဘယ်လိုတွေးမယ်ဆိုတာကို ထိန်းချုပ်လို့ရတဲ့ စွမ်းအား ငါတို့မှာရှိတယ်။ ဒါဟာ ငါတို့ လူသားတွေမှာပဲရှိတဲ့ စွမ်းရည်ပါ။ သူတော်စင်ကြီးတွေနဲ့ အတူနေစဉ်က ငါသင်ယူခဲ့ရတဲ့ အဖိုးတန်အသိတစ်ခု မင်းကို ပြောပြရဦးမယ်။ တကယ်တော့ ဘဝမှာ ဘယ်အရာမှ ပုံသေကားချပ် မရှိဘူးကွ။ မင်းအမုန်းဆုံး ရန်သူဟာလည်း တစ်ချိန်မှာ မင်းရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲ။ လူတစ်ယောက် နာကျင်ပူဆွေးနေတဲ့ အဖြစ်အပျက်က အခြားသူတစ်ယောက်အတွက် အခွင့်အလမ်း ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲ။ စိတ်ချမ်းသာတဲ့လူတွေနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲ တဲ့သူတွေကို ခွဲခြားလိုက်တဲ့အရာက သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်က အဖြစ်အပျက်တွေကို သူတို့ ဘယ်လိုခံယူလဲဆိုတဲ့ အချက်ပဲ ဖြစ်တယ်”

“ဂျူလီယန်ရေ ငါနည်းနည်း နားရှုပ်သွားပြီ။ လူတစ်ယောက် နာကျင်ပူဆွေးနေရတဲ့ အဖြစ်အပျက်က အခြားသူတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အခွင့်အလမ်း ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“မင်းကို ဥပမာ တစ်ခုနဲ့ ငါရှင်းပြမယ်။ ငါ အိန္ဒိယကို ခရီးသွားတုန်းက ကာလကတ္တားမြို့ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ မာလီခါချန်းဆိုတဲ့ အသက် ၆၄ နှစ်အရွယ် ကျောင်းဆရာမကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တယ်။ သူက စာသင်ရတာကို ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး တပည့်လေးတွေကိုလည်း သူ့ရဲ့ ကလေးအရင်းတွေလို ဆက်ဆံလေ့ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ဆောင်ပုဒ်တစ်ခုက “သင့်ရဲ့ ငါ လုပ်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့အတွေးက သင့်ရဲ့ IQ ထက် ပိုအရေးကြီးတယ်တဲ့။ သူဟာ ကိုယ်ကျိုးမကြည့်ဘဲ အများကို ကူညီတတ်သူဖြစ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေအားလုံးက သူ့ကိုလေးစားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တော့ မထင်မှတ်ထားတဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးနေတဲ့ ကျောင်းလေးကို အမည်မသိ လူရမ်းကားတစ်ယောက်က မီးရှို့ခဲ့တယ်။ ဖြစ်ဖြစ်ချင်းမှာတော့ မိဘတွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေအားလုံး ဝမ်းနည်းခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ မိဘတွေက သူတို့ရဲ့သားသမီးတွေ ကျောင်းမတက်ရတော့ ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကို တဖြည်းဖြည်း လက်ခံဖို့ ကြိုးစား လာကြတယ်”

“မာလီခါကရော..”

“မာလီခါကတော့ သူများနဲ့မတူတဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ငါ တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ အကောင်းမြင်တတ်ဆုံးလူသား ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူက ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေလို စိတ်လျော့တာမျိုး မရှိဘူး။ ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဆိုးကို ဘယ်လို အသုံးချရမလဲဆိုတာပဲ သူစဉ်းစားတယ်။ ဘဝမှာ ဖြစ်ပျက်တဲ့ ဆုတ်ယုတ်မှု၊ ကျရှုံးမှုတိုင်းမှာ ရယူစရာ အကျိုးကျေးဇူးတစ်ခုတော့ အမြဲ ရှိတတ်ကြောင်း ကျောင်းသား မိဘတွေကို ရှင်းပြတယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ရုပ်ဖျက်ပြီးရောက်လာတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း မိဘတွေကို ပြောပြတယ်။ တကယ်တော့ မီးလောင်ပြီး ပျက်စီးသွားတဲ့ကျောင်းက တော်တော်လေး ဟောင်းနွမ်း စုတ်ပြတ်နေခဲ့တယ်။ အမိုးက မလုံသလို၊ ကြမ်းတွေမှာလည်း အပေါက်တွေ ရှိနေခဲ့တယ်။ ဒီလိုကျောင်း ပျက်စီးသွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့ ကျောင်းလေး တစ်ကျောင်းကို အားလုံးအတူတူ ဆောက်ကြဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြတယ်။ အဲဒီ ၆၄ နှစ်အရွယ် အာဂ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ ပြောဆိုမှုတွေကြောင့် ကျောင်းသားမိဘတွေက ရန်ပုံငွေတွေ

စုဆောင်းပြီး ကျောင်းအသစ် ဆောက်ဖြစ်သွားတယ်”

“အင်း...မင်းပြောတဲ့ အကြောင်းအရာက ရှေးဆိုရိုးလေးတစ်ခုနဲ့ ဆင်တယ်။ “ရေတစ်ဝက်ရှိတဲ့ ဖန်ခွက်ကို အချို့က ရေတစ်ဝက်ပဲ ရှိပါလားလို့ မြင်ပြီး အချို့က ရေတစ်ဝက်ကြီးတောင် ပြည့်နေတယ်လို့ မြင်တယ်”ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးလေ”

“အဲဒီ သဘောတရားလိုပါပဲ။ ဘဝမှာ မင်းအပေါ် ဘယ်လို အဖြစ်အပျက်မျိုးတွေပဲ ဖြစ်ပျက်နေပါစေ။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန် မလဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်လို့ရတယ်။ ကိုယ် ပြောင်းလဲလို့မရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တိုင်းမှာ ကောင်းတဲ့အကွက်ကို ရွေးကြည့်တတ်လာရင် မင်းဘဝမှာ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ အများကြီးရလာလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ အကောင်းဆုံး လောကနိယာမတွေထဲက တစ်ခုပဲ”

“မင်းပြောတဲ့ အလေ့အကျင့်မျိုးရဖို့ဆိုတာ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်တတ်အောင် ကြိုးစားတာက စ,ရမှာ မဟုတ်လား

“အမှန်ပဲ ဂျန်။ ဘဝမှာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အောင်မြင်မှုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အောင်မြင်မှုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအရာတွေ အားလုံးက ပခုံးနစ်ဖက် ကြားမှာရှိတဲ့ မင်းရဲ့ခေါင်းကပဲ စတင်လေ့ရှိတယ်။ တိတိကျကျပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ခေါင်းဆိုတာ မင်းရဲ့ စိတ်ဥယျာဉ်ပဲ။ မင်းရဲ့ စိတ်ဥယျာဉ်ထဲကို မိန့်စစ်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်း ဘာတွေ မင်းထည့်နေလဲဆိုတာက အရမ်းအရေးကြီးတယ်။ အပြင်ဘက်က အရာတွေဟာ တကယ်တော့ အတွင်းစိတ်ရဲ့ ပြယုဂ်တစ်ခုပဲ။ ဘဝမှာ ဖြစ်ပျက်လာတဲ့ အရာတွေကို ဘယ်လို တုံ့ပြန်မယ်ဆိုတာကို မင်းထိန်းချုပ်နိုင် မယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ကံကြမ္မာကိုပါ ထိန်းချုပ် လာနိုင်လိမ့်မယ်”

“မင်းပြောတာ အရမ်းအဓိပ္ပာယ်ရှိတယ် ဂျူလီယန်။ ဒီအကြောင်းအရာတွေကို သေသေချာချာ အချိန်ပေးပြီး မစဉ်းစားမိလောက်အောင် ငါ တော်တော်လေးကို အလုပ်တွေ များနေခဲ့တယ်။ ငါ ဥပဒေကျောင်းတက်တုန်းက ငါ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း အလက်စ်က စိတ်ခွန်အားပေးတဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီစာအုပ်တွေက သူ့ကို အမြဲတမ်း အင်အားတွေပေးပြီး သူ့ဘဝကို ရှေ့ဆက်ဖို့ ခွန်အားတွေ ဖြစ်စေတယ်လို့ သူပြောလေ့ရှိတယ်။ သူ ပြောပြဖူးတာက “အကျပ်အတည်း သို့မဟုတ် ခက်ခဲတဲ့ကာလ (Crisis) ဆိုတဲ့ စာလုံးကို တရုတ်စာမှာ စကားလုံး ၂ လုံးနဲ့ ပေါင်းတယ်တဲ့။ တရုတ်စာမှာ Crisis ကို ပေါင်းထားတဲ့ စကားလုံး ၂ လုံးက အန္တရာယ် (Danger) နဲ့ အခွင့်အလမ်း (Opportunity) တဲ့။ ကြည့်ရတာ ရှေးခေတ်က တရုတ်လူမျိုးတွေတောင် ဘဝရဲ့ အမှောင်ဆုံး အခိုက်အတန့်တွေမှာ အခွင့်အလမ်းတွေ ပါလာတတ်တာကို သိခဲ့ပုံပဲ။ အခက်အခဲ၊ အန္တရာယ်ထဲမှာ အခွင့်အလမ်းကို ရှာဖွေရဲတဲ့ သတ္တိရှိဖို့ တော့ လိုတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ဂျန်။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ သူတော်စင်ရာမန် ပြောပြဖူးတာကို မင်းကို ငါပြောပြမယ်။ သူတော်စင် ရာမန်က “ဘဝမှာ အမှားဆိုတာ မရှိဘူး။ သင်ခန်းစာပဲ ရှိတယ်။ ဘဝမှာ အနုတ်လက္ခဏာဆောင်တဲ့ အတွေ့အကြုံဆိုတာ မရှိဘူး။ တိုးတက်ဖို့၊ သင်ယူဖို့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုထိန်းချုပ်တတ် နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးတွေပဲရှိတယ်။ ရုန်းကန်မှုတွေက အင်အားတွေ ဖြစ်လာတယ်။ နာကျင်ခြင်းဆိုတဲ့အရာတောင်မှ အကောင်းဆုံးဆရာဖြစ်နိုင်တယ်”လို့ ငါ့ကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်”

“နာကျင်မှု ဟုတ်လား... ဂျူလီယန်”

“ဟုတ်တယ် ဂျူနီ။ နာကျင်မှုကို လွန်မြောက်ဖို့ဆိုတာ အရင်ဆုံး နာကျင်မှုကို ခံစားရတယ်။ နာကျင်မှုဟာ ဆရာကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။ နာကျင်မှုကို ငါတို့ ကျော်လွှားလို့မရဘူး။ နာကျင်မှုဆိုတာ ဖြတ်ကျော်ရမယ့် အရာဖြစ်တယ်”

“ဆိုးရွားတဲ့အရာတွေခံစားဖူးမှ ကောင်းမွန်တဲ့အရာသာကို ပီပီပြင်ပြင် ခံစားတတ်မှာလို့ မင်းပြောချင်တာ မဟုတ်လား”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ အကြံပေးမယ်ကွ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အရာတွေကို ကောင်းတယ်၊ ဆိုးတယ် စသဖြင့် ဆုံးဖြတ်နေတာကို မင်း ရပ်သင့်တယ်။ အဲဒီအစား ဒီအတိုင်းပဲ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း လိုက်ပါ။ အဲဒီအရာတွေကနေ သင်ယူပါ။ ဘဝမှာ ဖြစ်ပျက်တဲ့ အရာတိုင်းက မင်းကို သင်ခန်းစာအသစ်တွေ သင်ပေးလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီသင်ခန်းစာလေးတွေက မင်းရဲ့ စိတ်အတွင်းပိုင်းကို ရင့်ကျက်လာစေပြီး မင်းရဲ့ဘဝ အပြင်ပိုင်းမှာလည်း ပိုမိုအောင်မြင်မှုတွေကို ရရှိလာစေတယ်။ အဲဒီအခက်အခဲတွေမရှိဘဲ မင်းဘဝက တိုးတက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ လူအများစုက သူတို့ဘဝရဲ့ အခက်အခဲဆုံး စိန်ခေါ်မှုတွေကို ကျော်ဖြတ်ရင်း တိုးတက်လာကြတာဖြစ်တယ်။ မင်းဘဝမှာလည်း အခက်အခဲဆိုတာ ရှိမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်း မျှော်မှန်းထားသလို ဖြစ်မလာတဲ့အခါ စိတ်ပျက်လေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် လောက နိယာမအရ တံခါးတစ်ပေါက် ပိတ်သွားရင် အခြားတံခါးပေါက်တစ်ခု ပွင့်တတ်တယ်ဆိုတာကို မင်း သတိရဖို့လိုတယ်။ အခုပြောနေတဲ့ နည်းလမ်းတွေကို နေ့တိုင်းကျင့်သုံးရင် လောကမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှ အဖြစ်အပျက်တိုင်းကို အဖြစ်အပျက်ကောင်းတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲတတ်လာလိမ့်မယ်။ စိုးရိမ်ခြင်းဆိုတာလည်း မင်းဆီကနေ ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်။ အတိတ်ရဲ့ အကျဉ်းသား ဘဝကနေ လွတ်မြောက်လာပြီး အနာဂတ်ကို ပုံဖော်ထုဆစ်သူ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်းပြောတဲ့ ဆိုလိုရင်းကို ငါနားလည်လာပြီ။ ဘဝမှာ ဘယ်လိုအရာတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဆိုးရွားဆုံး အဖြစ်အပျက်တွေမှာတောင် သင်ခန်း စာဆိုတာ ပါလာတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဖြစ်ပျက်သမျှ အရာတိုင်းကနေ သင်ယူဖို့ ငါကြိုးစားရမယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ငါပိုပြီး စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်လာမှာ ဖြစ်သလို ပိုလည်း ပျော်ရွှင်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါပြီးတော့ရော...ငါ ဘာတွေ ထပ်လုပ်လို့ရသေးလဲ”

“ပထမဆုံး မင်းလုပ်ရမှာက ရဲရဲတင်းတင်း စိတ်ကူးယဉ်ရဲဖို့ပဲ။ ပြီးရင် အဲဒီစိတ်ကူးကို အကောင်အထည် ဖော်ရဲရမယ်။ အတိတ်မှတ်ဉာဏ် ထဲမှာ နေတာကို ရပ်လိုက်တော့”

“ငါသိပ်နားမလည်ဘူး ဂျူလီယန်၊ နည်းနည်းလောက် ထပ်ရှင်းပြပါလား”

“ငါပြောချင်တာက ဒီလိုကွာ။ မင်းရဲ့စိတ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျံ့သန်းခွင့် ပေးဖို့လိုတယ်။ မင်းရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေကို ရဲရဲတင်းတင်း တွေးရဲဖို့လိုတယ်။ လောကကြီးမှာ အရာရာတိုင်းဟာ ပုံကြိမ် ဖန်တီးယူရတယ်။ ပထမတစ်ကြိမ်ကို အတွေးထဲမှာ ဖန်တီးတာဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်က အပြင်မှာ ဖန်တီးတာဖြစ်တယ်။ ပြင်ပလောကမှာ ဖြစ်လာတဲ့ အရာတော်တော်များများက မင်းရဲ့ စိတ်ကူးဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ ပေါ်ပြီးသားတွေချည်းပဲ။ မင်းရဲ့ အတွေးတွေကို ထိန်းချုပ်ပြီး မင်းလိုချင်တဲ့ အရာတွေကို မျက်လုံးထဲ ကွင်းကွင်းကွက်

ကွက်ပေါ်အောင် စဉ်းစားပါများရင် မင်းရဲ့ အတွေးတွေ တကယ်ဖြစ်လာဖို့ ရာခိုင်နှုန်း ပိုများလာလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့စိတ်မှာ စွမ်းအင်တွေရှိတယ်။ မင်းက သော့ခတ်ထားလို့သာ စိတ်က အစွမ်းပြခွင့်မရတာ။ တကယ်တမ်း မင်းရဲ့စိတ်ကို ဖွင့်ပေးပြီး စိတ်ကူးယဉ် ရဲလာတဲ့အခါ အံ့မခန်း အဖြစ်အပျက်တွေ တွေ့ကြုံလာလိမ့်မယ်။ ဒီညကစပြီး အတိတ်ကို မေ့လိုက်တော့ ဂျွန်။ လက်ရှိ မင်းရဲ့ အခြေအနေထက် ပိုပြီးကောင်းမွန်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကို မင်း ပိုင်ဆိုင်နိုင် တယ်လို့ ရဲရဲတင်းတင်း စိတ်ကူးယဉ်လိုက်။ နောက်တစ်ခု ပြောရဦးမယ် ဂျွန်။ ငါ ရှေ့နေဘဝမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ခဲ့ပြီးနောက် ငါ့ကိုယ်ငါ အရမ်းသိ၊ အရမ်းတတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ငါအကောင်းဆုံး ကျောင်းတွေမှာတက်ခဲ့ပြီး ဥပဒေစာအုပ် တော်တော်များများကို ငါဖတ်ခဲ့တယ်။ ငါလေးစားရတဲ့ နာမည်ကျော် ရှေ့နေတွေနဲ့လည်း အလုပ်အတူတူ တွဲလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ငါက ဥပဒေလောကမှာတော့ အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်ခဲ့ လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝမှာတော့ ကျရှုံးသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ပျော်ရွှင်စရာ၊ ဇိမ်ခံစရာတွေကို ရှာဖွေရင်းနဲ့ ငါ့ဘဝမှာ အရေးကြီးတဲ့ အသေးအဖွဲ့လေးတွေအားလုံးကို ပစ်ပယ်ထားခဲ့မိတယ်။ ငါ့အဖေ ပြောပြတဲ့ စာအုပ်ကောင်းတွေကို တစ်အုပ်မှ ငါမဖတ်ခဲ့ဘူး။ ငါ့ဘဝမှာ မိတ်ဆွေကောင်းလည်း နည်းပါးခဲ့တယ်။ ငါ ဂီတကိုလည်း မခံစားတတ်ခဲ့ဘူး။ ငါ့ရဲ့နှလုံး စဖောက်ပြီး မူးလဲသွားတဲ့အချိန်မှသာ အသိတွေ ဝင်လာခဲ့တာ။ ဘဝက ငါ့ကို သတိပေးခေါင်းလောင်း ခေါက်ပြလိုက်မှပဲ ငါတကယ်နိုးလာခဲ့တယ်။ အဲဒီလို အသိဝင်လာခဲ့တာကို ကံကောင်းတယ်လို့ ငါကတော့ ယူဆတယ်။ ဘဝကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းဖို့ ဒုတိယမြောက် အခွင့်အရေးရလိုက် သလိုပဲ။ မင်းကို ငါပြောပြခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကြီး မာလီခါချန်းလိုပဲ ဘဝရဲ့ ဆိုးရွားတဲ့ အခိုက်အတန့်ကနေ သင်ခန်းစာယူနိုင်ခဲ့ပြီး အခွင့်အလမ်းကို ရှာဖွေ နိုင်ခဲ့တယ်”

ဂျူလီယန်ဟာ အပြင်ပန်းမှာတင် နုပျိုလာတာမဟုတ်ဘဲ အတွင်း စိတ်ထဲမှာပါ အများကြီး အသိတွေရလာတာကို ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်တယ်။ ဒီစကားပိုင်းဟာ မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်နဲ့ ပြောနေတဲ့ စကားပိုင်းတစ်ခုထက် ပိုတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာတယ်။ ဒီညဟာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အချိုးအကွေ့တစ်ခုလည်း ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘာတွေမှားနေခဲ့လဲ ကျွန်တော်တွေးမိလာတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ မိသားစု လေးတစ်ခုရှိပြီး ကျွန်တော်ဟာ လူသိများတဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတဲ့အချိန်တွေမှာ ကျွန်တော့်ဘဝက ဒီထက်ပိုနိုင်တယ်လို့ တွေးမိလေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ ဘဝဟာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေတယ်လို့ ကျွန်တော် ခံစားမိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ ကြီးကြီးမားမား မက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အားကစားမှာ ထူးချွန်သူတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ယောင်ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ဖူးသလို အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်အဖြစ်လည်း မြင်ယောင်ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကျွန်တော် တကယ်လုပ်နိုင် လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့ဖူးတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ပျော်စရာတွေလည်း အရမ်း များခဲ့တယ်။ အသေးအဖွဲ့အရာလေးတွေမှာတောင် ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ရှာဖွေတတ်ခဲ့တယ်။ ညနေဘက် တောအုပ်အစပ်နားမှာ စက်ဘီးစီးရတာလေးကိုလည်း ကျွန်တော် နှစ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်က အရမ်းစူးစမ်းတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ရတာတွေလည်း ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့တယ်။ အနာဂတ်မှာ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အရာတွေမှာ အကန့်အသတ်မရှိဘူးလို့ ငယ်စဉ်က ယူဆခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ငယ်စဉ်က

လွတ်လပ်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းမျိုးတွေ ကျွန်တော် မခံစားရတာ တော်တော်ကြာခဲ့ပြီ။ အရွယ်ရောက်လာတော့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေနောက်ကို မလိုက်ရဲတော့ဘူး။ အရွယ်ရောက်တဲ့သူတွေ ပြုမူသလို ပြုမူရမယ်ဆိုပြီး စိတ်ထဲထည့်လိုက်တယ်။ ဥပဒေကျောင်းကို ရောက်တဲ့အခါမှာလည်း ရှေ့နေတစ်ယောက်လို ပြုမူဖို့ ပြောင်းလဲသင်ယူခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန် ကတည်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ်ဘဝ လွတ်လပ်ခြင်းတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့တယ်။ ဂျူလီယန် ပြောပြတာတွေ နားထောင်ပြီးမှပဲ ကျွန်တော့်ဘဝ အကြောင်း ပိုတွေ့မိလာခဲ့တယ်။ ဂျူလီယန်က ကျွန်တော်တွေ့နေတာကို ရိပ်မိသွားပုံရတယ်။

“ငါပြောတဲ့ စကားတွေကြောင့် မင်းဘဝအကြောင်း တွေးနေပြီလား။ မင်းရဲ့ ဘဝ ရည်မှန်းချက်တွေကို ပြန်တွေးကြည့်ပါ ဂျွန်။ ငယ်ငယ်က တွေးခဲ့သလိုပေါ့။ ဂျိုးနပ်စ်ဆော့ခံဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ပြောဖူးတာလေးတစ်ခုရှိတယ်။ “ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေရှိသလို အိပ်မက်ဆိုးတွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေကြောင့် အိပ်မက်ဆိုးတွေကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့တယ်” တဲ့။ မင်းရဲ့ ဖုန်တက်နေတဲ့ အိပ်မက်ဟောင်းတွေကို ဖုန်ခါလိုက်ပါ ဂျွန်။ ဘဝကို ပြန်စပါ။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆင်နွှဲလိုက်စမ်းပါ။ မင်းစိတ်ရဲ့စွမ်းအင်ကို ယုံကြည်ပါ။ မင်းကိုယ်တိုင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ယုံကြည်လာရင် ကျန်တာတွေက အလိုလို အဆင်ပြေလာလိမ့်မယ်။ ယုံကြည်ချက် ပြင်းထန်ရင် တွေ့သမျှ အခက်အခဲအားလုံးကို မင်း ကျော်ဖြတ်နိုင်လိမ့်မယ်”

ဂျူလီယန်ဟာ စကားပြောနေရင်းနဲ့ သူဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အနီရောင်အစ ရှည်ကြီးရဲ့ အောက်ကို လက်ထည့်ပြီး ကတ်သေးသေးလေးတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ လိပ်စာကတ် အရွယ်အစား လောက်ရှိတဲ့ ကတ်လေးပါ။ ကတ်လေးက မကြာခဏ အသုံးပြုထားလို့လားမသိ၊ အနားစတွေ ပြဲနေပါတယ်။ ဂျူလီယန်က ကတ်လေးကို ထုတ်ပြီးနောက် စကားဆက်ပြောပါတယ်။

“တစ်နေ့မှာ ငါနဲ့ သူတော်စင် ရာမန်တို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ စကားတွေပြောကြရင်းနဲ့ သူ့အကြိုက်ဆုံး အတွေးအခေါ် ပညာရှင် ဘယ်သူလဲလို့ ငါမေးခဲ့တယ်။ သူက သူ့ဘဝမှာ လေးစားအားကျရတဲ့သူတွေ အများကြီးရှိပြီး တစ်ယောက်တည်း ရွေးထုတ်ပြဖို့ ခက်ကြောင်း ငါ့ကို ပြန်ဖြေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမြဲတမ်း မှတ်သားထားတဲ့ အဆိုအမိန့်တစ်ခုတော့ ရှိကြောင်း ပြောပြတယ်။ အဲဒီအဆိုအမိန့်လေးကို သူပြောပြခဲ့တယ်။ ငါလည်း အဲဒီအဆို အမိန့်လေးကို အသည်းထဲစွဲအောင် မှတ်ထားတယ်။ ငါတို့ရဲ့ ဖြစ်တည် မှုနဲ့ ငါတို့ ဘာတွေလုပ်နိုင်လဲဆိုတာကို ဒီအဆိုအမိန့်လေးက နေ့တိုင်း သတိပေးနေတယ်။ ဒီအဆိုအမိန့်က နာမည်ကျော် အိန္ဒိယ အတွေးအခေါ်ပညာရှင် ပါတန်ဂျာလီဆီကနေ ပေါက်ဖွားလာခဲ့တာ။ မနက်တိုင်း ငါတရား မထိုင်ခင် ဒီအဆိုအမိန့်ကို အသံထွက်ပြီး ဆိုလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ခြင်းဟာ ငါ့ရဲ့ တစ်နေ့တာ ဖြစ်ပျက်သမျှအရာတွေအပေါ်မှာ သက်ရောက်မှုရှိကြောင်း ငါ သတိထားမိလာတယ်။ စကားလုံးတွေဆိုတာ ပါးစပ်နဲ့ပုံဖော်ထားတဲ့ စွမ်းအင် တစ်မျိုးဆိုတာ အမြဲမှတ်ထားပါ ဂျွန်။ စကားလုံးတွေက အရမ်းကို စွမ်းအားကြီး ပါတယ်”

အဲဒီနောက်မှာတော့ ဂျူလီယန်က ကျွန်တော့်ကို သူ့လက်ထဲကကတ် လေးကိုပြပါတယ်။ ကတ်လေးပေါ်မှာ ရေးထားတာကတော့ “လူတစ်ယောက်ဟာ ကြီးမားတဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကြောင့် စိတ်အားတက်ကြွနေတဲ့အခါမှာ အဲဒီလူရဲ့

အတွေးတွေဟာလည်း ကြီးမားနေလိမ့်မယ်။ အဲဒီလူရဲ့ စိတ်ဟာလည်း အကန့်အသတ်တွေကို ကျော်လွှားသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလူရဲ့ အသိစိတ်ဟာလည်း တက်ကြွလန်းဆန်းနေပြီး အရမ်းနေလိုထိုင်လိုကောင်းတဲ့ ကမ္ဘာကြီးထဲ ရောက်နေသလို ခံစားမိလိမ့်မယ်။ အရင်တုန်းက ကိန်းဝပ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ အင်အားတွေ၊ အစွမ်းအစတွေ၊ ပါရမီတွေဟာလည်း စတင် အသက်ဝင်လာလိမ့်မယ်။ မိမိ ကိုယ်တိုင်ဟာလည်း အရင်နဲ့မတူဘဲ ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတာကို သတိထားမိလိမ့်မယ်” ဆိုတဲ့ စာသားတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီစာလေး ဖတ်အပြီးမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်နဲ့ခန္ဓာ ဘယ်လောက် ဆက်နွှယ်နေလဲဆိုတာကို သိလိုက်ရတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ အရင်တုန်းက ဂျူလီယန် မဟုတ်တော့ဘူး။ တော်တော်လေးကို နုပျိုနေပြီး ဒါဟာ စိတ်နဲ့ အရမ်းဆိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ သူ့ရဲ့ နေထိုင်မှုပုံစံတွေကို ပြောင်းလဲလိုက်တာမုန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေ အားလုံးစတင်ဖြစ်တည်တဲ့နေရာဟာ စိတ်ပါပဲ။ အပြင်ပန်း အောင်မြင်မှုတွေဟာ အတွင်းပိုင်း အောင်မြင်မှုတွေက စတင်လာပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ သူ့အတွေးတွေကို ပြောင်းလဲလိုက်တာကြောင့် သူ့ရဲ့ ဘဝဟာလည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

“မင်းလိုမျိုး အကောင်းမြင်ပြီး စိတ်ဓာတ် တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေအောင် ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဂျူလီယန်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေအတွင်း ငါ့ရဲ့ စိတ်အင်အားတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းလာပြီး ငါ့အတွေးတွေကိုလည်း မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ငါ့ရဲ့ စိတ်ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပေါင်းမြက်တွေ ပေါက်ချင်တိုင်း ပေါက်နေကြပြီ

“စိတ်ဆိုတာ အကောင်းဆုံး အစေခံပါ။ ဒါပေမဲ့ အဆိုးရွားဆုံး သခင်လည်း ဖြစ်နေတတ်တယ်။ မင်းဟာ အဆိုးမြင်အတွေးတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီဆိုရင် မင်းရဲ့ စိတ်ကို ဂရုစိုက်ခဲ့မိတာ သေချာတယ်။ မင်းရဲ့စိတ်ကို ကောင်းမွန်တဲ့အရာတွေပေါ်မှာ အာရုံစိုက် တတ်အောင် လေ့ကျင့်ဖို့ မင်း အချိန်မပေးခဲ့တာ သေချာတယ်။ ဝင်စတန်ချာချီက ပြောဖူးတဲ့ စကားလေးတစ်ခုရှိတယ်။ “ဘဝမှာ ကောင်းမွန်တဲ့အရာတွေ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ပေးချေရမယ့် တန်ကြေးက အတွေးတိုင်းအပေါ်မှာ တာဝန်ယူခြင်းပါ” တဲ့။ ကောင်းမွန်တဲ့အရာတွေ ဘဝမှာရရှိဖို့ မင်းလုပ်ရမှာက အတွေးတွေကို ဂရုစိုက်ဖို့ပဲ။ စိတ်ဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်က ကြွက်သားတွေလိုပဲ မလေ့ကျင့်ဘဲထားရင် တိုးတက် သန်မာလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

‘ငါတို့ရဲ့စိတ်ကို မလေ့ကျင့်ဘဲထားရင် အင်အားနည်းပြီး ပျော့ညံ့လာလိမ့်မယ်လို့ မင်း ပြောချင်တာလား”

“မှန်တယ် ဂျွန်။ ဥပမာ မင်းရဲ့ လက်မောင်းကို ပိုပြီး သန်မာလာ စေချင်တယ်ဆိုရင် လေ့ကျင့်မှ ရလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ ခြေထောက် ကြွက်သားတွေကို ပိုပြီးသန်မာလာစေချင်ရင်လည်း လေ့ကျင့်မှ ရလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့စိတ်ကို လေ့ကျင့်ပြီး အသုံးချမယ်ဆိုရင်လည်း မယုံနိုင်စရာ ရလဒ်တွေ မင်းရလာလိမ့်မယ်။ စိတ်ကို ဘယ်လိုအကျိုးရှိရှိ အသုံးချရမလဲဆိုတာ သိသွားရင် မင်းဘဝမှာ လိုချင်တဲ့ အရာတွေ ရလာလိမ့်မယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းလာလိမ့်မယ်။ တည်ငြိမ်ပြီး အေးချမ်းတဲ့ စိတ်မျိုး မင်းရလာလိမ့်မယ်။ လူတစ်ယောက်တွေတဲ့ အရာတွေက အဲဒီလူရဲ့ဘဝကို ပုံဖော်ပေးတယ်။ အေးချမ်းပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့

ဘဝလေးလိုချင်တယ်ဆိုရင် အရင်ဆုံး အေးချမ်းပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ အတွေးတွေ တွေးဖို့လိုတယ်”

“အဲဒီလို တွေးတတ်ဖို့ ဖြတ်လမ်းနည်းရှိလား ဂျူလီယန်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ“ဂျွန်”

“ဒီလိုကွာ၊ ငါက မင်းပြောပြတာတွေကို တတ်မြောက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက စိတ်မရှည်တတ်ဘူး။ အခုချက်ချင်း သုံးလို့ရမယ့် လေ့ကျင့်ခန်း သို့မဟုတ် နည်းလမ်းတစ်ခုခု မရှိဘူးလား။ ငါရဲ့ တွေးခေါ်ပုံ တွေးခေါ်နည်းကို အခု ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ပြောင်းလဲလို့ရမယ့် နည်းလမ်းမျိုးပေါ့”

“ဖြတ်လမ်းနည်းတွေက အလုပ်မဖြစ်ဘူးကွ။ ကြာရှည်ခံတဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေဆိုတာ အားထုတ်မှုလိုသလို အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုလည်း လိုတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောင်းလဲဖို့ အဓိက အကျဆုံးက စိတ်ရှည်ဖို့ပဲ။ မင်းဘဝကို ပြောင်းလဲဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလိမ့်မယ်လို့ ငါဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ငါပြောပြနေတဲ့ အရာတွေကို တစ်လတိတိ မပျက်မကွက် မင်း အသုံးပြုမယ်ဆိုရင် ရလာမယ့်ရလဒ်ကို မင်းအံ့ဩသွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ ရလဒ်ကိုချည်းပဲ တွေးနေလို့မရဘူး။ အဲဒီအစား မင်းလုပ်ရမယ့်အရာတွေ နေ့စဉ် စိတ်ပါပါ လုပ်ဖို့လိုတယ်။ ထွက်လာမယ့် ရလဒ်ကို ဂရုမစိုက်လေလေ မင်း အမြန်ဆုံး ရလဒ်ကို တွေ့ဖို့ နီးစပ်လေလေပဲ”

“ဘာကြောင့် အဲဒီလို ဖြစ်တာလဲ”

“ရှေးဟောင်း ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်နဲ့ တူတယ်ကွ။ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ နာမည်ကျော် ပညာရှိ ဆရာကြီးတစ်ယောက်ဆီမှာ ပညာတွေသင်ဖို့ အိမ်ကနေ ထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်။ နာမည်ကျော် ပညာရှိဆရာကြီးကို တွေ့တော့ ကောင်လေးက “ကျွန်တော် ဆရာလို့ ပညာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ဘယ်လောက် အချိန်ယူရမလဲ”လို့ မေးလိုက်တယ်။ ပညာရှိဆရာကြီးက “၅ နှစ်ကြာလိမ့်မယ်”လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ အချိန်က အရမ်းကြာနေတော့ ကောင်လေးက “ကျွန်တော် ၂ ဆလောက် ပိုကြိုးစားပြီး လေ့လာရင်ရော”လို့ မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ ပညာရှိဆရာကြီးက “အဲဒါဆို ၁၀ နှစ် ကြာလိမ့်မယ်”လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ကောင်လေးက အံ့ဩသွားတယ်။ “၁၀ နှစ်တောင်လားဗျ။ အဲဒါက တော်တော် ကြာလွန်းတာပဲ။ ကျွန်တော် နေ့ရောညပါ မနားမနေ လေ့လာရင်ရော”လို့ ထပ်မေးလိုက်တယ်။ ပညာရှိဆရာကြီးက “အဲဒါဆိုရင် ၁၅ နှစ် ကြာလိမ့်မယ်”လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ကောင်လေးက ခေါင်းရှုပ်သွားပြီး “ကျွန်တော်က အင်အားပိုစိုက်ပြီး ကြိုးစားမယ်ပြောတိုင်း ဘာလို့ အချိန်က ပိုကြာသွားရတာလဲဗျ”လို့ မေးလိုက်တယ်။ ပညာရှိဆရာကြီးက “အဖြေက ရှင်းပါတယ်။ မင်းမှာ မျက်လုံးနှစ်လုံးရှိတယ်။ တစ်လုံးက မင်းရဲ့ ပန်းတိုင်ပေါ်မှာ ပုံသေထားလိုက်ရင် ကျန်တဲ့တစ်လုံးက မင်း အဲဒီပန်းတိုင်ကို သွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ မင်းကို ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိအောင် ကူညီလမ်းပြ ပေးလိမ့်မယ်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးလုံးကို ပန်းတိုင်ကြည့်ဖို့ပဲ အသုံးပြုမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းသွားရမယ့် ခရီးက ပိုကြာလိမ့်မယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းကို လမ်းပြ ပေးမယ့် မျက်လုံး မရှိတော့လို့ပဲ”လို့ ပြန်ဖြေခဲ့တယ်။

“ငါနားလည်သွားပြီ ဂျူလီယန်။ ဒီကောင်လေးအဖြစ်နဲ့ ငါ့အဖြစ် တူနေတယ်”

“စိတ်ရည်ရည် ထားဖို့လိုတယ်။ မိမိကိုယ်ကို အသင့်ဖြစ်နေအောင် ပြင်ဆင်ထားဖို့လိုတယ်။ ဒါဆိုရင် မင်းရှာနေတဲ့အရာတွေက မင်းဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို တစ်ခါမှ ကံမကောင်းဖူးပါဘူးကွာ”

“တကယ်တော့ ကံဆိုတာ ပြင်ဆင်ခြင်းနဲ့အခွင့်အလမ်း ကြုံကြိုက်တဲ့ အခိုက်အတန့်ပါပဲ။ သူတော်စင်ကြီးတွေ သင်ပြပေးခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းတွေကို မင်းကို ငါထပ်မပြောခင်မှာ မင်းမှတ်ထားဖို့ လိုတဲ့အရာလေးတွေကို ပြောပြဦးမယ်။ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ရင် အာရုံစူးစိုက်မှု ကောင်းဖို့လိုတယ် ပျန်။ အာရုံစူးစိုက်မှုကောင်းလာရင် မင်းရဲ့စိတ်က ပိုပြီး အစွမ်းထက်လာလိမ့်မယ်။ မင်းမှာ စိတ်ကူးအိပ်မက်တစ်ခုခု၊ ဆန္ဒတစ်ခုခု ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းစိတ်ထဲမှာ အဲဒီစိတ်ကူးအိပ်မက်အတွက် နေရာအလုံ အလောက်ရှိလို့ပဲ။ မင်းရဲ့စိတ်ဟာ အဲဒီစိတ်ကူးအိပ်မက်အတွက် အချိန်ပေးပြီး အာရုံစိုက်နိုင်လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစိတ်ကူး တကယ်အကောင်အထည် ပေါ်လာဖို့ ဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့စိတ်အာရုံအားလုံးကို အဲဒီရည်မှန်းချက်ပေါ်မှာ စုစည်းထား နိုင်ဖို့ လိုတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် လုပ်နေတဲ့အရာပေါ်မှာ အာရုံစူးစိုက်မှု အပြည့်ရှိဖို့လိုတယ်။ ဖြစ်ချင်တဲ့ အရာပေါ်မှာ အာရုံစူးစိုက်မှု အပြည့်အဝရှိဖို့ လိုတယ်”

“အာရုံစူးစိုက်နိုင်တဲ့ စိတ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဘာလို့ အရမ်းအရေးကြီး ရတာလဲ”

“မင်းရဲ့မေးခွန်းကို ပဟေဠိတစ်ခုနဲ့ ဖြေပေးမယ်။ မင်းက ဆောင်းတွင်းဘက်မှာ သစ်တောတစ်ခုထဲကို ရောက်နေပြီး လမ်းပျောက်နေတယ် ဆိုပါစို့။ အရမ်းအေးနေတာကြောင့် မင်း နွေးနွေးထွေးထွေး နေချင်တယ်။ မင်းရဲ့ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ မင်းရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ပေးထားတဲ့ စာတစ်စောင်၊ ငါးသေတ္တာ ဘူးတစ်ဘူးနဲ့ မှန်ဘီလူးအသေးလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ ကံကောင်းစွာနဲ့ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ သစ်ချောင်းတွေကို မင်းတွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးစွာနဲ့ မင်းမှာ မီးခြစ်ပါမလာဘူး။ ဒါဆိုရင် မင်း ဘယ်လို မီးညှိမလဲ”

“ငါ မသိဘူးကွ။ မီးခြစ်မှ မရှိတာ”

“အဖြေက ရှင်းပါတယ်ကွ။ မင်းကျောပိုးအိတ်ထဲက မင်းသူငယ်ချင်း ပေးထားတဲ့ စာရွက်ကို ထင်းခြောက်တွေပေါ်တင်လိုက်။ ပြီးရင် မင်းရဲ့မှန်ဘီလူးလေးကို စာရွက်ပေါ်မှာ ကိုင်ထားပြီး နေရောင်ကို အဲဒီမှန်ဘီလူးကနေ ဖြတ်သန်းခိုင်းလိုက်။ ခဏနေရင် မီးတောက်လာလိမ့်မယ်”

“ငါးသေတ္တာဘူးကရော ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဪ... အဲဒါက မင်းအဖြေကို အလွယ်တကူ သိသွားမှာစိုးလို့ ထည့်ထားတဲ့ အပိုပစ္စည်းပါ။ အဖြေက အရမ်းလွယ်နေတော့ မင်းစိတ်ရှုပ်အောင် အပိုတစ်ခုထည့်လိုက်တာပါ။ စာရွက်ကို ထင်းခြောက်ပေါ် တင်လိုက်ရုံနဲ့ မီးတောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ မှန်ဘီလူးလေးက ပြင်ပမှာ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ နေရောင်တွေကို စုစည်းပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နေရောင်ရဲ့ အပူစွမ်းအားတွေ အားလုံးက စာရွက်ကို လောင်ကျွမ်းသွားစေတယ်။ စိတ်ကလည်း အလားတူပဲ။ မင်းရဲ့ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ စိတ်တွေကို တစ်နေရာတည်းမှာ စုစည်းလိုက်တဲ့အခါ မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ အရာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို အရာမျိုးတွေလဲ”

“မင်းဖြစ်ချင်တဲ့အရာကတော့ မင်းကိုယ်တိုင် ရှာဖွေရလိမ့်မယ်။ မင်းက ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ အလုပ်နဲ့ဘဝ ဟန်ချက်ညီတဲ့ဘဝကို ဖန်တီးပြီး ဖခင် ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ချမ်းသာချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘဝမှာ စွန့်စားစားအရာတွေ လုပ်ချင်တာလား။ အဲဒါကတော့ မင်းဘာသာ တွေးရလိမ့်မယ်”

“အမြဲတမ်း ပျော်ရွှင်မှု ရချင်တယ်ဆိုရင်ရော”

“ရတာပေါ့။ မင်းလိုချင်ရင် ရနိုင်တာပေါ့”

“ရအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ”

“သူတော်စင်ကြီးတွေက ပျော်ရွှင်ခြင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး သူတို့ပြောပြတဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကလည်း အရမ်းရိုးရှင်းတယ်။ သူတို့ပြောတဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်က ‘သင် နှစ်သက်တဲ့အရာကို တွေ့အောင်ရှာဖွေပါ။ ပြီးရင် အဲဒီအရာပေါ်မှာ သင့်ရဲ့ စွမ်းအင်တွေအကုန်ပုံအပ်လိုက်ပါ’တဲ့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ရွှင်ဆုံး၊ အကျန်းမဆုံး၊ စိတ်ကျေနပ်မှုအရှိဆုံး လူသားတွေကို မင်းလေ့လာကြည့်လိုက်ရင် သူတို့ အားလုံးဟာ သူတို့ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အရာကို သိရှိကြပြီး နေ့စဉ်နေ့တိုင်းမှာလည်း သူတို့ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အရာကို လုပ်ကိုင်နေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ စိတ်စွမ်းအားကို မင်းချစ်မြတ်နိုးတဲ့အရာပေါ်မှာပုံပြီး အာရုံစိုက်လိုက်တဲ့အခါ မင်း လိုချင်တဲ့အရာတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုရင် မင်းပြောချင်တာက ငါက ငါချစ်မြတ်နိုးတဲ့အရာကို ရှာရမယ်။ ပြီးရင် အဲဒီအပေါ် အာရုံစိုက် ရမယ်။ ဒါပဲလား....”

“မင်းချစ်မြတ်နိုးတဲ့အရာက ရယူဖို့ ထိုက်တန်တဲ့အရာ ဆိုရင်ပေါ့”

“ရယူဖို့ထိုက်တန်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မင်းရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ မင်းပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို အကျိုးပြုတဲ့ အရာဖြစ်သင့်တယ်။ အခြားလူတွေရဲ့ ဘဝကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ တိုးတက်စေတဲ့ အရာဖြစ်သင့်တယ်။ ဗစ်တာဖရန်ကယ်လ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပြောဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။ “အောင်မြင်မှုနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို တိုက်ရိုက် ရအောင်ယူလို့မရဘူး။ အောင်မြင်မှု၊ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ သင်လုပ်တဲ့လုပ်ရပ်တွေရဲ့ အကျိုးရလဒ်တွေပါ”တဲ့။ ဘဝမှာ မင်းချစ်တဲ့အရာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားရင် တကယ် အသက်ရှင်လာသလို ခံစားလာရလိမ့်မယ်။ မနက်တိုင်းမှာ စိတ်အား တက်ကြွမှုတွေနဲ့ နီးလာလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ အတွေးတွေ အားလုံးဟာ မင်းချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အရာပေါ်မှာ ရောက်နေတဲ့အတွက် မင်းမှာ ဖြုန်းဖို့အချိန် မရှိတော့ဘူး။ မင်းရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ စိတ်စွမ်းအားတွေဟာလည်း အရေးမကြီးတဲ့ အသေးအဖွဲ့တွေပေါ်မှာ ကုန်ဆုံးသွားမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ စိုးရိမ်တတ်တဲ့ အကျင့်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်လာလိမ့်မယ်။ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါလည်း တကယ်ထိရောက်ပြီး အလုပ်ပိုတွင်လာလိမ့်မယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဟန်ချက်ညီသလို ခံစားလာရလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ဘယ်လမ်း သွားနေလဲဆိုတာကို သိတဲ့ သူတစ်ယောက်လို ခံစားလာရလိမ့်မယ်။ အဲဒီခံစားမှုက အရမ်းကောင်းတယ်”

“ခံစားမှု ပိုကောင်းလာမယ်ဆိုတာလေးတော့ ငါသဘောကျတယ်ကွ... ဂျူလီယန်ရေ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် များသောအားဖြင့် ငါ အလုပ်မသွားဘဲ အိပ်ရာထဲမှာပဲ နေချင်ခဲ့တာ တော်တော်ကြာပြီကွ။ ကားလမ်းပိတ်တဲ့အကြောင်း၊ ဒေါသထွက်နေတဲ့ ငါ့အမှုသည်တွေအကြောင်း စဉ်းစားတာနဲ့တင် အိပ်ရာထဲက မထချင်ဘူး။ အဲဒါတွေ တွေးလိုက်တာနဲ့ ပင်ပန်းလာသလို ခံစားရတယ်”

‘လူတွေ ဘာလို့ အရမ်းအိပ်ကြတာလဲ မင်းသိလား ဂျန်’

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့မှာ အိပ်တာထက်ပိုကောင်းတဲ့ အခြား လုပ်စရာ ဘာမှမရှိကြလို့လေ။ နေရောင်နဲ့အတူ အိပ်ရာထတတ်ကြတဲ့ သူတွေမှာတော့ တူညီတဲ့ အရာတစ်ခု ရှိတတ်တယ်။ သူတို့က သူတို့ဘဝမှာ ဦးစားပေး လုပ်ဆောင်ရမယ့် အရာတွေကို သိတယ်။ အဲဒီလူတွေက ပစ္စုပ္ပန်မှာ နေထိုင်တဲ့ သူတွေများတယ်။ သူတို့က သူတို့ တစ်နေ့တာ လုပ်ရမယ့် အလုပ်ပေါ်မှာ အာရုံ အပြည့်အဝစိုက်ထားကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ စွမ်းအင်တွေ ဖိတ်စဉ် သွားတာ မရှိဘူး။ သူတို့ဟာ များသောအားဖြင့် ကျန်းမာရေးလည်းကောင်း တတ်ကြတယ်”

“စွမ်းအင် ဖိတ်စဉ်တယ်ဆိုတာလေး ရှင်းပါဦးကွ ဂျူလီယန်ရ’

စွမ်းအင်ဖိတ်စဉ်တယ်ဆိုတာ သူတော်စင်ကြီးတွေ သင်ပေးခဲ့တဲ့ စကားလုံးပါ။ ငါတို့လူသားတွေရဲ့ စွမ်းအင်တော်တော်များများက မလိုအပ်တဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းတွေကြောင့် ဖိတ်စဉ်ကုန်ဆုံးသွားလေ့ ရှိတယ်။ အဲဒီလို စွမ်းအင်တွေ ဖိတ်စဉ်တာများလေလေ ငါတို့ပိုပြီး အိုမင်းရင့်ရော်လေပဲ။ စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ကြေဆိုသလိုပေါ့။ မင်း စက်ဘီးကျွတ်ကို မြင်ဖူးမှာပါ။ စက်ဘီးကျွတ်ဟာ လေပြည့်နေတဲ့အခါ မင်းလိုချင်တဲ့ ခရီးကိုသွားဖို့ ကူညီပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စက်ဘီးကျွတ်မှာ အပေါက်ရှိနေရင်တော့ အထဲကလေတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း အပြင်ကိုထွက်လာပြီး မင်းသွားချင်တဲ့ ခရီးကို သွားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ စိတ်ရဲ့ အလုပ်လုပ်ပုံကလည်း အဲဒီလိုပဲ။ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းက မင်းရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ စိတ်စွမ်းအင်တွေကို ကုန်ဆုံးစေတယ်။ စက်ဘီးကျွတ်ထဲက လေလိုပေါ့။ နောက်ဆုံးမှာ မင်းရဲ့ စွမ်းအင်တွေ မကျန်တော့အထိ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ လူတစ်ယောက်မှာရှိတဲ့ ဖန်တီးနိုင်စွမ်း၊ အကောင်းမြင်နိုင်စွမ်းနဲ့ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွမှုတွေဟာ ဖိတ်စဉ်သွားတဲ့အခါ အဲဒီလူဟာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ် ပြီး ဘဝကို စိတ်ကုန်လာလိမ့်မယ်”

“မင်းပြောတဲ့ ခံစားချက်ကို ငါသိတယ်။ တစ်ခါတလေ တစ်နေ့ကုန် စိတ်ညစ်ရတဲ့ရက်တွေ ရှိတယ်။ နေရာတကာ ငါမပါရင် မဖြစ်သလို အလုပ်တွေ လုပ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါလုပ်တဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်သူမှ သဘောမကျကြဘူး။ အဲဒီနေ့တွေမှာ တကယ်တမ်း အားထုတ်လိုက်ရတာ များများစားစား မရှိပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေကြောင့် အဲဒီနေ့ညနေရောက်ရင် နုံးချည့်နေသလို ခံစားရတယ်”

“အမှန်ပဲ။ စိတ်ဖိစီးမှုဆိုတာ အဲဒီလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းဘဝမှာ မင်း ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ပန်းတိုင်တစ်ခုရှိသွားရင် ဘဝက ပိုလွယ်ကူလာလိမ့်မယ်။ မင်း ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အရာကို တွေ့ရှိသွားရင် မင်းဘဝတစ်ခုလုံး အလုပ်မလုပ်ရတော့ဘူး”

“အလုပ် မလုပ်ရတော့ဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ပြောချင်တာက မင်းချစ်မြတ်နိုးတဲ့အရာကို လုပ်ခွင့်ရနေရင် အဲဒါကို

အလုပ်လို့ မင်းသတ်မှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ရတာ ပျော်လွန်းလို့ အလုပ်လို့တောင် ထင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ငါလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး ငါချစ်မြတ်နိုးတဲ့အရာကို ရှာဖွေဖို့ဆိုတာ စွန့်စားလွန်းရာ မကျဘူးလား။ ငါ့မှာ မိသားစုလည်းရှိသေးတယ်။ ငါ့ကို မှီခိုနေတဲ့ လူ ၄ ယောက် ရှိနေတယ်”

“မင်းရဲ့ ရှေ့နေအလုပ်ကို မနက်ဖြန် ထွက်ရမယ်လို့ ငါဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စွန့်စားမှုလေးတွေတော့ မင်း စလုပ်ရလိမ့်မယ်။ လူအများစု သွားတဲ့လမ်းအတိုင်း မင်း သွားစရာမလိုပါဘူး။ လူအများစုက Comfort Zone သက်သောင့်သက်သာရှိတဲ့နေရာမှာပဲ နေလေ့ရှိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းလိုချင်တဲ့အရာကို ရဖို့ဆိုရင် ComfortZone ထဲက ထွက်ဖို့လိုလိမ့် မယ်။ အရမ်းယုတ္တိကျကျ တွေးနေတာကြီးကို လျော့ချလိုက်။ မင်းအမြဲတမ်း လုပ်ချင်ခဲ့တဲ့ အရာတွေကို စပြီးလုပ်ကြည့်။ ရှေ့နေဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်သွားတဲ့သူတွေ တွေ့ဖူးသလို စာရင်းကိုင်ဘဝကနေ ဂျက်ဖီ ဂီတပညာရှင်ဖြစ်သွားတဲ့ သူတွေလည်း တွေ့ဖူးတယ်။ သူတို့တွေ အားလုံးဟာ သူတို့နဲ့ဝေးကွာတာ ကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ပြန်လည်ရှာတွေ့သွားကြတယ်။ မင်းလည်း အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားပါ။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ မင်းဘာလို့ အသက်ရှင်နေတာလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားပါ။ ပြီးရင် အဲဒီအရာကို လုပ်ရဲဖို့ သတ္တိရှိပါစေ”

“မင်းပြောတာတော့ ငါသဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက တွေးလွန်းတယ်ကွ။ ငါ့မှာရှိနေတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုက အတွေးလွန်ခြင်းပဲ။ ငါ့ရဲ့စိတ်က ဘယ်တော့မှ မရပ်တန့်ဘူး။ အမြဲတမ်း ငါ့စိတ်ထဲမှာ စကားတွေ ပြောနေလေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ ငါ့အတွေးတွေကြောင့်ပဲ ငါရူးချင်မိတယ်”

“ဟိမဝန္တာက သူတော်စင်ကြီးတွေလည်း တွေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပူလောင်တဲ့ အတွေးတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဟာ နေ့တိုင်းအချိန်ပေးပြီး တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာမှာ သူတို့ နေ့စဉ်ဘဝကို ပြန်လည်တွေးတော သုံးသပ်လေ့ရှိ ကြတယ်။ သူတို့ အခု ဘယ်အနေအထားကို ရောက်နေပြီလဲ၊ သူတို့ဘဝရဲ့ သွားနေတဲ့လမ်းကြောင်းကရော ဘယ်လိုသွားနေတာလဲ စသဖြင့် သူတို့ ပြန်လည် သုံးသပ်ကြတယ်။ သူတို့က နောက်နေ့မှာ ဘယ်လိုတိုးတက်အောင် ကြိုးစားမလဲဆိုတာပါ စဉ်းစားကြတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တိုးတက်အောင် ကြိုးစားခြင်းဟာ မင်းဘဝကို ကောင်းမွန်တဲ့နေရာတစ်ခုကို အမြန်ရောက်စေတယ်’

“ဒါဆို နေ့တိုင်း ငါ့ရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝကို ပြန်လည် သုံးသပ်သင့်တယ်လို့ မင်းဆိုလိုတာလား

‘ဟုတ်တယ်။ တစ်နေ့ကို ၁၀ မိနစ်ပဲ ပြန်လည် သုံးသပ်ရင် ရပါတယ်။ အဲဒီ ၁၀ မိနစ်က မင်းဘဝအပေါ်မှာ အများကြီး သက်ရောက်မှုရှိလိမ့် မယ်’

“ဒါပေမဲ့ ငါက အလုပ်များတဲ့နေ့တွေဆို နေ့လယ်စာ စားဖို့တောင် မိနစ် အချိန်မပေးနိုင်တာတွေ ရှိတယ်ကွ

“မင်းရဲ့အတွေးတွေ တိုးတက်ဖို့ မင်းမှာ အချိန်မရှိဘူးလို့ ပြောနေတာက ဘာနဲ့တူလဲဆိုတော့ ကားမောင်းရင်း အလုပ်ရှုပ်နေလို့ ဆီဖြည့်ဖို့ အချိန်မရှိ ဘူးလို့ ပြောနေတာနဲ့ အတူတူပဲကွ။ တစ်နေ့ကျရင် မင်းရဲ့ဆီတွေ ကုန်သွားတော့ မှ

ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

“အင်း.. အဲဒါတွေ့ ငါလည်း သိပါတယ်။ ဒါနဲ့ မင်း ငါ့ကို ပြောဟာ ငါလေ့ကျင့်လို့ရမယ့် လက်တွေ့နည်းလမ်းတွေ ပေးမယ်ဆို”

“မင်းရဲ့စိတ်ကို ပိုထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ အရမ်းကောင်းတဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခု ရှိတယ်။ ငါအဲဒီ နည်းလမ်းကို ၂၁ ရက် လေ့ကျင့်အပြီးမှာ အရင်ကန့်မတူဘဲ ပိုပြီး အင်အားတွေရှိလာသလို ငါခံစားခဲ့ရတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုတွေ ပြန်ရခဲ့တယ်။ ဒီနည်းလမ်းက နှစ်ပေါင်း ထောင်နဲ့ချီပြီး သက်တမ်းကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ နည်းလမ်းလည်းဖြစ်တယ်။ ဒီနည်းလမ်းကို လေ့လာချင်ရင် “နှင်းဆီနှလုံးသား”လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီနည်းလမ်းကို လေ့ကျင့်ချင်ရင် မင်းလိုအပ်တာက ၂ ခုပဲ ရှိတယ်။ တစ်ခုက နှင်းဆီပန်း တစ်ပွင့်၊ နောက်တစ်ခုက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့နေရာ။ သဘာဝ အလင်းရောင်ရတဲ့ အိမ်အပြင်ဘက်က တိတ်ဆိတ်တဲ့ နေရာမျိုးတွေကတော့ အကောင်းဆုံးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ လုပ်မယ်ဆိုလည်း ရပါတယ်။ သူတော်စင် ရာမန်ပြောတာက နှင်းဆီပန်းဟာ ငါတို့ လူသားတွေရဲ့ဘဝနဲ့ အလား သဏ္ဌာန် တူတယ်တဲ့။ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်မှာ ဆူးတွေအများကြီးပါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ကြည့်တတ်သွားရင် နှင်းဆီပန်းရဲ့ အလှတရားကို ခံစားရလိမ့်မယ်တဲ့။ ငါတို့ ဘဝဟာလည်း အခက်အခဲ၊ အတားအဆီးတွေ ပြည့်နှက်နေပေမဲ့ နေတတ်သွားရင် ပျော်စရာ ကောင်းလာလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒီနည်းလမ်းကို လေ့ကျင့်မယ်ဆိုရင် အရင်ဆုံး နှင်းဆီပန်းရဲ့ အလယ်ဗဟိုချက် (နှလုံးသား) ကို မင်း စိုက်ကြည့်ရမယ်။ သူ့ရဲ့အရောင်အသွေး၊ ဖွဲ့စည်းပုံကို သတိထားမိအောင် မင်း ကြည့်ရမယ်။ သူ့ရဲ့မွှေးရနံ့ကို မင်း ခံစားရမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ နှင်းဆီပန်းက လူလို အခြားဘာကိုမှ မစဉ်းစားနဲ့။ ပထမတော့ အခြားအတွေးတွေ မင်း ခေါင်းထဲကို ဝင်လာလိမ့်မယ်။ နှင်းဆီပန်းကို အာရုံစိုက်နေတာကို အခြား အတွေးတွေက နှောင့်ယှက်ဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်။ အဲဒါက မလေ့ကျင့်ရသေးတဲ့ စိတ်ရဲ့ သင်္ကေတပဲ။ ဒါပေမဲ့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ စိတ်အာရုံ ပြောင်းသွားတိုင်း နှင်းဆီပန်းဆီကို အာရုံပြန်ထားပါ။ လေ့ကျင့်ပါများရင် မင်းရဲ့စိတ်က ပိုပြီး သန်မာလာလိမ့်မယ်။ အာရုံစူးစိုက်မှု အားကောင်းလာလိမ့်မယ်”

“လုပ်ရမှာက အဲဒါပဲလား၊ သိပ်မခက်သလိုပဲနော်”

“သိပ်မခက်ဘူးလို့ ထင်ရပေမဲ့ ဒီနည်းလမ်းကနေ အကျိုးကျေးဇူးရချင်ရင် နေ့တိုင်းလုပ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ ပထမရက်အနည်းအငယ်အတွင်းမှာ ဒီလေ့ကျင့် ခန်းကို ၅ မိနစ်လောက်တောင် မင်း အာရုံစိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်း ကျင့်သားရလာလိမ့်မယ်။ ဒီနည်းလမ်းကို ငါ အချို့လူတွေကို ဝေမျှဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အများစုက သူတို့မှာ ပန်းတစ်ပွင့်ကို ထိုင်ပြီး ကြည့်ဖို့ အချိန်မရှိကြောင်း အမြဲပြောလေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးတွေအတွက် အချိန်မရှိပြန်တာလည်း အဲဒီလိုလူတွေပဲ။ သူငယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေတွေအတွက် အချိန်မရှိပြန်တာလည်း အဲဒီလိုလူတွေပဲ”

“မင်းက အဲဒီလိုလူတွေအကြောင်း တော်တော်သိတာပဲ ဂျူလီယန်”

“ငါက သိမှာပေါ့။ ငါလည်း အဲဒီလိုလူတွေထဲက တစ်ယောက် ဖြစ်ဖူးခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ “နှင်းဆီနှလုံးသား” လေ့ကျင့်ခန်းက ငါ့ဘဝကို ပြောင်းလဲစေခဲ့တယ်။ ဒီလေ့ကျင့်ခန်းကို ဇွဲရှိရှိ လေ့ကျင့်ပါ။ ၂ ပတ်လောက် ကြာတဲ့အခါမှာ အဲဒီလေ့ကျင့်ခန်းကို မိနစ် ၂၀ လောက်အထိ

လေ့ကျင့်လာနိုင်လိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့စိတ်တွေလည်း အရင်လို ပျံ့လွင့်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီအခြေအနေ ရောက်လာပြီဆိုရင် မင်းရဲ့စိတ်ကို ပြန်လည်လွှမ်းမိုးစ ပြုလာနိုင်ပြီလို့ သတ်မှတ်လိုရတယ်။ မင်းရဲ့စိတ်က မင်းစေ့ညွှန့်တဲ့အရာပေါ်မှာပဲ အာရုံစိုက်လာလိမ့်မယ်။ စိတ်က မင်းရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်လာပြီဆိုရင် မင်းအတွက် အံ့ဩဖွယ်ရာတွေ လုပ်ဆောင်ပေးလာလိမ့်မယ်။ စိတ်ဆိုတာ မင်းက မထိန်းချုပ်ရင် သူက မင်းကို ပြန်ထိန်းချုပ်သွားလိမ့်မယ်။ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်သွားရင် အရင်က ထက်ပိုပြီး တည်ငြိမ်လာသလို ခံစားလာရလိမ့်မယ်။ စိုးရိမ်တတ်တဲ့ စိတ်တွေပျောက်လာပြီး အကောင်းမြင်တတ်တဲ့စိတ်တွေ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ စိတ်က တည်ငြိမ်လာတဲ့အခါ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ အသေးအဖွဲ့ ပျော်စရာလေး တွေကိုလည်း မြင်အောင် ကြည့်တတ်လာလိမ့်မယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ် ရှုပ်ရှုပ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းတဲ့နေ့ဖြစ်ဖြစ် “နှင်းဆီနှလုံးသား” လေ့ကျင့်ခန်းကို မပျက်ကွက်စေနဲ့။ ဒီလေ့ကျင့်ခန်းဟာ မင်းအတွက် အိုအေစစ်လေးတစ်ခု ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့။

ဂျူလီယန်ပြောတာတွေ နားထောင်ရင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက သဘောကျနေမိပါတယ်။ သူနည်းလမ်းက တကယ်ပဲ ကျွန်တော့်ဘဝကို တိုးတက်စေမလား တွေးမိနေပါတယ်။ “မင်း ပြောင်းလဲသွားတာ “နှင်းဆီနှလုံးသား” လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”လို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်ပါတယ်။

“ဒီတစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတော်စင်ကြီးတွေ သင်ပေးခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းတွေ အကုန်လုံးကို လေ့ကျင့်ပြီးမှ ငါဒီလိုပုံစံ ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့။ အခြား လေ့ကျင့်ခန်းတွေကလည်း အခုပြောပြခဲ့တဲ့ “နှင်းဆီနှလုံးသား” လေ့ကျင့်ခန်းလို လွယ်ကူပြီး အကျိုးကျေးဇူးလည်း အများကြီးရှိပါတယ်။ စိုးရိမ်စိတ်တွေကို ပျောက်ကွယ်စေတဲ့ အခြားနည်းလမ်း တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကိုတော့ သူတော်စင် ရာမန်က “အတွေး ပြောင်းခြင်း”လို့ ခေါ်တယ်။ ငါတို့ရဲ့စိတ်ဟာ အချိန်တစ်ချိန်တည်းမှာ အတွေး ၂ ခုကို ပြိုင်တွေးလို့မရဘူး။ တစ်ကြိမ်ကို အတွေးတစ်ခုပဲ တွေးလို့ရတယ်။ အတွေးများတယ်ဆိုတာက အတွေးတစ်ခုကနေ နောက်တစ်ခုကို မြန်လွန်းတာကြောင့် အတွေးများတယ်လို့ ထင်ရတာ။ တကယ်က တစ်ကြိမ်ကို အတွေး တစ်ခုပဲ စိတ်က တွေးတယ်။ မင်းကိုယ်တိုင် စိတ်ထဲမှာ အခုစမ်းကြည့်လိုက်ပါ။ ငါပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် သိလိမ့်မယ်။ “အတွေးပြောင်းခြင်း နည်းလမ်းက ရှင်းပါတယ်။ မင်းစိတ်ထဲကို မကောင်းတဲ့ အတွေးတစ်ခုခု ဝင်လာရင် ကောင်းတဲ့ အတွေးတစ်ခုနဲ့ အဲဒီနေရာကို အစားထိုးလိုက်။ မင်းရဲ့စိတ်ကို ပရော်ဂျက်တာတစ်ခုလို မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်ကွာ။ ပရော်ဂျက်တာပေါ်မှာ ဓာတ်ပုံတွေရှိမယ်။ မကောင်းတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပေါ်လာတာနဲ့ ကောင်းတဲ့တစ်ခုကို ကျော်လိုက်။ အဲဒါဆို မင်းရဲ့အမြင်မှာ မကောင်းတဲ့ ပုံရိပ်အကြာကြီး ရှိမနေနိုင်တော့ဘူး။ ဒီနေရာမှာ ငါ့လည်ပင်းက ပုတီးလုံးလေးတွေရဲ့ အခန်းကဏ္ဍ ပါဝင်လာပြီ။ မကောင်းတဲ့အတွေးကို ငါတစ်ခါတွေးမိတိုင်း ဒီပုတီးကုံးလေးထဲ က ပုတီးလုံးတစ်လုံးကို ဖြုတ်ပြီး ဘူးလေးတစ်ခုနဲ့ ငါ သိမ်းထားလေ့ရှိတယ်။ ဘူးလေးကို ထုတ်ကြည့်မိတိုင်း ငါ့ရဲ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ ဘယ်လောက် ကြိုးစားရဦးမယ်ဆိုတာ သတိထားမိလာတယ်။ “အတွေးပြောင်းခြင်း” နည်းလမ်းကို ဘယ်လို သုံးနိုင်မလဲဆိုတာ ဥပမာတစ်ခုလောက် မင်းကို ငါ ပြောပြမယ်။ မင်းအလုပ်မှာ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်မပြေတဲ့နေ့တစ်နေ့ ကြုံခဲ့ရတယ် ဆိုပါစို့။ အိမ်ပြန်လာတော့ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ စိတ်တွေလည်း

မှုန်မှိုင်းနေမယ်။ ဒါဆိုရင် ပထမဆုံး လုပ်ရမှာက မကောင်းတဲ့ အတွေးတွေ မင်းတွေးနေမိပြီဆိုတာ သတိထားမိဖို့ပဲ။ မိမိကိုယ်ကို သတိထားမိခြင်းဟာ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်းရဲ့ နိဒါန်းပဲ။ ဒုတိယအနေနဲ့ အဲဒီအတွေး တွေနေရာကို ကောင်းမှုနဲ့တဲ့အတွေးတွေနဲ့ အစားထိုးပစ်ရမယ်။ ပျော်ရွှင်ပြီး စိတ်ဓာတ်တက်ကြွဖွယ်ရာ အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်တွေး ကြည့်လိုက်။ တကယ်ပျော်နေသလို ခံစားလိုက်။ အဲဒီလို တွေးရင်းနဲ့ တစ်ခါတလေ မင်း ပြုံးကောင်း ပြုံးလာလိမ့်မယ်။ မင်း တကယ် ပျော်နေတဲ့အချိန်မှာ လှုပ်ရှားသလိုမျိုး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနေလိုက်။ ထိုင်မယ်ဆိုရင်လည်း တည့်တည့်မတ်မတ်ထိုင်၊ ပြုံးရင် အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူ။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ မင်းရဲ့ ခံစားချက်တွေ ဘယ်လောက် ပြောင်းလဲသွားလဲဆိုတာကို သတိထားမိလိမ့်မယ်။ “အတွေးပြောင်းခြင်း”ဆိုတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းကို လေ့ကျင့်ပါများရင် ရက်သတ္တပတ်အတွင်း ထူးခြားမှုကို ခံစားလာရလိမ့်မယ်။ အရင်တုန်းက မင်းကိုနှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ အတွေး တွေဟာ မင်းရဲ့ကျေးကျွန် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ဂျူလီယန်က စကားပြောနေရင်း ခဏနားလိုက်တယ်။ ပြီးမှ အတွေးတွေအကြောင်းကို ဆက်ရှင်းပြတယ်။ “အတွေးတွေက အရမ်းအရေးပါတယ်။ သူတို့က သက်ရှိတွေလုပ်။ သူတို့မှာ စွမ်းအင်တွေရှိတယ်။ လူအများစုက သူတို့အတွေးတွေအကြောင်းကို သေချာ လေ့လာကြည့်တာမျိုး မရှိကြဘူး။ လူတစ်ယောက် ဘယ်လိုတွေးလဲဆိုတာက အဲဒီလူရဲ့ဘဝနဲ့ တိုက်ရိုက် အချိုးကျနေတယ်။ ပျော့ညံ့တဲ့စိတ်ရှိတဲ့အခါ ပျော့ညံ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေ လုပ်တတ်ကြတယ်။ မာကျောတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိအောင် လေ့ကျင့်မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရာတွေကို ရအောင်ယူတတ်လာလိမ့်မယ်။ ပျော်ရွှင်ကျန်းမာတဲ့ဘဝကို ဖြတ်သန်းချင်ရင် ဘဝမှာ မင်း တန်ဖိုးထားတဲ့အရာတွေကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့် ရှောက်သလိုပဲ မင်းရဲ့စိတ်ကိုလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောက်ရှောက်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေက သူတို့ရဲ့စိတ်ကို အမြဲစောင့်ရှောက်လေ့ ရှိတယ်။ သူတို့စိတ်ထဲကို မကောင်းတဲ့အတွေး ဝင်လာပြီဆိုရင် သူတို့က မိုင်ပေါင်းများစွာ လမ်းလျှောက်ပြီး ရေတံခွန်ကြီးတစ်ခုရှိတဲ့ဆီကို သွားကြတယ်။ ရေတံခွန်ကြီးကနေ စီးဆင်းနေတဲ့ ရေခဲတမျှအေးတဲ့ ရေအောက်မှာ အချိန် အကြာကြီးရပ်ပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ အပြစ်ပေးကြတယ်”

“သူတော်စင်ကြီးတွေက ပညာရှိတယ်လို့ မင်း ပြောခဲ့တယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ မကောင်းတဲ့ အတွေးလေးတစ်ခု တွေးမိရုံနဲ့ မိုင်ပေါင်းများစွာ လမ်းလျှောက်ပြီး ရေခဲတမျှအေးတဲ့ ရေအောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်တာကတော့ မလွန် လွန်းဘူးလားကွာ”

“မယုံမရှိနဲ့ကိုယ့်လူ၊ မကောင်းတဲ့အတွေးတစ်ခုဟာ တော်တော်ကို ဆိုးရွားတယ်။ မကောင်းတဲ့ အတွေးဟာ သန္ဓေသားလောင်းလိုပဲ။ ပထမတော့ သေးသေးလေးပဲ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ကြီးလာပြီး သူ့ဘာသာသူ ရပ်တည်နိုင်တဲ့ အနေအထားဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီအခါကျရင် မကောင်းတဲ့အတွေး တွေက မင်းရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အခု ငါပြောပြခဲ့တဲ့ “နှင်းဆီနုလုံးသားနဲ့” “အတွေးပြောင်းခြင်း”ဆိုတဲ့ နည်းလမ်း ၂ ခုကို မင်းအသုံးပြုမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ ဘဝဟာ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲလာလိမ့်မယ်။ သူတော်စင် ရာမန်ပြောတဲ့ ပုံပြင်ထဲမှာ ပါဝင်တဲ့အရာတွေထဲက နောက်တစ်ခုအကြောင်း မပြောခင် လျှို့ဝှက်နည်းလမ်းလေးတစ်ခု ပြောပြရဦးမယ်။ ဒီနည်းလမ်းလေးက မင်းကိုယ်မင်း

တိုးတက်အောင် ကြိုးစားတဲ့အခါမှာ အများကြီး အကူအညီပေးလိမ့်မယ်။ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်လေးကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အရာရာတိုင်းဟာ ၂ ကြိမ် ဖန်တီးခြင်းခံထားရတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ပထမ စိတ်ထဲမှာ ဖန်တီးတယ်။ နောက်တော့မှ လက်တွေ့ဘဝမှာ ဖန်တီးတယ်။ အတွေးတွေက သက်ရှိ အရာတွေလိုပဲလို့ မင်းကို ငါပြောခဲ့တယ်နော်။ အတွေးတွေက ငါတို့ ပြင်ပဘဝ အပေါ်မှာ အများကြီး သက်ရောက်မှုရှိတယ်။ အပြင်ဘဝမှာ တိုးတက်မှုတွေ လိုချင်ရင် အတွင်းစိတ်ထဲကနေ စတင်ရတယ်။ ဟိမဝန္တာက သူတော်စင်ကြီးတွေက သူတို့ရဲ့ အတွေးတွေ တိုးတက်အောင် လုပ်တုံ့နည်းလမ်း တစ်ခုရှိတယ်။ ဒီနည်းလမ်းက လူတိုင်းလည်း လိုက်လုပ်လို့ရတဲ့ နည်းလမ်းမျိုးပါ။ လူတိုင်းအတွက်လည်း အလုပ်ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေကတော့ ဒီနည်းလမ်းကို “ကန်ရေပြင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်”လို့ အမည်ပေးထားကြတယ်။ သူတို့က ဒီနည်းလမ်းကို ကျင့်ကြံဖို့အတွက် မနက် ၄ နာရီ ထ၊လေ့ရှိကြတယ်။ မနက်ခင်းစောစော အချိန်တွေမှာ လူအများစု သတိမထားမိတဲ့ စွမ်းအင်တွေ ရှိနေတယ်လို့ သူတို့က ယုံကြည်ကြတယ်။ သူတို့က မနက် ၄ နာရီထ၊ ၁၂ ပြီးရင် တောင်ကြီးရဲ့ အောက်ခြေဘက်ကို လမ်းလျှောက်သွားကြတယ်။ တောင်ကြီးရဲ့ အောက်ခြေက အရမ်းလှတဲ့ ရေကန်ကြီးနားရောက်ရင်တော့ သူတို့ ရပ်တန့်ကြတယ်။ မနက်ခင်းမှာ ရေကန်ကြီးရဲ့ မျက်နှာပြင်က အရမ်းကို ငြိမ်သက်နေပြီး ကြာပန်းတွေနဲ့ လှပနေတယ်။ အရမ်းလှလွန်းတဲ့ မြင်ကွင်းမို့ ငါအခုအချိန်ထိ မမေ့သေးဘူး။ အဲဒီရေကန်ကြီးဟာ သူတော်စင်ကြီးတွေရဲ့ ဘိုးဘေးတွေ လက်ထက်ထဲက တည်ရှိခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း ငါသိခဲ့ရတယ်”

“ကန်ရေပြင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်”ဆိုတာကရော”လို့ ကျွန်တော် စကားဖြတ်ပြီး ဂျူလီယန်ကို မေးလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော် အရမ်းသိချင်နေတာ ကြောင့် ဖြတ်မေးလိုက်တာပါ။

“သူတော်စင်ကြီးတွေဟာ အဲဒီကန်ထဲကို စိုက်ကြည့်ကြပြီး သူတို့ဖြစ် ချင်တဲ့ အရာတွေကို ပုံဖော်ကြည့်ကြတယ်။ ဥပမာ သူတို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်က ပျော်ရွှင်ဖို့ဆိုရင် သူတို့က အဲဒီကန်ကြီးကို ကြည့်ပြီး သူတို့ ရယ်မောနေတဲ့ ပုံတွေကို မြင်ယောင်ကြည့်ကြတယ်။ သူတို့ပြီးနေတဲ့ပုံတွေကို မြင်ယောင် ကြည့်ကြတယ်။ လူတွေအတွက်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်က နာမည်ကျော် အဆိုတော် ကြီး ဖြစ်ချင်ရင် ကိုယ်စင်ပေါ်မှာ သီချင်းဆိုနေတုန်း ပရိသတ်တွေက တစ်ခဲနက် အားပေးနေတဲ့ပုံမျိုး မြင်ယောင် ကြည့်လို့ရတယ် ဆိုပါတော့ကွာ။ မင်းသဘော ပေါက်သွားအောင် ဥပမာ ပြောပြတာပါ။ သူတော်စင် ရာမန်ဆိုရင် ငယ်စဉ်က အရမ်းကြောက်တတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ဖူးတယ်လို့ ငါ့ကို ပြောပြခဲ့တယ်။ ကြောက်တဲ့စိတ်တွေကို ဖျောက်ဖို့အတွက် ဒီကန်ကြီးကိုလာပြီး သူ့ကိုယ်သူ ရဲရင့်သူတစ်ယောက်အဖြစ် အမြဲ မြင်ယောင်ကြည့်လေ့ရှိတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ လူတွေရှေ့မှာ မာန်ပါပါနဲ့ ပြောနေတဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ပုံစံမျိုး ပုံဖော် ကြည့်လေ့ရှိတယ်။ အချို့ရက်တွေကျတော့ သူ့အသက်ကြီးလာရင် ဖြစ်ချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးကို မြင်ယောင်ကြည့်တယ်။ အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာပြီး အသိပညာကြွယ်ဝတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ မြင်ယောင်ကြည့်ခဲ့တယ်။ သူ့ဘဝမှာ သူလိုချင်တဲ့အရာတွေကို ကန်ရေပြင်ပေါ်မှာ အရင်ဆုံး ပုံဖော်ကြည့်ခဲ့တယ်။ သူ မြင်ယောင်ကြည့်ခဲ့တဲ့ အရာတွေဟာ တကယ်လည်း သူ့ဘဝမှာ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ငါတို့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ရပ်ပုံတွေ အမြဲရှိနေတယ်။

အဲဒီရပ်ပုံကားချပ်တွေဟာ ငါတို့ကိုယ်ငါတို့ ဘယ်လိုမြင်လဲဆိုတဲ့

အချက်အပေါ် သက်ရောက်မှု ရှိနေတယ်။ ငါတို့ကိုယ်ငါတို့ ဘယ်လိုမြင်လဲဆိုတာဟာ ငါတို့ ဘဝအပေါ်မှာ သက်ရောက်မှုရှိတယ်။ ဥပမာ မင်းဟာ အောင်မြင်တဲ့ ရှေ့နေ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အရမ်းငယ်သေးတယ်လို့ မြင်ယောင်တယ် ဆိုပါစို့။ ဒါဟာ မင်းကိုယ်မင်း မြင်တဲ့ အမြင်ဖြစ်တယ်။ မင်းကိုယ်မင်း အဲဒီလိုမြင်ပြီဆိုကတည်းက မင်းဟာ အောင်မြင်တဲ့ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းဟာ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ပြီး ပျော်ရွှင်တဲ့ဘဝကို ဖြတ်သန်းလိမ့်မယ်လို့ ယုံယုံကြည်ကြည် မြင်လာနိုင်ရင် အဲဒါတွေက ပြင်ပဘဝမှာလည်း တကယ် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ စိတ်မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ စိတ်အားတက်ကြွဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပုံရိပ်တွေကို မြင်ယောင်ကြည့်တဲ့အခါမှာ မင်းဘဝမှာလည်း ထူးခြားမှုတွေကို တွေ့ရှိလာရလိမ့်မယ်။ အိုင်းစတိုင်းက ပြောဖူးတယ်။ “စိတ်ကူးညာဏ်ဟာ ဗဟုသုတထက် ပိုပြီး အရေးပါတယ်တဲ့။ မင်းရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝမှာ မင်းဖြစ်ချင် တာတွေကို မြင်ယောင်ကြည့်ဖို့ အချိန်ပေးရမယ်။ တရားသူကြီးကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလို ဖြစ်နေတဲ့ပုံစံမျိုးကို မင်းစိတ်ထဲမှာ အရင်ဆုံး မြင်ယောင်ကြည့် ရမယ်”

“ငါ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့အတွက် ရေကန်တစ်ကန် ရှာရမှာလား”

“ရေကန်ရှာဖို့တော့ မလိုပါဘူး။ “ကန်ရေပြင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်” ဆိုတာက သူတော်စင်ကြီးတွေ ပေးထားတဲ့ နာမည်တစ်ခုပါပဲ။ မင်းကတော့ အိမ်မှာဖြစ်ဖြစ် ရုံးမှာဖြစ်ဖြစ် လေ့ကျင့်လို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကျင့်စဉ်ကို လေ့ကျင့်နေစဉ်အတွင်းမှာတော့ မင်း မျက်လုံးကို မှိတ်ထားရမယ်။ ဖုန်းသံတွေ တိုးထားရမယ်။ ပြီးရင် အသက်ပြင်းပြင်းလေး ခဏရှူလိုက်။ ၂ မိနစ် ၃ မိနစ် လောက်နေရင် သက်သောင့်သက်သာ ရှိလာသလို ခံစားလာရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အချိန်ကျရင် မင်းဖြစ်ချင်တာတွေကို စပြီး မြင်ယောင်ကြည့်လို့ရပြီ။ ဥပမာ မင်းက ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် မင်းကလေးတွေနဲ့ ပျော်ပါးပြီး ရယ်မောနေတာမျိုး၊ မင်းကလေးတွေကို ညဘက် အိပ်ရာဝင်ပုံပြင် ပြောပြနေတာမျိုး စသဖြင့် မြင်ယောင်ကြည့်လို့ရတယ်။ ဒီလိုမျိုး စိတ်ထဲမှာ ပုံဖော်ကြည့်ခြင်းက ပြင်ပဘဝမှာလည်း သက်ရောက်မှု ရှိလာလိမ့်မယ်။ ဒီလို မျက်လုံးထဲမှာ ပုံဖော်ကြည့်တဲ့နည်းလမ်းက အခြားနေရာတွေမှာလည်း သုံးလို့ရတယ်။ တရားခွင်မှာ စွမ်းဆောင်ရည် ပိုတိုးတက်ဖို့ဖြစ်ဖြစ်၊ မိသားစုနဲ့ ဆက်ဆံရေး ပိုမိုကောင်းမွန်လာဖို့ဖြစ်ဖြစ် အသုံးပြုလို့ရတယ်။ ငါတို့ရဲ့စိတ်မှာ တကယ်ပြင်းပြင်းပြပြ လိုချင်တဲ့ အရာအားလုံးကို ဆွဲငင်နိုင်တဲ့ သံလိုက်ဓာတ် မျိုး ရှိတယ်ဆိုတာကို အမြဲမှတ်ထားပါ။ မင်းဘဝမှာ လိုအပ်ချက်တစ်ခုခု ရှိနေတယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ တွေးပုံတွေးနည်းမှာ လိုအပ်ချက် တစ်ခုခုရှိနေလို့ပါ။ မင်းရဲ့စိတ်မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ကောင်းမွန်တဲ့ပုံရိပ်တွေကိုပဲ ထားပါ။ မကောင်းတဲ့ ပုံရိပ်တစ်ခုရှိရင်တောင် အဲဒီပုံရိပ်က မင်းကို ဒုက္ခပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒီနည်းလမ်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို တစ်ခါလောက် ခံစားဖူးသွားရင် စိတ်ရဲ့ စွမ်းအားကို မင်း ယုံကြည်လာလိမ့်မယ်”

ဂျူလီယန်ပြောနေတဲ့ စကားတွေက မသိရင် ကျွန်တော်နားမလည်တဲ့ နိုင်ငံခြား ဘာသာစကားတစ်ခုကို ပြောနေသလိုပါပဲ။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရာတွေကို ဆွဲဆောင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်မှာ သံလိုက်စွမ်းအားလိုအရာ ရှိတယ်ဆိုတာ အရင်က ဘယ်သူပြောတာမှ မကြားဖူးခဲ့ပါဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ယုံယုံကြည်ကြည် ပုံဖော်ကြည့်ခြင်းက တကယ်ပြင်ပ လက်တွေ့ဘဝပေါ်မှာ အကျိုးသက်ရောက်မှု

ရှိတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မကြားဖူးခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂျူလီယန် ပြောတာတွေကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ယုံကြည်နေမိတယ်။ ဂျူလီယန်ဆိုတာ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်လွန်းပြီး အရာရာကို အလွယ်တကူ ယုံကြည်တတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိထားခဲ့တယ်။ သူပြောတဲ့ အရာတွေကို ထပ်ကာထပ်ကာ စိတ်ထဲက စဉ်းစားနေရင်း သဘောပေါက်လာသလို ခံစားလာရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်စွမ်းအင်ကို ကျွန်တော်တို့ အကုန်အသုံးမချနိုင်သေးဘူးဆို တာ သဘောပေါက်လာတယ်။ ဟိမဝန္တာက ပြန်လာတဲ့ နာမည်ကျော်ရှေ့နေဟောင်း ဂျူလီယန်ရဲ့စကားတွေ နားထောင်ပြီးမှ ကျွန်တော့်အကြောင်း ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားမိလာတယ်။ ဂျူလီယန်ရဲ့ စကားတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို လှုပ်နှိုးနေသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ နည်းလမ်းတွေကို ကျွန်တော့်ရိုးမှာလုပ်လို့ လွယ်ပါ့မလားဆိုတာကို ရုတ်တရက် စဉ်းစားမိတာနဲ့ သူ့ကို မေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

“မင်းပြောတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို ရုံးမှာလုပ်လို့ အဆင်ပြေပါ့မလားကွ။ ငါ့ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ငါ့ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြည့်ကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူတော်စင် ရာမန်နဲ့ အခြားသူတော်စင်တွေ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်။ ဒီစကားက ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက တည်ရှိခဲ့ပြီး သူတို့တွေ လက်ဆင့်ကမ်း သယ်ဆောင်လာကြတဲ့ အဖိုးတန် စကားတစ်ခွန်းလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီစကားကတော့ “လူအချို့ထက် ပိုပြီးထက်မြက်နေခြင်း၊ သာလွန်နေခြင်းမှာ မြင့်မြတ်ခြင်းဆိုတာ မရှိဘူး။ တကယ်မြင့်မြတ်ခြင်းဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲကောင်းမွန်အောင် ကြိုးစားခြင်းမှာသာ တည်ရှိတယ်”တဲ့။ သူများထက် ပိုပြီးသာအောင် လိုက်ပြိုင်နေတာဟာ အကျိုးမရှိဘဲ မိမိကိုယ် ကိုယ် ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းကသာ အကျိုးရှိကြောင်း၊ ကိုယ့်ရဲ့ပြိုင်ပွဲကိုသာ ဂရုစိုက်ရမှာ ဖြစ်ကြောင်း သူတော်စင်ကြီးတွေက ပြောချင်တာဖြစ်တယ်။ မင်းဘဝကို တိုးတက်ချင်တယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ပြိုင်ပွဲကို စိတ်နှစ်ထားဖို့လိုတယ်။ အခြားသူတွေ မင်းအကြောင်း ဘာပြောနေလဲဆိုတာက အရေးမကြီးဘူး။ တကယ်တမ်း အရေးကြီးတာက မင်းကိုယ်မင်း ဘာပြောနေလဲဆိုတာပဲ။ မှန်တဲ့အရာတစ်ခုကို လုပ်နေတယ်လို့ မင်းကိုယ်မင်း ယုံကြည်ရင် အခြားသူတွေ ပြောတာကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့။ မှန်တာကိုလုပ်ဖို့ မရှက်ပါနဲ့။ ကိုယ့်ရဲ့တန်ဖိုးကို သူများနဲ့ နှိုင်းယှဉ်တတ်တဲ့ အကျင့်ကို ဘယ်တော့မှ မမွေးပါနဲ့။ သူတော်စင် ရာမန် ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားလေး တစ်ခွန်းရှိတယ်။ “အခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူး အိပ်မက်တွေအကြောင်း တွေးလိုက်တိုင်း သင့်ရဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ သင့်မှာရှိတဲ့ အချိန်တွေ ပဲ့ပါသွားတယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့” တဲ့”

အချိန်က ည ၁၂ နာရီနဲ့ ၇ မိနစ် ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဂျူလီယန် ပြောတာတွေကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် ပင်ပန်းသလို လုံးဝမခံစားရဘူး။ အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် ဂျူလီယန်ကို ပြောပြလိုက်တော့ ဂျူလီယန်က ပြုံးပြီး စကားဆက်ပြောပါတယ်။

“ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းဆိုတာ များသောအားဖြင့် စိတ်ရဲ့ဖန်တီးမှုတစ်ခု ပဲဖြစ်တယ်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းဟာ စိတ်ကူးအိပ်မက် တိတိကျကျ မရှိသူတွေ၊ ဦးတည်ချက်ပျောက်နေသူတွေမှာ အဖြစ်များတတ်တယ်။ ဥပမာ တစ်ခုလောက် မင်းကို ငါပြောပြမယ်။ တစ်ခါတလေ နေ့လယ်ဘက် မင်းအလုပ်တွေ လုပ်ရင်းနဲ့

အိပ်ငိုက်လာသလို ခံစားဖူးလား”

“ခဏခဏ ဖြစ်ဖူးတာပေါ့။ အလုပ်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တတ်ကြတာ သဘာဝပဲလေ

‘အိုကေ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မင်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး မင်းတို့ အားပေးကြတဲ့ ဘောလုံးအသင်း ကစားမယ့်ပွဲကို သွားကြည့်ဖို့ ခေါ်တယ်ဆိုပါစို့။ မင်း အိပ်ချင်သေးလား။ မင်း အိပ်ချင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတာတွေ ချက်ချင်း ထွက်ပြေးသွားလိမ့်မယ်။ ငါပြောတာ မှန်လား”

“အင်း... အဲဒါတော့ မှန်လောက်တယ်ကွ”

“ဒါဆိုရင် မင်းရဲ့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုက စိတ်ရဲ့ ဖန်တီးမှုတစ်ခုအဆင့်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာကို မင်းယုံပြီလား။ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ အရာတွေကို လုပ်တိုင်း မင်းရဲ့စိတ်က ဖန်တီးတဲ့ အကျင့်တစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်။ ဥပမာ ဒီညလိုမျိုးဆိုရင် မင်းမပင်ပန်းဘူးလေ။ ငါပြောသမျှကို အကြာကြီး နားထောင်နေတယ်။ သာမန် အချိန်ဆိုရင် မင်း ပင်ပန်းပြီး အိပ်ငိုက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုဘာလို့ မပင်ပန်းတာလဲ။ အကြောင်းရင်းကတော့ မင်း ငါပြောတာတွေကို အပြည့်အဝ စိတ်ဝင်စားနေလို့ပါ။ ငါပြောပြတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို မင်း သင်ယူချင်တယ်။ ဒီတော့ မင်းရဲ့ အာရုံစိုက်နေတဲ့ စိတ်ဟာ မင်းကို ခွန်အားတွေပေးနေတယ်။ ဒီညမှာ မင်းရဲ့စိတ်ဟာ အတိတ်မှာလည်း ရှိမနေဘူး။ အနာဂတ် အကြောင်းလည်း တွေးမနေဘူး။ မင်းရဲ့စိတ်ဟာ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်မှာ ရှိနေတယ်။ မင်းရဲ့စိတ်ကို ပစ္စုပ္ပန်မှာပဲ ထားတတ်အောင် လေ့ကျင့်လာနိုင်ရင် မင်း အမြဲတမ်း အင်အားတွေ ပြည့်ဝနေလိမ့်မယ်”

ဂျူလီယန်ပြောတဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေမိတယ်။ ဂျူလီယန်ပြောတဲ့ အရာတွေဟာ အရမ်းမှန်ကန် ပြီး ကျွန်တော် အရင်တုန်းက မကြားဖူးခဲ့တဲ့ အရာတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့် အဖေပြောတာလေး သတိရမိတယ်။ “ရှာဖွေသောသူသာတွေ့၏”တဲ့။ ကျွန်တော့် အဖေသာ အခုနေ ကျွန်တော့်ဘေးနားရှိရင် အရမ်းကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိလိုက်ပါတယ်။

အခန်း (၇) အနှစ်ချုပ်

ပုံပြင်ထဲက သင်္ကေတ = ဥယျာဉ်

ကျင့်စဉ် = စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ခြင်း

မှတ်သားဖွယ်ရာများ

* စိတ်ကို ပြုစုပျိုးထောင် လေ့ကျင့်ပါ။ အံ့ဩဖွယ်ရာ ရလဒ်တွေ သင်တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

* သင့်ဘဝ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဟာ သင့်အတွေး ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းနဲ့ တိုက်ရိုက် ပတ်သက်နေပါတယ်။

* အမှားဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ဘဝပေး သင်ခန်းစာတွေပဲ ရှိပါတယ်။
အခက်အခဲတွေ ကြုံကြုံလာတိုင်း အဲဒီအခက်အခဲတွေကို အခွင့်အလမ်းအဖြစ်
မြင်ပြီး ကျော်ဖြတ်ပါ။

လေ့ကျင့်ရန် ကျင့်စဉ်များ

* နှင်းဆီနှလုံးသား

* အတွေးပြောင်းခြင်း

* ကန်ရေပြင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်

<https://t.me/mmebooks>

အခန်း (၈)

ရင်ဘတ်ထဲက တိမ်မြုပ်နေတဲ့ ဘဝရည်မှန်းချက်ကို ဖော်ထုတ်ခြင်း

“သူတော်စင် ရာမန် ငါ့ကို ပုံပြင်ပြောပြခဲ့တဲ့နေ့ဟာ ဒီနေ့နဲ့ တော်တော် လေးတူတယ်။ အဲဒီတုန်းကလည်း ညနေဘက်မှာ စကားစပြောဖြစ်ကြပြီး ညဉ့်နက်တဲ့အထိ စကား ဆက်ပြောဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ စကားပြောနေရင်း သူနဲ့ အရမ်းရင်းနှီးနေသလို ခံစားခဲ့ရတယ်။ မင်းကို ငါ အစောပိုင်းမှာ ပြောခဲ့သလိုပဲ သူ့ကို ငါ စတွေ့ကတည်းက ညီအစ်ကိုအရင်း တစ်ယောက်လို ခံစားမိခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ မင်းနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ အချိန်မှာလည်း အဲဒီလို ခံစားမိတယ် ဂျန်။ မင်းကို ဟိုးအရင်တည်းက ငါ့ရဲ့ ညီလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားခဲ့တာပါ။ ငါ မင်းကို မပြောပြဖြစ်ခဲ့တာပဲ ရှိပါတယ်။ မင်းဆီမှာ ငါနဲ့တူတဲ့ အချက်တွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ မင်းကို ငါဆက်ပြီး ပြောပြစရာတွေ ရှိသေးတယ်။ သူတော်စင်ကြီး ပြောပြတဲ့ ပုံပြင်ထဲက အရာ ဂူ ခုမှာ မင်းကို ဥယျာဉ်ဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုအကြောင်းပဲ ပြောရသေးတယ်။ မင်းကို ငါ ဆက်မပြောခင်မှာ အခု ငါပြောပြနေတဲ့ အသိပညာတွေကို တတ်နိုင်သလောက် အခြားသူတွေသိအောင် မင်း ဝေမျှပေးမလားဆိုတာ ငါ ထပ်မေးချင်သေးတယ်”

ကျွန်တော်လည်း ဂျူလီယန် ပြောပြနေတာတွေကို အရမ်းနှစ်သက်ပြီး အသုံးဝင်မယ့် အရာတွေလို့ ယူဆတဲ့အတွက် လက်ဆင့်ကမ်း ပြန်လည်ဝေမျှ မည်ဖြစ်ကြောင်း နောက်တစ်ကြိမ် ကတိပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ဂျူလီယန်က စကားဆက်ပြောပါတယ်။

ငါ အခု သူတော်စင် ရာမန်ရဲ့ ပုံပြင်ထဲက မီးပြတိုက်ကြီးအကြောင်းကို ပြောပြတော့မယ်။ စိတ်ဆိုတာ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုနဲ့တူပြီး ဥယျာဉ်ကြီးကို လှပစေချင်ရင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပေါင်းတွေ့နတ်ရမယ်၊ မြေဩဇာတွေ ကျွေးရမယ်ဆိုတာ ငါအစောပိုင်းမှာ ပြောခဲ့ပြီးပြီနော်။ ဘယ်တော့မှ အတွေးဆိုးဆိုတဲ့ ပေါင်းမြက်တွေ မင်းရဲ့စိတ်ဥယျာဉ်ထဲမှာ မပေါက်စေနဲ့။ မင်းရဲ့စိတ်ကို ကျန်းမာပြီး ကြံ့ခိုင်အောင် အမြဲထားပါ။ ဥယျာဉ်ကြီးရဲ့အလယ်မှာ မီးပြတိုက်ကြီးတစ်ခု ရှိကြောင်း မင်းသတိရမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒီသင်္ကေတက အသိတရားတစ်ခုကို သတိပေးနေတဲ့ သင်္ကေတပါ။ အဲဒီအသိတရားကတော့ “အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ ဘဝဆိုတာ ရည်မှန်းချက်တွေ ပြည့်နေတဲ့ဘဝပါတဲ့။ မင်းနည်းနည်း နားရှုပ်သွားရင် ငါပြန်ရှင်းပြပါမယ်။ လူတွေက အမြဲတမ်း သူတို့ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးတတ်ကြတယ်။ တကယ်တော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ဘဝဆိုတာ ရည်မှန်းချက်တွေ ရှိနေတဲ့ဘဝကို ဆိုလိုတာပါ။ မင်းမှာ ရည်မှန်းချက်မရှိရင် မင်းဘဝကြီးက အဓိပ္ပာယ် မရှိသလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ ဘဝတစ်ခုကိုလိုချင်ရင် မင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရမယ်။ ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်တဲ့သူတွေက သူတို့ဘာလိုချင်လဲဆိုတာကို သိသွားတဲ့သူတွေ ဖြစ်တယ်။ ဘဝမှာ မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို သိသွားရင် အဲဒီရည်မှန်းချက်က မီးပြတိုက်ကြီးလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ပင်လယ်ထဲမှာ ရာသီဥတု ကြမ်းတမ်းတဲ့ အခါ မီးပြတိုက်ကြီးက လမ်းပြပေးတယ်။ ဘဝမှာ အခက်အခဲတွေ

ကြုံတွေ့တဲ့အခါ မင်းရဲ့ရင်ထဲက ခိုင်မာတဲ့ရည်မှန်းချက်က လမ်းပြပေးလိမ့်မယ်။ လူတိုင်းဟာ သူတို့ဘယ်ကို သွားနေလဲဆိုတာကိုသိရင် အချိန်မရွေး လမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုယ်တိုင် ဘယ်ကိုသွားနေမှန်း မသိရင်တော့ ပန်းတိုင်ကို ဘယ်တော့ ရောက်မလဲဆိုတာပါ သိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ပျော်ရွှင်ခြင်းရဲ့ အရင်းအမြစ်ဟာ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းမှုဖြစ်တယ်လို့ သူတော်စင် ရာမန်က ငါ့ကိုပြောပြဖူးတယ်။ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းမှုဆိုတာ ငွေကြေးနဲ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကိုပဲ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့ ၁၀ မိနစ် တရားထိုင်မယ်လို့ သတ်မှတ်ထားပြီး အဲဒီ ၁၀ မိနစ်ကို အပြည့်အဝ ထိုင်နိုင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ရတဲ့ခံစားမှုဟာလည်း အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းမှုဖြစ်တယ်။ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းမှုဆိုတာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရာတစ်ခုကို ရလိုက်တဲ့ ခံစားမှုကို ဆိုလိုတာပါ။ သူတော်စင် ရာမန်က သူ့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ဟာ အေးချမ်းတုံ့စိတ်ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဖြစ်တယ်လို့ ငါ့ကိုပြောပြခဲ့တယ်။ မင်းလည်း မင်းဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို သေသေချာချာ သိသွားတဲ့အခါ အဲဒီရည်မှန်းချက်တွေကို ရအောင်ကြိုးစားရင်းနဲ့ ဘဝဟာ နေလို့ကောင်းလာလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ရည်မှန်းချက်က ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ငါ အခု ပျော်ရွှင်နေသလို မင်း ပျော်ရွှင်လာလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် မင်းဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို မင်းသိအောင် ကြိုးစားပါ။ ပြီးရင် အဲဒီရည်မှန်းချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ပါ။ ငါတို့ အားလုံးမှာ မွေးဖွားလာချိန်ကတည်းက မွေးရာပါ အရည်အသွေးတွေ ပါလာကြတယ်။ အဓိက ငါတို့လုပ်ရမှာက အဲဒီအရည်အသွေးတွေကို ရှာဖွေဖော်ထုတ် ဖို့ပဲ။ အဲဒီလို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို သိအောင် ကြိုးစားရမယ်”

“မင်း အစောပိုင်းမှာ ပြောခဲ့တဲ့ စွန့်စားမှုနည်းနည်းတော့ လုပ်ရမယ် ဆိုတာနဲ့ ဆိုင်လား?”

“ဆိုင်တယ်လည်း ပြောလို့ရသလို၊ မဆိုင်ဘူးလို့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို ရှာဖွေဖို့ စွန့်စားမှုတွေ လုပ်ရတယ်လို့ မင်းမြင်လို့ရတယ်။ အချို့လူတွေဆိုရင် သူတို့ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အရာကို တွေ့သွားတဲ့အချိန်မှာ သူတို့လက်ရှိလုပ်နေတဲ့ မကြိုက်မနှစ်သက်တဲ့ အလုပ်ကို စွန့်ခွာသွားကြတယ်။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေတဲ့အခါမှာ စွန့်စားမှုလို့ ခေါ်လို့ရတဲ့ အရာတွေ လုပ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ အဲဒါစွန့်စားမှု မဟုတ်ဘူးကွ။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေတာလေ။ မဖြစ်မနေလုပ်သင့်တဲ့ အရာတစ်ခုလို့ မထင်ဘူးလား။ မိမိကိုယ်ကို သိရှိခြင်းက စိတ်ချမ်းသာတဲ့ ဘဝတစ်ခုရဲ့ အစပဲ”

“ဒါဆိုရင် မင်းဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကဘာလဲ ဂျူလီယန်”

“ငါ့ဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကတော့ ရိုးရှင်းပါတယ်။ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး သူများတွေကို ကူညီချင်တာပါ။ ဘဝရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေက အိပ်စက်ခြင်း၊ ပျင်းရိခြင်း၊ အလုပ်မလုပ်ခြင်းတွေမှာ မရှိဘူး။ “ပျော်ရွှင်ခြင်းဟာ ဘဝရည်မှန်းချက်ကို စွဲမြဲစွာ လုပ်ကိုင်ခြင်းကနေ ဖြစ်ပေါ်လာလေ့ရှိတယ်”တဲ့။ မင်းဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို သိသွားတဲ့အခါ အဲဒီအရာကို စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ကိုင်ရင်းနဲ့ ပျော်ရွှင်လာလိမ့်မယ်။ သူတော်စင် ရာမန်ရဲ့ ပုံပြင်ထဲက မီးပြတိုက်ကြီးက ဘဝရည်မှန်းချက်ရဲ့ စွမ်းအားကြီးပုံကို ရည်ညွှန်းတာဖြစ်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ တိတိကျကျ ပြတ်ပြတ်သားသားရှိနေတဲ့ ရည်မှန်းချက် ပုံရိပ်ကြီးက မင်းကို အမြဲတမ်း လမ်းပြပေးနေလိမ့်မယ်”

ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းအစစ်အမှန်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားသူတွေဟာ သူတို့ဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီး အဲဒီရည်မှန်းချက်အပေါ်မှာ စိတ်နှစ်သူတွေ ဖြစ်ကြောင်း ဂျူလီယန် ပြောတာတွေ နားထောင်ပြီး ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာတယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ မွေးရာပါ တိမ်မြုပ်နေတဲ့ အရည်အချင်းတွေကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သိအောင် ကြိုးစားကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ အရည်အချင်းတွေကို သူတို့ရည်မှန်းချက် အကောင်အထည်ဖော်ရာမှာ အသုံးပြုကြတယ်။ အချို့လူတွေက ကိုယ်ကျိုးမကြည့်ဘဲ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဆရာဝန်တွေ ဖြစ်သွားတယ်။ အချို့သူတွေက အနုပညာရှင်တွေ ဖြစ်သွားတယ်။ အချို့သူတွေကျတော့ လူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ တော်မှန်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ သိပြီး ဆရာ၊ ဆရာမ ဖြစ်သွားတယ်။ အချို့ကျတော့ စီးပွားရေးလောကထဲမှာ ပျော်မွေ့ကြပြီး အချို့ကျတော့ သိပ္ပံပညာမှာ ပျော်မွေ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဓိကအချက်က ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို သိအောင်ရှာဖွေဖို့ပဲ။ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ၊ အနည်းနဲ့အများ ကောင်းကျိုးပေးတဲ့ ရည်မှန်းချက်မျိုး ဖြစ်သင့်တယ်။ ကျွန်တော် တွေးနေရင်း မေးခွန်းတစ်ခုပေါ်လာလို့ ဂျူလီယန်ကို မေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

“ဒါဆိုရင် ငါဖြစ်ချင်တဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို သိအောင် ကြိုးစားရမယ်။ ပြီးရင် ရည်မှန်းချက်တွေ ချမှတ်ဖို့လိုမယ် မဟုတ်လား ဂျူလီယန်”

“မှန်တယ် ဂျွန်၊ ရည်မှန်းချက် ချမှတ်ခြင်းကနေ စတင်ရမယ်။ မင်း ရည်မှန်းချက်တွေကို စာရွက်ပေါ်မှာ ချရေးတာဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ထဲမှာပုံဖော်တာ ဖြစ်ဖြစ် လုပ်လို့ရတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ခြင်းက မင်းရဲ့စိတ်ကို တက်ကြွစေပြီး ဖန်တီးနိုင်စွမ်းလည်း ပိုမို ကောင်းမွန်လာလိမ့်မယ်။ ဒီအဆင့်ဟာ မင်းကို လမ်းကြောင်းမှန်ပေါ် စတင်ပေးတဲ့ ပထမဆုံး အဆင့်လည်းဖြစ်တယ်။ ရည်မှန်းချက် ချမှတ်ခြင်းအပြင် ငါပြောပြခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းအားလုံးဟာ လူတစ်ယောက်ကို အရမ်းပြောင်းလဲစေတယ်။ ငါ့ကိုပဲကြည့်။ အရင်ကနဲ့ တူသေးလား။ တစ်ခါ တလေ မှန်ထဲကြည့်ရင် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ငါ့ပုံရိပ်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် အံ့သြမိ တယ်။ တစ်ချိန်တုန်းက ငါ့မှာရှိခဲ့တဲ့ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းတွေ၊ မကျေနပ်ခြင်းတွေ၊ အထီးကျန်ခြင်းတွေ အားလုံးဟာ ကွယ်ပျောက်ပြီး အခုအချိန်မှာ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ကျန်းမာဖြစ်နေပြီ။ ငါပြောပြနေတဲ့ အသိတရားတွေဟာ အရမ်းကို တန်ဖိုးကြီးမားပြီး အရမ်းလည်း အရေးကြီးတယ်။ မင်းအနေနဲ့ မင်းရဲ့စိတ်ကို ဖွင့်ထားဖို့ပဲ လိုတယ်။ မလုပ်ဖူးတဲ့ အရာတွေကို လုပ်ကြည့်ဖို့၊ အသစ်အဆန်းတွေကို စမ်းသပ်ဖို့ မင်းရဲ့စိတ်ကို ဖွင့်လှစ်ထားရမယ်”

“ငါလည်း ငါ့စိတ်ကို ဖွင့်ထားပါတယ် ဂျူလီယန်၊ မင်းပြောတဲ့ အချို့နည်းလမ်းတွေက နည်းနည်းဆန်းနေပေမဲ့ မင်းပြောတာတွေအားလုံးက အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ ငါ ဝန်ခံရလိမ့်မယ်။ ငါ အဲဒီနည်းလမ်းတွေ အားလုံးကို လေ့ကျင့်ဖို့ ကတိပေးပြီးသားပါ။ တကယ်လည်း အသုံးပြုမှာပါ”

“ရည်မှန်းချက်ချမှတ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတော်စင် ရာမန် ပြောပြတာလေး မင်းကို ငါပြောပြမယ်။ သူတော်စင် ရာမန်က သူ့ရဲ့ အားလပ်ချိန်တွေမှာ မြားပစ်လေ့ကျင့်လေ့ရှိတယ်။ သူက မြားပစ်တဲ့နေရာမှာ အရမ်းတော်တယ်။ တစ်နေ့တော့ ရည်မှန်းချက် တိတိကျကျ ချမှတ်ခြင်းရဲ့ အရေးပါပုံကို လေးနဲ့မြားသုံးပြီး သရုပ်ပြခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့က ငါတို့ထိုင်နေတဲ့နားမှာ ဝက်သစ်ချ ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိနေခဲ့တယ်။ သူက နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို ဝက်သစ်ချပင်ကြီးရဲ့

ပင်စည်မှာ ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူလမ်းလျှောက်ထွက်ရင်
အမြဲသယ်လာလေ့ရှိတဲ့ ပစ္စည်း ၃ မျိုးဖြစ်တဲ့ လေး၊ မြားနဲ့ ပဝါစကို
ထုတ်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့မှာပါလာတဲ့ ပဝါစနဲ့
မျက်လုံးကိုစည်းလိုက်တယ်။ သူနဲ့ ဝက်သစ်ချပင် ဘယ်လောက်
အကွာအဝေးရှိလဲမေးတော့ ပေ ၁၀၀ လောက် ရှိကြောင်း ငါလည်း ခန့်မှန်းပြီး
ဖြေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပေ ၁၀၀ အကွာ အဝေးက ပစ်မှတ်ကိုပစ်တိုင်း သူလွဲတာ
အရင်က မြင်ဖူးလားလို့ ငါ့ကိုမေးတယ်။ ပေ ၃၀၀ လောက်က ပစ်မှတ်ကိုတောင်
သူမှန်အောင်ပစ်တာ ငါ့မြင်ဖူးတယ်။ ပေ ၁၀၀ လောက်ကိုတော့ တစ်ခါမှ
မလွဲခဲ့ဖူးဘူး။ အဲဒါကြောင့် ငါလည်း ပေ ၁၀၀ အကွာအဝေးမှာ သူလွဲတာ
မမြင်ဖူးကြောင်း ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် သူက ဝက်သစ်ချပင်ရှိတဲ့ ဘက်ကို
မြားနဲ့ ချိန်လိုက်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကိုလည်း ပဝါစည်းထားတော့ ငါလည်း
စိတ်ဝင်စားနေမိခဲ့တယ်။ သူ တကယ် ပစ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ရဲ့မြားက ပစ်မှတ်
နှင်းဆီပန်းရဲ့ အပေါ်ဘက် တော်တော်လေးကိုရောက်ပြီး ဝက်သစ်ချပင်မှာ
စိုက်သွားတယ်။ သူ နှင်းဆီပန်းကို မှန်အောင်ပစ်ပြလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်ထားခဲ့တာ။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ သူက သူ့ဆိုလိုချင်တဲ့ အရာကို စပြီးရှင်းပြတယ်။ သူက
“ကျွန်ုပ် သင့်ကို ဒီနေရာခေါ်လာတာ အကြောင်းရှိတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ
သူ့ဘယ်ကိုသွားနေလဲဆိုတာ တိတိကျကျ သိဖို့လိုပြီး သူ့ပစ်မှတ်ကိုလည်း
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ဖို့လိုတယ်။ အခု သင့်ကို ကျွန်ုပ်ပြလိုက်တဲ့ ဥပမာက
သက်သေပဲ။ သင့်ဘဝမှာ သင်မမြင်ရတဲ့ ပစ်မှတ်တစ်ခုကို ပစ်ဖို့မလွယ်ဘူး။
လူတွေက သူတို့ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်ချင်ကြတယ်၊ ကျန်းမာချင်ကြတယ်၊ ချမ်းသာ
ချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က သူတို့ဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို စာအုပ်လေးထဲမှာ
ချရေးဖို့တောင် အချိန်မရှိကြဘူး။ အဲဒီလို ချရေးခြင်းရဲ့ အရေးပါပုံကိုလည်း
သူတို့မသိကြဘူး။ သူတို့ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ပြန်လည်သုံးသပ်ဖို့
အချိန်မရှိကြဘူး။ ရည်မှန်းချက်ချမှတ်ခြင်းက ဘဝကို ပိုပြီး
ပျော်ရွှင်လာစေလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဘိုးဘေးတွေက ရည်မှန်းချက်ချမှတ်ခြင်းရဲ့
အရေးကြီးပုံကို ကျွန်ုပ်တို့ကို လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ကြတယ်။ တိကျတဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို
စိတ်ထဲမှာ ပြတ်ပြတ်သားသား ပုံဖော်နိုင်ခြင်းက အဲဒီရည်မှန်းချက်
လက်တွေ့ဘဝမှာ တကယ်ဖြစ်လာအောင် ကူညီပေးတယ်။ သင်တို့ဆီမှာဆိုရင်
လူတွေက ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရရှိဖို့ရည်မှန်းချက်ချတာ၊
ပိုက်ဆံချမ်းသာအောင် ရည်မှန်း ချက်ချတာ စသဖြင့် ရှိတတ်ကြတယ်။ အကယ်၍
အဲဒါတွေက သင်တကယ် တန်ဖိုးထားတဲ့အရာတွေဆိုရင်
အဲဒီရည်မှန်းချက်မျိုးလည်း ချမှတ်လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင့်ရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
တိုးတက်ဖို့ဆိုရင် ငွေကြေးပိုင်းတင် မဟုတ်ဘဲ အခြားနေရာတွေမှာလည်း
ရည်မှန်းချက်ချဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်ဆိုရင် စိတ်ချမ်းသာဖို့၊ နေ့တိုင်းကို ပျော်ရွှင်စွာ
ဖြတ်သန်းဖို့၊ ကျွန်ုပ်ဘေးမှာရှိတဲ့ သူတွေကို ကူညီဖေးမဖို့ စသဖြင့် ရည်မှန်းချက်တွေ
ချထားတယ်။ ရည်မှန်းချက် ချတယ်ဆိုတာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရာတွေအတွက်ပဲ
မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ချင်သူတွေဟာလည်း သူတို့ရဲ့
ရည်မှန်းချက်တွေကို ချပြီး ရေးထားသင့်တယ်။ အဲဒီလိုချရေးတဲ့ အချိန်ကစပြီး
သင်မမြင်ရတဲ့ စိတ်ဓာတ် အင်အားတွေ စတင်ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မယ်။
အဲဒီလိုချမှတ်ခြင်းဟာ သင့်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့
အစပျိုးလိုက်သလိုပဲ”လို့ ရှင်းပြခဲ့တယ်။ ရည်မှန်းချက်ချတယ်ဆိုတာ
မင်းဘဝအတွက်လည်း အရမ်းအရေးကြီးတယ် ဂျန်”

ဂျူလီယန်ပြောတာတွေ နားထောင်ရင်း အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘောလုံးနည်းပြ ပြောတဲ့စကားလေးတစ်ခုကို သတိရမိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ဘောလုံးကစားတုန်းက ကျွန်တော်တို့ နည်းပြက “ကစားပွဲတစ်ခုမှာ မင်းတို့ ဘာလိုချင်လဲဆိုတာကို သေချာသိပါ”ဆိုတာကို အမြဲ ပြောလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့အသင်းဟာ ကစားပွဲတစ်ခုကို တိကျတဲ့ အစီအစဉ်၊ ဗျူဟာမရှိဘဲ ကစားလေ့မရှိဘူး။ မကစားခင်မှာ အမြဲတမ်း အနိုင်ရအောင် ဘယ်လိုကစားမလဲဆိုတဲ့ ဗျူဟာကို ချမှတ်ထားလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝအတွက်ကျတော့ နည်းဗျူဟာချမှတ်ဖို့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ အချိန်မပေးခဲ့မိဘူး။ ဂျူလီယန်နဲ့ သူတော်စင်ကြီးတွေကတော့ သူတို့ဘဝမှာ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကို တိတိကျကျ သိပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို စာရွက်ပေါ် ဘာလို့ချရေးဖို့လိုတာလဲ၊ အဲဒီအချက်က ဘာများ ထူးခြားစေလို့လဲ။ ကျွန်တော်သိချင်မိတာနဲ့ ဂျူလီယန်ကို မေးလိုက်ပါတယ်။

“စာရွက်ပေါ်မှာ ချရေးတာက ဘာထူးခြားစေလို့လဲ ဂျူလီယန်။ စိတ်ထဲမှာရှိနေရင် မရဘူးလား

“မင်း အခုလို စိတ်ဝင်တစားမေးတာကို ငါဝမ်းသာပါတယ် ဂျွန်။ အစောပိုင်းတုန်းက လူတွေဟာ နေ့တိုင်းမှာ အတွေး ၆၀၀၀၀ လောက် တွေးတယ်ဆိုတာကို မင်းကို ငါပြောခဲ့တယ်နော်။ မင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို ချရေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် အဲဒီရေးမှတ်လိုက်တဲ့ အတွေးတစ်ခုဟာ ကျန်တဲ့ အတွေး ၅၉၉၉၉ ခုထက် ပိုအရေးကြီးတယ်လို့ မင်းရဲ့ မသိစိတ်ကို ပြောလိုက်သလိုပဲ။ မင်း နေ့တိုင်းတွေးတဲ့ အတွေးတွေ အများကြီးရှိပေမဲ့ မင်းက အတွေးတစ်ခုကိုပဲ ကွက်ပြီး ချရေးတာဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ မင်းရဲ့မသိစိတ်က အဲဒီအတွေးကို အရေးကြီးတဲ့အတွေးအဖြစ် မှတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒုံးပျံတစ်စင်းဟာ သူ့ရဲ့ ပစ်မှတ်ဆီကို မရရအောင် သွားသလို မင်းရဲ့စိတ်ဟာလည်း မင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်ဆီကို သွားမယ့် နည်းလမ်းမှန်သမျှကို စတင်ရှာဖွေလိမ့်မယ်။ ဒီဖြစ်ရပ်ဟာ တကယ်တော့ သိပ္ပံနည်းကျ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်ပြီး လူတော်တော်များများ ဒါကို မသိကြဘူး။ အချို့လူတွေက စိတ်ချမ်းသာချင်ကြတယ်။ ဘဝကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဘာဖြစ်ချင်လဲလို့ အမေးခံရတဲ့အခါ သူတို့မှာ အဖြေမရှိကြဘူး။ သူတို့က သူတို့ ရည်မှန်းချက်တွေကို အချိန်ပေးပြီး အလေးမထားကြဘူး။ စိတ်ထဲမှာ စွဲမြဲခြင်းရဲ့ အကျိုးရလဒ်ကို မင်းကို ငါ ဥပမာတစ်ခုနဲ့ ရှင်းပြမယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စွဲလမ်းဖူးတာမျိုး ရှိလား။ အိမ်မှာနေရင်း စာကျက်နေလည်း သူ့နာမည်ကို ကြားယောင်နေတယ်၊ နံရံကိုကြည့်လည်း သူ့ရုပ်ပုံပေါ်နေတယ်၊ ခေါင်းထဲမှာလည်း သူ့နာမည်၊ သူ့ရုပ်ပုံတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ သူ့ရုပ်ပုံက မင်း အခန်းနံရံပေါ်မှာ တကယ်ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါက အာရုံစူးစိုက်လွန်းတဲ့ စိတ်ရဲ့ အကျိုးဆက်တစ်ခုဖြစ်တယ်။ တစ်စုံတစ်ခုကို အာရုံစိုက်လွန်းရင် အဲဒီ အရာက ခေါင်းထဲမှာ အမြဲ ပေါ်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုပဲ ဘဝမှာ ဘာဖြစ်ချင်လဲ ဆိုတာကို သိချင်ရင် အာရုံတွေကို စုစည်းတတ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ မင်း ဘယ်နေရာမှာ ထူးချွန်လဲ စဉ်းစားပါ။ မင်းကို ဘယ်အရာတွေက ပျော်ရွှင်စေလဲ စဉ်းစားပါ။ ဥပဒေနယ်ပယ်မှာ ကျင်လည်နေရပေမဲ့ မင်း ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင် နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်နေပါစေ မင်း ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အရာကို ရှာဖွေပါ။ မင်းဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို တွေ့သွားပြီဆိုရင် မင်းငယ်ငယ်က စွဲလမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးလိုပဲ မင်းမျက်လုံးမှိတ်လိုက်တိုင်း အဲဒီရည်မှန်း ချက်က ပေါ်နေလိမ့်မယ်”

“မင်းပြောတာကို ငါ အခုမှ သေချာ စဉ်းစားမိတယ်။ ငါ့ဘဝ အဆုံးသတ်ခါနီးအချိန်ထိ ငါဘာဖြစ်ချင်မှန်း မသိရင် တော်တော် ဝမ်းနည်းမိမယ် ထင်တယ်”

“အဲဒါဆိုရင် အခုအချိန်ကစပြီး မင်းဘာဖြစ်ချင်လဲဆိုတာကို သိအောင်လုပ်ပေတော့။ စိတ်ဆိုတာ ရေစစ်လိုပဲ အသုံးချတတ်ရင် အညစ်အကြေးတွေကို စစ်ထုတ်လို့ရတယ်။ မလိုအပ်တဲ့ အတွေးတွေကို စစ်ထုတ်ပြီး အသုံးဝင်တာတွေပဲ မင်းစိတ်ထဲကို ပေးဝင်လို့ရတယ်။ အခု ငါတို့ ထိုင်ပြီး စကားပြောနေတဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ မင်းနောက်က ငါးကန်လေးထဲမှာ ငါးလေး ရေကူးနေတယ်။ မင်းခေါင်းပေါ်က အဲကုန်းက လေတွေထွက်နေတယ်။ မင်းရဲ့ နှလုံးလည်း ခုန်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း ငါပြောတာကိုပဲ အာရုံစိုက်နေတဲ့အတွက် ကျန်တာတွေကို သတိမထားမိဘူး။ အဲဒီလိုပဲ မင်းဘဝမှာ အရေးကြီးတာတွေကို အာရုံစိုက်လိုက်တဲ့အခါ ကျန်တဲ့ အရေးမကြီးတာတွေကို စစ်ထုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အခုနေ ငါသေရမယ်ဆိုရင် စိတ်ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဂျူလီယန်။ ငါ့ဘဝမှာ ကောင်းမွန်တဲ့ အရာတွေတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ အရမ်းကြိုက်နှစ်သက်မိတဲ့ အရာတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါငယ်ငယ်တုန်းက ပန်းချီပညာမှာ တော်ခဲ့ဖူးတယ်။ ငါ့မှာ ပန်းချီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပါရမီပါတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့နေအလုပ်က ငါ့ကို ပိုပြီး တည်ငြိမ်တဲ့ဘဝလေး ပေးနိုင်မယ်ထင်လို့ ပန်းချီဝါသနာကို ငါစွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်”

“ပန်းချီပညာနဲ့ အသက်မွေးလို့ရရင် ကောင်းမယ်လို့ မင်း တွေးဖူးလား ဂျန်”

“အဲဒီလိုတော့ မတွေးမိသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ပန်းချီဆွဲနေတဲ့ အချိန်တွေဆိုရင် ငါ နိဗ္ဗာန်ရောက်နေသလိုပဲ”

“ပန်းချီဆွဲခြင်းက မင်းကို ပျော်ရွှင်စေပြီး စိတ်အားတက်ကြွစေတယ်မဟုတ်လား

“သေချာတာပေါ့။ ပန်းချီဆွဲနေပြီဆိုရင် အချိန်တွေကို မေ့သွားတတ်တယ်။ ငါဆွဲနေတဲ့ ပန်းချီကားချပ်ထဲမှာ စီးမျောနေတတ်တယ်။ မသိရင် အခြား ကမ္ဘာတစ်ခုထဲ ရောက်သွားသလိုပဲ”

“အဲဒါ မင်းချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အရာတစ်ခုအပေါ်မှာ အာရုံစူးစိုက်ခြင်းရဲ့ စွမ်းအားပဲ ဂျန်။ ဂျာမန် စာရေးဆရာကြီး ဂူထာက “ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝဟာ ကျွန်တော်တို့ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အရာတွေနဲ့ ပုံဖော်ထားတာပါလို့ ပြောဖူးတယ်။

မင်းရဲ့ဘဝရည်ရွယ်ချက်က ကမ္ဘာကြီးကို လှပတဲ့ပန်းချီကားချပ်တွေနဲ့ အလှဆင်ဖို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။ အနည်းဆုံးတော့ ပန်းချီကို အချိန်နည်းနည်း ပေးပြီး ပြန်ဆွဲကြည့်ပါ”

“အိုကေ ဂျူလီယန်။ နောက်ပြီး ငါမေးချင်တာတစ်ခုရှိတယ်။ ရည်မှန်းချက် သတ်မှတ်တဲ့နေရာမှာ သေးသေးမွှားမွှား အရာတွေရော သတ်မှတ်လို့ ရလား”

“ရတာပေါ့။ ရည်မှန်းချက်ချမှတ်တဲ့ အတတ်ပညာဆိုတာ အသေးအဖွဲ့တွေကပဲ စ,လေ့ကျင့်ရတယ်။ အဲဒီလို အသေးအဖွဲ့လေးတွေကို အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်တာများလာရင် ကြီးမားတဲ့အရာတွေအတွက်လည်း

အဆင်သင့် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ စိတ်ထဲမှာ ကြီးမားတဲ့ ရည်မှန်းချက်ထားရင်း အသေးအမွှား ရည်မှန်းချက်တွေလည်း ထားပေါ့။ သူတော်စင်ကြီးတွေက သူတို့ ရည်မှန်းချက်တွေကို ပြည့်ဝအောင် ကြိုးစားတဲ့နေရာ အဆင့် ၅ ဆင့်နဲ့ ရယူလေ့ရှိတယ်။ ဒီနည်းလမ်းက တော်တော်လေး ရိုးရှင်းပြီး သူတော်စင်ကြီးတွေအတွက် အရမ်း အသုံးဝင်တဲ့ နည်းလမ်းလည်းဖြစ်တယ်။ ပထမဆုံးအဆင့်က ရည်မှန်းချက် တကယ်လက်တွေ့ ဖြစ်လာတဲ့ပုံကို စိတ်ထဲမှာ မြင်ယောင်ရမယ်။ ဥပမာ မင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်က ဝိတ်ကျဖို့ဆိုရင် မနက်မိုးလင်းလာတိုင်း ဝိတ်ကျပြီး ကြည့်ကောင်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ပိုင်ဆိုင်နေတဲ့ပုံကို မြင်ယောင်ကြည့်ဖို့လိုတယ်။ မင်းကိုယ်မင်း ကျန်းမာကြံ့ခိုင်နေတဲ့ပုံစံမျိုး မြင်ယောင်ကြည့်ရမယ်။ မင်း မြင်ယောင်ကြည့်တဲ့ပုံက စိတ်ထဲမှာ ပိုပြီး ရှင်းလင်းပြတ်သားလာလေလေ အဲဒီ အနေအထားကိုရောက်ဖို့ ပိုမြန်လေပဲ။ အခုလို မြင်ယောင်ကြည့်ခြင်းက မင်း ရည်မှန်းချက်တွေ တကယ်ဖြစ်လာဖို့ ပထမဆုံးအဆင့်ဖြစ်တယ်။ ဒုတိယအဆင့်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းမွန်တဲ့ဖိအားပေးဖို့ ဖြစ်တယ်။ လူတွေက အမြဲတမ်း ဘာလုပ်မယ်၊ ညာလုပ်မယ်ဆိုပြီး တွေးတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရင်လို ပျင်းရိတဲ့ပုံစံကို အချိန်မရွေး ပြန်သွားဖို့ လွယ်နေတော့ ရည်မှန်းချက်တွေကို မလုပ်ဖြစ်ကြဘူး။ တကယ်တော့ လူဆိုတာ ဖိအားကို မုန်းတီးလို့မရဘူး။ သင့်တော်တဲ့ ဖိအားတစ်ခု လိုအပ်တယ်။ လူတွေဟာ ချောင်ပိတ်မိတဲ့အခါ သို့မဟုတ် အချိန်မရှိတော့တဲ့အခါမှာ သူတို့ဘဝရဲ့ အကြီးမားဆုံး စွမ်းဆောင်မှု တွေကို လုပ်ပြတတ်ကြတယ်။ ဖိအားအရမ်းများနေပြီး မလုပ်ရင်မဖြစ်တော့တဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ စွမ်းအင်မှန်သမျှကို သူတို့လုပ်ရမယ့်အရာပေါ်ကို ပုံချပြီး လုပ်ကြရတယ်။ ဥပမာ လူတစ်ယောက်ဟာ သရဲကြောက်တဲ့အခါ အမြန်ဆုံး ပြေးဖြစ်သွားသလိုပေါ့။ ဖိအားရှိနေတော့ ဘယ်လိုပြေးလို့ပြေးမှန်းမသိဘဲ အိမ်ကို ပြန်ရောက်သွားသလိုပေါ့။ အချို့မိခင်တွေဆိုရင် သားသမီး အန္တရာယ်ရှိလာတဲ့ အခါ အရင်တုန်းက မရှိခဲ့တဲ့ သတ္တိတွေ ရလာသလိုမျိုးပေါ့။ ဒါဟာ ဖိအားရဲ့ အကျိုးရလဒ်ပါ။ အဲဒီလောက် ဖိအားအများကြီး အမြဲလိုတယ်လို့ ဆိုလိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သင့်တော်တဲ့ ဖိအားတစ်ခုတော့ရှိဖို့ လိုတယ်။”

“အဲဒီသင့်တော်တဲ့ ဖိအားကို ငါဘယ်လို ဖန်တီးရမလဲ ဂျူလီယန်”

“သင့်တော်တဲ့ ဖိအားကိုရဖို့ နည်းလမ်းတွေရှိပါတယ်။ အဲဒီထဲက အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းတစ်ခုက အများကို အသိပေးခြင်းပါ။ မင်းဝိတ်ချတော့ မယ်ဆိုရင် အဲဒီအကြောင်းကို မင်းနဲ့သိတဲ့သူတွေ အားလုံးကို ပြောပြပါ။ ဒါမှမဟုတ် မင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးတော့မယ်ဆိုရင်လည်း မင်းနဲ့ သိတဲ့သူတွေကို အသိပေးပါ။ မင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို အများသိသွားပြီဆိုရင် မင်းအပေါ်မှာ ဖိအားတွေရှိလာပြီ။ မင်း ဝိတ်မကျရင် သူတို့မေးကြတော့မယ်၊ သို့မဟုတ် မင်း ရေးနေတဲ့ဝတ္ထု မပြီးသေးဘူးလား မေးကြတော့မယ်။ အလေ့အကျင့် ကောင်းတစ်ခု မွေးဖွားဖို့ဆိုတာ ဖိအားလိုတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေကတော့ ငါပြောတဲ့ နည်းလမ်းထက်ပိုပြီး ပြင်းထန်တဲ့နည်းလမ်းကို သုံးကြတယ်။ သူတို့က သူတို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြောပြကြတယ်။ ဥပမာ သူတို့ တစ်ပတ်တိတိ ဥပုသ်စောင့်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သို့မဟုတ် တစ်လတိတိ မနက် ၄ နာရီတိုင်း တရားထိုင်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း စသဖြင့် သူတို့ရည်မှန်းချက်တွေကို အချင်းချင်း အသိပေးတယ်။ အကယ်၍ သူတို့ပြော သလိုမလုပ်ဖြစ်ခဲ့ကြရင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဖိအားပေးကြတယ်။ ဘယ်လို ဖိအားပေးလဲဆိုတော့ အစောပိုင်းမှာ မင်းကို ငါပြောပြဖူးတဲ့ ရေတံခွန်ကိုသွားတယ်။ ရေတံခွန်ကြီးကနေ စီးဆင်းနေတဲ့

ရေခဲတမျှအေးတဲ့ ရေအောက်မှာ အချိန်အကြာကြီးရပ်ပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ အပြစ်ပေးကြတယ်။ ဒါကတော့ အလေ့အကျင့်ကောင်းတစ်ခု ရဖို့ သူတို့သုံးတဲ့ ပြင်းထန်တဲ့နည်းလမ်းပေါ့။ အဲဒီလောက် ပြင်းထန်တဲ့နည်းလမ်း မင်းသုံးရမယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ပြင်းထန်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတောင် မသုံးသင့်ပါဘူး ဂျူလီယန်ရယ်၊ အဲဒါကြီးက ထူးဆန်းလွန်းပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအလေ့အကျင့်က သူတို့အတွက်တော့ အရမ်းအကျိုး ရှိတယ်။ လိုချင်တဲ့ အလေ့အကျင့်တစ်ခုကို ခဏလေးနဲ့ရအောင် သူတို့ လုပ်နိုင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါပြောချင်တဲ့ အချက်ကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ မင်းရဲ့ စိတ်ကို သင့်တော်တဲ့ဖိအားတစ်ခုပေးဖို့ပါ။ အဲဒီလိုဖိအား ရလာတဲ့အခါ မလုပ် ဖြစ်တာတွေ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“အင်း . . .အဲဒါတော့ သဘောပေါက်ပြီ။ မင်းပြောတဲ့ အဆင့် ၅ ဆင့် မှာ ၂ ဆင့်ပဲ ပြီးသေးတယ်နော်။ ကျန်တဲ့ ၃ ဆင့် ဆက်ပြောပါဦး။”

“မှန်တယ် ဂျန်။ အဆင့် ၁ က ရည်မှန်းချက် လက်တွေ့ဖြစ်လာတဲ့ ပုံကို စိတ်ထဲမှာ မြင်ယောင် ကြည့်ရမယ်။ အဆင့် ၂ က သင့်တော်တဲ့ဖိအား ဖန်တီးရမယ်။ အဆင့် ၃ ကတော့ ရှင်းရှင်းပါတယ်။ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုကို အချိန်မသတ်မှတ်ဘဲ မထားပါနဲ့။ ရည်မှန်းချက်တွေ လက်တွေ့ဖြစ်လာဖို့ဆိုရင် အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခု သတ်မှတ်ပေးရလိမ့်မယ်။ တရားခွင်မှာ အမှုတွေ ရင်ဆိုင်ဖို့ မင်းပြင်ဆင်တဲ့အခါ အချိန်နီးကပ်နေတဲ့အမှုတွေကို အချိန်လိုသေးတဲ့ အမှုတွေထက် မင်း ဦးစားပေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီသဘောပါပဲ။ အချိန်နီးကပ်တဲ့အရာကို ပိုပြီးလုပ်လေ့ရှိတယ်။ ဘယ်အချိန်လုပ်လုပ်ဆိုတဲ့ အရာတွေကို လူတွေက အချိန်ခွဲလေ့ရှိတယ်။ နောက်ပြီး ရည်မှန်းချက်ကို စာရွက်ပေါ်မှာ ချမရေးထားရင် အဲဒါကို ရည်မှန်းချက်လို့ မခေါ်ဘူး။ မင်းတကယ်လိုချင်တဲ့ အရာဆိုရင် စာအုပ်ထဲမှာ ချရေးဖို့ မင်းအချိန်ပေးလိမ့်မယ်။ မှတ်စုစာအုပ်လေး တစ်အုပ်ဝယ်ပြီး ချမှတ်ထားပါ။ အဲဒီစာအုပ်ကို မင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်စာအုပ်လို့ ခေါ်လို့ရတယ်။ မင်းလိုချင်တဲ့အရာတွေ၊ ဖြစ်ချင်တဲ့အရာတွေ အားလုံးကို အဲဒီ စာအုပ်ထဲမှာ ချရေးထားပါ။ မင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်စာအုပ်ကို ကဏ္ဍတွေခွဲထားလို့ရတယ်။ ဥပမာ ကျန်းမာရေးအတွက် ရည်မှန်းချက်၊ စီးပွားရေးအတွက် ရည်မှန်းချက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တိုးတက်ဖို့ ရည်မှန်းချက်၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရည်မှန်းချက်တွေ စသဖြင့် ခွဲပြီး ရေးမှတ်ထားလို့ရတယ်။ နောက်ထပ် အသုံးဝင်တဲ့ နည်းလမ်းလေးတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက ရည်မှန်းချက်စာအုပ်ထဲမှာ မင်းလိုချင်တဲ့အရာတွေရဲ့ ရုပ်ပုံတွေလည်း ထည့်ထားလို့ရတယ်။ ဥပမာ ဝိတ်ကျချင်တယ်ဆိုပါစို့။ မင်းကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အမျိုးအစားရှိတဲ့ မော်ဒယ်၊ မင်းသား သို့မဟုတ် အားကစားသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံကို ထည့်ထားလို့ရတယ်။ မင်းက ပင်လယ်ကမ်းခြေနားမှာ အိမ်လှလှလေးတစ်လုံး ပိုင်ချင်တယ် ဆိုရင်လည်း အဲဒီလိုအိမ်ရဲ့ ရုပ်ပုံတစ်ခုလောက် ကပ်ထားလို့ရတယ်။ နေ့တိုင်း အဲဒီစာအုပ်ကို ပြန်ကြည့်ပါ။ မိနစ်အနည်းငယ်ဆိုရင် လုံလောက်ပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပါ။ အဲဒီအလေ့အကျင့် ကနေ ရလာမယ့် ရလဒ်တွေကို မင်း အံ့ဩမှာ သေချာတယ်”

“မင်းပြောတာတွေကို ငါတော့ တော်တော် စိတ်ဝင်စားသွားပြီ။ မင်း ပြောတဲ့နည်းလမ်းတွေက နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက တည်ရှိခဲ့တဲ့

နည်းလမ်းတွေဆိုပေမဲ့ ဒီနည်းလမ်းတွေက ဒီနေ့ခေတ်နဲ့ ကိုက်ညီနေဆဲပဲ။ လူတိုင်း ဒီနည်းလမ်းတွေကိုသုံးပြီး ဘဝကို တိုးတက်အောင် လုပ်လိုရမှာ သေချာတယ်။ ငါ့မိန်းမကတော့ ရည်မှန်းချက်စာအုပ်ဆိုတာကို အရမ်းသဘောကျမှာ သေချာတယ်။ ငါ ဗိုက်ပူနေတာကြီးကို ဖျောက်ပြီး ငါ့ပုံကို အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ သူ ထည့်ထားမှာ သေချာတယ်”

“မင်းဗိုက်က အဲဒီလောက်လည်း မပူပါဘူး ဂျွန်ရာ”

“အဲဒါဆို ငါ့မိန်းမက ဘာလို့ ငါ့ကို ကိုကိုဒိုးနတ်လို့ ခေါ်တာတုံး ဂျူလီယန်တစ်ယောက် ကျွန်တော်ပြောတာကို သဘောကျသွားပုံရပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရယ်ကြပါတော့တယ်။ ရယ်ပြီးချိန်မှာ ဂျူလီယန်က သူ အရင်ရှေ့နေဘဝတုန်းက သိပ်ပြီး မရယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ဆက်ပြောပါတယ်။

“ရှေ့နေဘဝတုန်းက ငါ ဘဝကို အလွန်အကျွံ အလေးအနက်ထားလွန်းခဲ့တယ်။ အခုမှ ကလေးဘဝကလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြန်ရယ်လာနိုင်တာ။ ဘယ်လောက်ပဲ သေးငယ်တဲ့ လက်ဆောင်ဖြစ်ပါစေ ဘဝရဲ့လက်ဆောင် အားလုံးကို ငါကျေနပ်တတ်လာပြီ။ အဆင့် ၅ ဆင့်ဆီ ပြန်ဆက်ရအောင်။ မင်းကို အဆင့် ၃ ဆင့်ပြောပြီးပြီနော်။ အဆင့် ၄ ကတော့ ၂၁ ရက် စည်းမျဉ်းလို့ ခေါ်တယ်။ လူတိုင်းဟာ အလေ့အကျင့် အသစ်တစ်ခုကို စွဲမြဲဖို့ဆိုရင် အနည်းဆုံး ၂၁ ရက် ဆက်တိုက် လုပ်ကြည့်ဖို့လိုတယ်တဲ့။ အလေ့အကျင့်ဆိုးဆိုတာ ဖျောက်ဖျက်ရ ခက်ခဲပေမဲ့ အလေ့အကျင့်ကောင်းနဲ့ အစားထိုးလို့ရတယ်လို့ သူတော်စင် ရာမန်က ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ အလေ့အကျင့်သစ် မင်းဆီကို ရောက်လာတဲ့အခါကျရင် မင်းမလိုချင်တဲ့ အလေ့အကျင့်ဆိုးက သူ့ဘာသာသူ ထွက်ခွာသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို အလေ့အကျင့် အသစ်တစ်ခုကို စွဲမြဲအောင် လုပ်တဲ့အခါ မှာ များသောအားဖြင့် အနည်းဆုံး ၂၁ ရက် အချိန်ယူပြီး ဆက်တိုက်လုပ် ရတယ်”

“ဥပမာ ငါက “နှင်းဆီနှလုံးသား” လေ့ကျင့်ခန်းကို လုပ်ချင်တယ် ဆိုပါစို့။ နေ့တိုင်း ငါအချိန်တစ်ခု သတ်မှတ်မှတ်မှတ်ထားပြီး လုပ်ရမှာလား”

“မင်းမေးတဲ့မေးခွန်းက ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါပထမဆုံး ပြောချင်တာက ငါပြောတဲ့အရာတိုင်းကို ငါပြောလိုဆိုပြီး လိုက်လုပ်စရာ မလိုဘူးနော်။ ဒီနေ့ည ငါမင်းကို ပြောပြတဲ့ အရာတွေဟာ ငါ့အတွက် အရမ်း တန်ဖိုးရှိတဲ့အရာတွေ ဖြစ်တယ်။ ငါပြောတဲ့ နည်းလမ်းတွေအားလုံးက နှစ်ပေါင်းများစွာ သက်တမ်းရှိတဲ့ နည်းလမ်းကောင်းတွေလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်မနေလုပ်ရတဲ့ပုံစံနဲ့ မလုပ်နဲ့။ မင်း တကယ်လုပ်ချင်စိတ် ရှိလာမှလုပ်။ မင်းစိတ်ထဲက အဲဒီလုပ်ရပ်ဟာ မှန်ကန်တဲ့အရာလို့ ထင်မှ လုပ်ပါ။ မင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းကိုလည်း ငါဖြေပေးပါ့မယ်။ “နှင်းဆီနှလုံးသား” လေ့ကျင့်ခန်းကို နေ့တိုင်း အချိန်တစ်ခု၊ နေရာတစ်ခု သတ်မှတ်ပြီး လေ့ကျင့်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ စွဲစွဲမြဲမြဲ တစ်ပုံစံတည်း လုပ်ကိုင်တဲ့အလေ့အကျင့်မှာ စွမ်းအားတွေ ရှိနေတယ်။ အချို့ အားကစားသမားတွေဆိုရင် သူတို့စားနေကျ တူညီတဲ့ အစားအသောက်ကိုပဲ စားလေ့ရှိတယ်။ အချို့ဆိုရင် ရှူးဖိနပ်ကို တစ်ပုံစံတည်းပဲ ချည်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒါ စွဲစွဲမြဲမြဲတစ်ပုံစံတည်း လုပ်ကိုင်ခြင်းရဲ့ စွမ်းအားကို သူတို့ အသုံးပြုနေတာ။ အဲဒီအလေ့အကျင့်က စိတ်ကို ယုံကြည်မှုတိုးစေတယ်။ ဘယ်အရာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် နေ့တိုင်း သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာ၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်မှာ ပုံမှန်လုပ်မယ်ဆိုရင်

အဲဒီအရာဟာ မကြာခင်မှာ အလေ့အကျင့်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်။ ဥပမာ လူတွေဟာ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ သူတို့လုပ်နေကျ အရာတွေကို ထွေထွေထူးထူး တွေးခြင်းမရှိဘဲ တန်းလုပ်တတ်ကြတယ်။ မနက်မိုးလင်းလာတယ်၊ အိပ်ရာထဲက ထ၊တယ်၊ သွားတိုက်တယ်၊ မျက်နှာသစ်တယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းစဉ် အားလုံးဟာ နေ့စဉ် လုပ်နေကျ ဖြစ်တဲ့အတွက် အလေ့အကျင့် ဖြစ်သွားတယ်။ မင်းလိုချင်တဲ့ အလေ့အကျင့်တစ်ခုကိုလည်း ၂၁ ရက် တိတိ အချိန် သတ်သတ်မှတ်မှတ်နဲ့ လုပ်ဆောင်မယ်ဆိုရင် အဲဒီအလေ့အကျင့်ဟာ မင်းဆီမှာ အမြဲတွယ်ကပ်သွားလိမ့်မယ်။ တရားထိုင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာဖတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မနက်စောစော ထ၊ချင်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အကုန်လေ့ကျင့်ယူလို့ ရတယ်။ အဆင့် ၅ ကတော့ မင်းလုပ်နေတဲ့အရာတွေကို ပျော်ရွှင်ဖို့ပဲ။ အလေ့အကျင့်သစ်တစ်ခုကို မွေးမြူနေတဲ့ အချိန်တစ်လျှောက်မှာ မင်းလုပ်နေတာကို ပျော်ရွှင်ဖို့လိုတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေက “ရယ်မောခြင်းမရှိတဲ့နေ့ သို့မဟုတ် ချစ်ခြင်းတရားမရှိတဲ့ နေ့တစ်နေ့ဟာ အသက်မရှင်တဲ့ နေ့တစ်နေ့ပဲ”လို့ ပြောဖူးတယ်။ ဆိုလိုတာက မင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေဆီကို သွားရာလမ်းမှာ မင်း ပျော်ရွှင်ဖို့လိုတယ်။ ရည်မှန်းချက်နောက်ပဲ သိကြီးမကြီးလိုက်နေလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က အသေးအမွှား အလှတရားလေးတွေကို မခံစားမိတာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့။ မင်းလုပ်စရာရှိတဲ့အရာတွေကို အာရုံစိုက်ပါ။ အခြားသူတွေကိုလည်း ကိုယ်ကျိုး မကြည့်ဘဲ ကူညီပါ။ ကျန်တာတွေက သူ့အလိုလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“ငါ့ကို မျှဝေဖို့ အခြား ဘာတွေကျန်သေးလဲ ဂျူလီယန်”

“မင်းကိုပြောပြစရာတွေ အများကြီးရှိသေးပါတယ်။ မင်း ပင်ပန်းနေပြီ လား

“မပင်ပန်းပါဘူး။ ငါက တက်ကြွနေတာ။ မင်းပြောတဲ့အရာတွေကြောင့် ငါက စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေတာ”

“ကောင်းပြီ။ သူတော်စင် ရာမန်ရဲ့ ပုံပြင်ထဲက အရာတွေဆီ မဆက်ခင် မင်းကို ငါပြောပြစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေ အမြဲသုံးတဲ့ စကားလုံးတစ်လုံးရှိတယ်။ အဲဒီစကားလုံးက သူတို့အတွက်တော့ အရမ်းကို အရေးကြီးတဲ့ စကားလုံး ဖြစ်တယ်။ အဲဒီစကားလုံးကတော့ Passion (အရူး အမူးဖြစ်ခြင်း၊ စွဲစွဲလမ်းလမ်းလုပ်ကိုင်ခြင်း) ဆိုတဲ့ စကားလုံးပဲ ဖြစ်တယ်။ မင်းဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေနောက် လိုက်တဲ့အခါမှာလည်း အဲဒီစကားလုံးကို စွဲမြဲအောင် မှတ်ထားပါ။ အရူးအမူးဖြစ်ခြင်းဟာ မင်းအိပ်မက်တွေဆီကို အရောက်ပို့ပေးမယ့် လောင်စာတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။ အခုခေတ်မှာ လူတွေက တစ်စုံတစ်ခုကို လုပ်ကြတဲ့အခါ မဖြစ်မနေမို့ လုပ်ကြတာများပြီး တကယ်ချစ်လို့ လုပ်ကြတာ နည်းသွားပြီ။ အဲဒါဟာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းရဲ့ အစပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူလုပ်တဲ့အရာကို မချစ်ရင်၊ ရူးရူးမူးမူး မဖြစ်ရင် အဲဒီအလုပ်မှာ အောင်မြင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်နောက် လိုက်တဲ့အခါမှာလည်း Passion ရှိပါစေ ဂျွန်”

“ကျေးဇူးပါ ဂျူလီယန်၊ မင်းပြောတာတွေက ငါတကယ်လိုအပ်နေတဲ့ အရာတွေပါ။ ဒီညမတိုင်ခင်အထိ ငါ့ဘဝမှာ ဘာတွေလိုအပ်နေလဲ ငါမသိခဲ့ဘူး။ အခုအချိန်ကစပြီး ငါ့ဘဝမှာ အရာအားလုံး ပြောင်းလဲတော့မှာပါ။ ပြောင်းလဲအောင်လည်း ငါကြိုးစားမှာပါ။ ငါကတိပေးပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်။

အခန်း (၈) အနှစ်ချုပ်

ပုံပြင်ထဲက သင်္ကေတ = မီးပြတိုက်

ကျင့်စဉ် = ဘဝရည်မှန်းချက်ကို ရှာဖွေပါ။

မှတ်သားဖွယ်ရာများ

* အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ဘဝဆိုတာ ရည်မှန်းချက်တွေ ပြည့်နေတဲ့ဘဝပါ။

* ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပြီး အဲဒီရည်မှန်းချက်နောက် လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘဝမှာ စိတ်ကျေနပ်မှုတွေရလာလိမ့်မယ်။

* တိကျပြတ်သားတဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို ချမှတ်ပါ။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဘယ်လိုအရာမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ရည်မှန်းချက်တွေ ချမှတ်ထားပါ။ စာအုပ်ထဲမှာလည်း ချရေးထားပါ။ ပြီးရင် အဲဒီရည်မှန်းချက်တွေကို တကယ်ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်ပါ။

လေ့ကျင့်ရန် ကျင့်စဉ်များ

* ရည်မှန်းချက်တွေကိုဖြစ်မြောက်အောင် ကြိုးစားဖို့လိုတဲ့ အဆင့် ၅ ဆင့်

အဆင့် (၁) ရည်မှန်းချက် လက်တွေ့ဖြစ်လာတဲ့ပုံကို စိတ်ထဲမှာ မြင်ယောင်ကြည့်ပါ။

အဆင့် (၂) သင့်တော်တဲ့ဖိအားကို ဖန်တီးပါ။

အဆင့် (၃) ရည်မှန်းချက်ကို အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခု သတ်မှတ်ပေးပါ။

အဆင့် (၄) အလေ့အကျင့်အသစ် တစ်ခုကို စွဲမြဲဖို့ဆိုရင် အနည်းဆုံး ၂၁ ရက် ဆက်တိုက် လုပ်ကြည့်ဖို့လိုတယ်။

အဆင့် (၅) လုပ်နေတဲ့အရာတွေကို ပျော်ရွှင်ဖို့လိုတယ်။ အလေ့အကျင့်သစ်တစ်ခု မွေးမြူနေတဲ့အချိန်တစ်လျှောက်မှာ ကိုယ်လုပ်နေတာကို ပျော်ရွှင်ဖို့လိုတယ်။

အခန်း (၉)

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဦးဆောင်ခြင်းအနုပညာ

“အချိန်ကတော့ တော်တော် အကုန်မြန်တယ် ဂျွန်ရေ၊ မနက်မိုးလင်းဖို့ သိပ်မလိုတော့ဘူး ထင်တယ်။ ငါဆက်ပြောရမလား ဒါမှမဟုတ် နောက်နေ့မှ ဆက်ရမလား”

နောက်နေ့အထိတော့ ကျွန်တော် မစောင့်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဂျူလီယန် ပြောပြတဲ့ အသိတရားတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အရမ်းတန်ဖိုးရှိမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဆက်ပြောဖို့ တောင်းဆို လိုက်ပါတယ်။

“ဆက်ပြောပါ ဂျူလီယန်၊ ငါ့မှာ အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကလေးတွေက ဒီနေ့ သူတို့ အဘိုးအဘွားအိမ်မှာ သွားအိပ်ကြပြီး ဂျန်နီကလည်း မနက်အစောကြီး အိပ်ရာ မထ၊တတ်ပါဘူး”

“ကောင်းပြီ ဂျွန်၊ သူတော်စင်ကြီးပြောပြတဲ့ ပုံပြင်ထဲက ဥယျာဉ်ကြီးအကြောင်းနဲ့ မီးပြတိုက်အကြောင်းကို ငါပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ဥယျာဉ်ကြီးဆိုတာ မင်းရဲ့စိတ်နဲ့တူပြီး အဲဒီဥယျာဉ်ကြီးကို လှပစေချင်ရင် ပေါင်းမြက်တွေကို မင်း အမြဲတမ်း နုတ်ဖို့လိုတယ်။ မီးပြတိုက်ကြီးကတော့ ခိုင်မာတဲ့ ရည်မှန်းချက်ရှိခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို ဖော်ပြနေတာပါ။ ပြတ်သားတဲ့ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုက မင်းဘဝကို လမ်းပြပေးနိုင်ပါတယ်။ ပုံပြင်ထဲမှာ အဲဒီမီးပြတိုက်က တံခါးကြီး ပွင့်လာတယ်နော်။ အဲဒီနောက် အရပ် ၉ ပေရှည်ပြီး ပေါင် ၉၀၀ လောက်ရှိတဲ့ ဆူမိုနပန်းသမားကြီး ထွက်လာတာကို မင်းမှတ်မိမယ် ထင်တယ်။ အဲဒီ ဆူမိုနပန်းသမားကြီးက သူတော်စင်ကြီးတွေ ကျင့်ကြံတဲ့ နည်းလမ်းတွေထဲက တစ်ခုကို ကိုယ်စားပြုနေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ပညာရှိဆရာကြီးတွေက ကိုင်ဇန် (Kaizen) လို့ခေါ်တဲ့ အတွေးအခေါ်တစ်မျိုးကို တီထွင်ခဲ့ကြတယ်လို့ သူတော်စင် ရာမန်က ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုင်ဇန်ဆိုတာ ဂျပန်စကားလုံးဖြစ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်က “စဉ်ဆက်မပြတ် တိုးတက်အောင် လုပ်ဆောင်ခြင်း”လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

“ကိုင်ဇန်ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူတော်စင်ကြီးတွေရဲ့ ဘဝကို တိုးတက်စေတာလဲ”

“အစောပိုင်းမှာ ငါပြောခဲ့သလိုပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပြင်ပန်း အောင်မြင်မှုတွေဟာ အဲဒီလူရဲ့ စိတ်အတွင်းပိုင်းက စတင်တာ ဖြစ်တယ်။ မင်းရဲ့ အပြင်ဘက်ဘဝကို တိုးတက်စေချင်ရင် စိတ်အတွင်းမှာ တိုးတက် အောင် အရင်ကြိုးစားရမယ်။ အဲဒီလို မင်းရဲ့စိတ်ကို တိုးတက်အောင် ကြိုးစား ရာမှာ အထိရောက်ဆုံး နည်းလမ်းက မင်းကိုယ်မင်း တိုးတက်အောင် ကြိုးစား ခြင်းပဲ။ မိမိကိုယ်ကို ဦးဆောင်နိုင်ခြင်းဟာ မိမိဘဝကို ဦးဆောင်နိုင်ခြင်းရဲ့ နိဒါန်းပဲ။ မင်းရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို တိုးတက်အောင်လုပ်ပါလို့ ပြောတာဟာ တစ်နည်းအားဖြင့် မင်းကိုယ်မင်း တိုးတက်အောင်လုပ်ပါလို့ ပြောတာနဲ့ သဘောတရား အတူတူပဲ။

မင်းသာ အချိန်ပေးပြီး ငါပြောတဲ့ နည်းလမ်းတွေကို လေ့ကျင့်မယ်ဆိုရင် မင်း အရင်ကထက် ပိုပြီး တိုးတက်လာတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့စိတ်ကို လေ့ကျင့်ဖို့အချိန်ပေးပါ။ မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ အချိန်ပေးပါ။ မင်းရဲ့နှလုံးသားကို အာဟာရဖြည့်စွက်ဖို့ အချိန်ပေးပါ။ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ မင်းကို ပိုပြီး တိုးတက်လာစေလိမ့်မယ်။ ကိုင်ဇန်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်အတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို စဉ်ဆက်မပြတ်တိုးတက်အောင် ကြိုးစားနေဖို့ လိုတယ်”

“သဘောပေါက်လာပြီ။ ကိုင်ဇန်ဆိုတာ တော်တော်လေး လက်တွေ့ကျတဲ့ အတွေးအခေါ်ပဲ”

“မှန်တယ် ဂျွန်။ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်သူတောင် ဦးမဆောင်နိုင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူအများကြီးပါဝင်နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးတွေကို ဦးဆောင်နိုင်မှာလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မပြုစုမစောင့်ရှောက်တတ်ရင် ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ကိုယ့်ကလေးတွေကို ဘယ်လိုပြုစု စောင့်ရှောက်နိုင်မှာလဲ။ မင်းစိတ်ထဲမှာ ကောင်းမွန်တဲ့ ခံစားချက်မရှိရင် ကောင်းမွန်တဲ့ အရာတွေကို လုပ်နိုင်ပါ့မလား။ အားလုံးက မိမိကိုယ်ကို တိုးတက်အောင်လုပ်ခြင်းကစတယ်”

ဂျွန်တော် ဂျူလီယန်ပြောတာကို သဘောတူတဲ့အနေနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တိုးတက်အောင်လုပ်ခြင်းရဲ့ အရေးကြီးပုံကို ပထမဆုံးအကြိမ် ဂျွန်တော် စဉ်းစားမိလိုက်တယ်။ အရင်တုန်းက မြေအောက် ရထားတွေပေါ်မှာ တက်ကျမ်းစာအုပ်တွေ ဖတ်နေတဲ့သူတွေကို တွေ့ရင် အဲဒီ သူတွေကို စိတ်ထဲကနေ လှောင်ပြောင်မိခဲ့တယ်။ သူတို့က သူတို့ကိုယ်သူတို့ တိုးတက်အောင် အချိန်ပေးနေခဲ့တာကို ဂျွန်တော် သဘောမပေါက်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တိုးတက်ဖို့ အချိန်ပေးသူတွေဟာ သာမန်သူတွေထက်ပိုပြီး စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကြံ့ခိုင်ကြတယ်ဆိုတာကို အခုမှ သဘောပေါက်လာတယ်။ ဂျွန်တော် ဘာတွေ တိုးတက်ဖို့လိုနေလဲ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒေါသထွက်လွယ်တာ၊ သူများစကားကို ကြားဖြတ်ပြောတာ စတဲ့ အကျင့်ဆိုးတွေ ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါတွေသာ ဖျောက်နိုင်ရင် ဂျွန်တော်နဲ့ ဂျွန်တော့်မိသားစုကြားမှာ ဆက်ဆံရေး ပိုတိုးတက်လာမှာ သေချာတယ်။ နောက်ပြီး ဂျွန်တော့်ရဲ့ စိုးရိမ်တတ်တဲ့စိတ်ကိုလည်း ဖျောက်ချင်သေးတယ်။ ဂျွန်တော့်မှာ တိုးတက်ဖို့ လိုနေသေးတာတွေ အများကြီး ရှိနေသေးပါလားဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။ ဆက်လက်ပြီး ဂျူလီယန်က ဂျွန်တော့်အနေနဲ့ သတ္တိရှိဖို့လိုကြောင်း ရှင်းပြတယ်။

“မင်း ပြောင်းလဲမှုတွေကို လိုလားရင် လုပ်ရဲကိုင်ရဲတဲ့ သတ္တိရှိဖို့တော့လိုတယ် ဂျွန်။ မင်းလုပ်နေတဲ့အရာဟာ မှန်ကန်တဲ့ လုပ်ရပ်မှန်းသိပြီး လုပ်ရတဲ့ သတ္တိလည်းရှိရင် မင်းလုပ်ချင်တဲ့အရာတွေကို တကယ်လုပ်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဘယ်လောက်သတ္တိရှိလဲဆိုတာက ဘဝမှာ ဘယ်လောက် အောင်မြင်မလဲဆိုတာနဲ့ တိုက်ရိုက် ပတ်သက်နေတယ်”

“ကောင်းပြီ။ ငါ့ကိုယ်ငါ တိုးတက်အောင် လုပ်ရမှာတော့ သိပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါဘယ်က စလုပ်ရမလဲ”

“အစပိုင်းတုန်းက ငါလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို တိုးတက်အောင် လုပ်သင့် မှန်း မသိခဲ့ဘူး ဂျွန်။ ငါက ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်က ဆင်းပြီး မာနအပြည့်ရှိတဲ့ နာမည်ကျော်ရှေ့နေအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့တာလေ။ ငါက တစ်ယူသန် ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အတွေးအခေါ်အသစ်တွေကို လက်ခံဖို့ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့နေဘဝတုန်းက ငါဘာလို့ စိတ်မချမ်းသာခဲ့သလဲဆိုတာကို တွေးမိတိုင်း ကိုင်ဇန်ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်ကို ပိုပြီး လက်ခံလာမိတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တိုးတက်အောင်လုပ်ရာမှာ အသုံးဝင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေလည်း မကြာခင် ငါပြောပြပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ် မင်းကို ငါရှင်းပြစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကို ရှင်းပြဖို့အတွက် သရုပ်ပြမှုတစ်ခုတော့ လုပ်ရမယ်။ အခု မင်း ဒိုက်ထိုးတဲ့ ပုံစံမျိုး နေပေးလို့ရမလား”

“ဟဟ...လုပ်ပြီကွာ”လို့ ကျွန်တော် ပြောရင်း ဒိုက်ထိုးတဲ့ ပုံစံအနေအထား ပြင်ဆင်လိုက်ပါတယ်။

“ဟုတ်ပြီ ဂျွန်။ မင်း တတ်နိုင်သလောက် ဒိုက်ထိုးကွာ။ လုံးဝထပ်မထိုး နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာမှ ရပ်ပါ”

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်က ၂၅၀ ပေါင် ရှိပါတယ်။ လေ့ကျင့်ခန်း မလုပ်တာလည်း အတော်ကြာနေပါပြီ။ ကျွန်တော့် ကလေးတွေနဲ့ McDonald's ဆိုင်သွားတာကလွဲပြီး ဝေးဝေးလံလံလည်း မသွားဖူးပါဘူး။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု မရှိတဲ့အတွက် ဒိုက်ထိုးရတာ တော်တော်ပင်ပန်း ပါတယ်။ ကိုယ့်နှလုံးခုန်သံကို ပြန်ကြားနေရပြီး ချွေးတွေလည်း ပြန်လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားဆိုတဲ့ သိက္ခာလည်းရှိသေးတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ အလျော့မပေးဘဲ ၂၃ ကြိမ်အထိ ရောက်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီထက် ပိုမရတော့လို့ ကျွန်တော် လက်လျှော့လိုက်ပါတယ်။

“မရတော့ဘူး ဂျူလီယန်၊ တော်တော်ပင်ပန်းတယ်ကွ။ မင်း ဘာကို ပြောချင်လို့ ငါ့ကို ဒိုက်ထိုးခိုင်းတာလဲ”

“မင်း ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာလား”

“သေချာပါတယ်ကွာ၊ နားပါရစေ။ ငါ နှလုံးရောဂါ ဖောက်နေဦး မယ်”

“၁၀ ကြိမ် ထပ်လုပ်ကွာ၊ အဲဒါပြီးရင် နားလို့ရပြီ”

“မင်းကတော့ နောက်ပြီကွာ”လို့ပြောရင်း သူပြောတဲ့ ၁၀ ကြိမ်ကို ထပ်လုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ၁၀ ကြိမ်ပြီးချိန်မှာတော့ မောလွန်းလို့ ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ မှောက်နေလိုက်ပါတယ်။

“မင်းလုပ်ပြသလို ငါလည်း လုပ်ပြခဲ့ရဖူးပါတယ် ဂျွန်။ သူတော်စင် ရာမန်က လုပ်ခိုင်းလို့ ငါလည်း အဲဒီအတိုင်း လုပ်ပြခဲ့ရဖူးတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အခုဒိုက်ထိုးတာကနေ ဘယ်လိုသင်ခန်းစာ ရတာလဲ”

“သူတော်စင် ရာမန်နဲ့ အခြားသူတော်စင်ကြီးတွေ ယုံကြည်တာတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါက လူတွေဟာ သူတို့ကိုယ်တိုင်မသိတဲ့ အင်အားတွေကို ထုတ်ဖော်နိုင်တဲ့အခါ အမြန်ဆုံး တိုးတက်ကြတယ်တဲ့။ ၂၃ ကြိမ် ဒိုက်ထိုးပြီးချိန်မှာ မင်းမလုပ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ မင်းလုပ်နိုင်တာအကုန်ပဲလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါက နောက်ထပ် ၁၀ ကြိမ် လုပ်ပြဖို့ စိန်ခေါ်လိုက်တယ်။ မင်းက နောက်ထပ် ၁၀ ကြိမ် လုပ်ပြခဲ့တယ်။ မင်းဆီမှာ အင်အားတွေ ကျန်နေသေးတယ်။ သူတော်စင် ရာမန်က “သင့်ဘဝရဲ့ အကန့်အသတ်တွေ ဆိုတာ သင်ကိုယ်တိုင် ချမှတ်ထားတဲ့ အရာတွေပါ”လို့ ငါ့ကို ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။ ၂၃ ကြိမ်ဆိုတာ

မင်းလုပ်နိုင်တဲ့ ပမာဏ အကုန်မဟုတ်ဘူး။ ၂၃ ကြိမ်ဆိုတာ မင်း သက်သောင့်သက်သာလုပ်နိုင်တဲ့ ပမာဏပဲရှိတယ်။ လူတွေဟာ အဲဒီလို သက်သောင့်သက်သာရှိတဲ့ အနေအထားကနေ ထွက်နိုင်ဖို့လိုတယ်။ ကိုယ့်ဆီမှာ ရှိတဲ့ ကိုယ်ထုတ်မသုံးဖူးသေးတဲ့ အင်အားတွေကို အသုံးချတတ်ဖို့ လိုတယ်။ ဒါဟာကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်းရဲ့ ပထမခြေလှမ်းဖြစ်တယ်။ မင်း သတ်မှတ်ထားတဲ့ အကန့်အသတ်တွေထက် ပိုပြီးလုပ်ကြည့်တဲ့အခါ မင်းခန္ဓာ ကိုယ်ထဲမှာ မင်းမသိသေးတဲ့ အင်အားလက်ကျန်တွေ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ သိလာလိမ့်မယ်။ လူတွေမှာ သူတို့ကိုယ်တိုင် မသိသေးတဲ့ အင်အားတွေရှိနေတယ်။ ကိုင်ဇန် အတွေးအခေါ်ကို လေ့ကျင့်တယ်ဆိုတာ နေ့တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွန်းအားပေးတာပဲ။ စိတ်နဲ့ကိုယ် တိုးတက်အောင် နေ့တိုင်းကြိုးစားပါ။ မင်းကြောက်တဲ့အရာတွေကို စမ်းလုပ်ကြည့်ပါ။ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ချင်နေခဲ့တဲ့ သူအဖြစ် ရှင်သန်ပါ။ ငယ်သေးလို့၊ အသက်ကြီးလို့၊ ဆင်းရဲလို့၊ ချမ်းသာလို့ စသဖြင့် အကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုးပေးပြီး ရှောင်ရှားခဲ့တဲ့ အရာတွေကို လုပ်ကြည့်ပါ။ အရှေ့ပိုင်းဒေသတွေမှာ စကားပုံလေးတစ်ခုရှိတယ်။ “ကံကောင်း ခြင်းသည် ပြင်ဆင်ထားသော စိတ်ကို မျက်နှာသာပေးတတ်၏”တဲ့။ အဲဒါအမှန် ဘဝမှာ ကောင်းမွန်တဲ့အရာတွေက ပြင်ဆင်ထားတဲ့သူတွေဆီကိုပဲ လာတတ်ကြတယ်။ မင်းကို နောက်ပြန်ဆွဲထားတဲ့ အရာတွေကို သိအောင်လုပ်ပါ။ စကားပြောရမှာ ကြောက်တာက မင်းကို ရှေ့မတက်အောင် လုပ်နေတာလား၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဆင်မပြေတာက မင်းကို ရှေ့မတက်အောင် လုပ်နေတာလား၊ မင်းမှာ အကောင်းမြင်တတ်တဲ့စိတ် နည်းနေတာလား စသဖြင့် နည်းချက်တွေ၊ ဖြေရှင်းရမယ့် ပြဿနာတွေကို ချရေးထားပါ။ ဘာကိုကြောက်လဲ သိပြီဆိုရင် နောက်တစ်ဆင့်က အဲဒီအကြောက်တရားတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ။ လူရှေ့ စကားထွက်ပြောရမှာ ကြောက်ရင် လူရှေ့စကားထွက်ပြောလို့ရတဲ့ သင်တန်းတွေတက်ပါ။ မင်းကြောက်နေတဲ့အရာတွေကိုတော့ မင်းပဲသိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကြောက်တရားတွေကို မောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ လိုတယ်။ အကြောက် တရားတစ်ခုလောက်ကို မောင်းထုတ်နိုင်ရင် လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ အရသာကို စပြီး ခံစားတတ်လာလိမ့်မယ်။ အကြောက်တရားဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ မင်းကိုယ်တိုင် ဖန်တီးထားတဲ့ အတွေးတစ်ခုထက် မပိုဘူး။ အကြောက်တရားဆိုတာ မနှိမ်နင်းလေလေ အင်အားကြီးလေလေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အကြောက်တရားတွေကို အောင်နိုင်ပြီဆိုရင်တော့ ဘဝကိုလည်း အောင်နိုင်သွားလိမ့်မယ်”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဟာ လုံးဝ အကြောက်တရား ကင်းသွားတာမျိုး ဖြစ်နိုင်လား ဂျူလီယန်”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ မေးခွန်း။ အဖြေကတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေ အားလုံးဟာ အကြောက်တရား ကင်းမဲ့ကြသူတွေပါ။ သူတို့ လမ်းလျှောက်ပုံ၊ သူတို့စကားပြောပုံတွေကို ကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင်တယ်။ သူတို့ မျက်လုံးထဲကို ကြည့်လိုက်ရင်လည်း အကြောက်တရားရဲ့ အရိပ်အယောင် တစ်စက်မှမရှိဘူး။ လူတစ်ယောက်ဟာ အကြောက်တရားတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လာနိုင်တဲ့အခါ ပိုပြီးလည်း နုပျိုလာတတ်တယ်။ စိတ်နဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အမြဲဆက်စပ်နေတယ် ဂျွန်။ သူတော်စင်ကြီးတွေ ပြောပြခဲ့တဲ့ နိဿာမတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ မင်းကိုယ်မင်း တိုးတက်အောင် ကြိုးစားတဲ့ လမ်းခရီးမှာ ဒီနိဿာမက အသုံးဝင်မယ်ဆိုတာ ငါသေချာတယ်။ ဒီနိဿာမကတော့ “ပျော်ရွှင်ကျန်းမာစွာ နေထိုင်နေတဲ့ သူတွေနဲ့ မပျော်ရွှင်စွာ ဘဝကို ဖြတ်သန်းရသူတွေကို ကွဲပြားစေတဲ့ အချက်တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့

ပျော်ရွှင်ကျန်းမာစွာ နေထိုင်သူတွေဟာ သာမန်လူတွေ လုပ်ရမှာ
မကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ အရာတွေကို လုပ်ကြတယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်
မကြိုက်ရင်တောင် ရေရှည်အကျိုးကို ကြည့်ပြီး လုပ်ကြတယ်”တဲ့။
ပျော်ရွှင်တဲ့ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေရသူတွေဟာ ရေရှည်ပျော်ရွှင် ဖို့အတွက်
ရေတိုသာယာမှုတွေကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ အားနည်းချက်နဲ့
အကြောက်တရားတွေကို အပင်ပန်းခံပြီး တိုက်ထုတ်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ
ကိုင်ဇန်ဆိုတဲ့ အကွေးအခေါ်အတိုင်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ တိုးတက်အောင် အမြဲ
လုပ်ကြတယ်။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ တစ်ချိန်တုန်းက သူတို့အတွက် ခက်ခဲခဲ့တဲ့
အရာတွေဟာ လွယ်ကူလာတယ်။ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်း၊ ကြွယ်ဝခြင်း
စတာတွေနဲ့ ဝေးကွာအောင်လုပ်နေခဲ့တဲ့ အကြောက်တရားကိုလည်း သူတို့
ကျော်ဖြတ်လာနိုင်ကြတယ်”

“ကောင်းပြီ ဂျူလီယန်၊ ငါသဘောပေါက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ပုံပြင်ထဲက အရပ် ၉
ပေရှည်ပြီး ပေါင် ၉၀၀ လောက်ရှိတဲ့ ဆူမိုနပ်န်းသမားကြီးက ဘာကို
ကိုယ်စားပြုတာလဲ”

“ဆူမိုနပ်န်းသမားကြီးကတော့ ကိုင်ဇန်ရဲ့စွမ်းအား
ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်ဆိုတာကို မင်းရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း
မြင်အောင် ပြသနေတဲ့ သင်္ကေတပါ။ မိမိကိုယ်ကို စဉ်ဆက်မပြတ် တိုးတက်အောင်
ကြိုးစားရင် ဘယ်လောက် စွမ်းအားကြီးလာမယ်ဆိုတာကို ပြသနေတာပါ”

“ငါ ကိုင်ဇန်ကို ဘယ်လို လေ့ကျင့်နိုင်မလဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ သူငယ်ချင်း။ ကိုင်ဇန်ကို လေ့ကျင့်ဖို့အတွက် မင်းကို
ရှေးဟောင်းနည်းလမ်း ၁၀ ခု မကြာမီ ငါပြောပြပါမယ်။ နေ့တိုင်းသာ မင်း
လေ့ကျင့်မယ်ဆိုရင် သိသာတဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေကို တစ်လအတွင်း
တွေ့မြင်ရလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ အလေ့အကျင့်တစ်ခု ဖြစ်လာတဲ့အထိ ဆက်ပြီး
လေ့ကျင့်မယ် ဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့ကျန်းမာရေး၊ ပျော်ရွှင်မှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှု စတာတွေပါ
တိုးတက် လာလိမ့်မယ်။ သူတော်စင် ရာမန် ပြောပြခဲ့တဲ့ ဒီနည်းလမ်း ၁၀ ခုဟာ
ဘယ်လောက် အစွမ်းထက်ကြောင်း မင်း ငါ့ကို ကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်”

“ရက် ၃၀ လေ့ကျင့်ရုံနဲ့ ပြောင်းလဲမှု ကြီးကြီးမားမားကို တွေ့ရမှာလား

“မှန်တယ် ဂျွန်၊ ငါပြောပြမယ့် နည်းလမ်းတွေကို လေ့ကျင့်ဖို့ဆိုရင် မင်း
နေ့တိုင်း တစ်နေ့ကို တစ်နာရီလောက်တော့ အချိန်ပေးပြီး ရက် ၃၀ လောက်
လေ့ကျင့်ရလိမ့်မယ်။ အချိန်မရှိဘူးလို့တော့ မပြောနဲ့နော်”

“ဒါပေမဲ့ ငါက တကယ်အချိန်မရှိတာ။ တစ်နာရီမပြောနဲ့ ၁၀ မိနစ်တောင်
အချိန်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါအစောပိုင်းတုန်းက ပြောခဲ့သလိုပေါ့။ မင်းကိုယ်မင်း တိုးတက်
အောင်လုပ်ဖို့ အချိန်မရှိဘူးလို့ ပြောနေတာဟာ ကားမောင်းရင်း အလုပ်ရှုပ်နေလို့
ဆီဖြည့်ဖို့ အချိန်မရှိဘူးလို့ ပြောနေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ တစ်နေ့ကျရင် မင်းရဲ့ဆီတွေ
ကုန်သွားတော့မှ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ ဥပမာ မင်းက ဒေါ်လာသန်းနဲ့ချီတဲ့
ကားကြီးတစ်စီး မောင်းနေတယ် ဆိုပါစို့။ ဒီကားကြီးက ဒီလောက် အဖိုးတန်တာ
သိနေရင် မင်း မနားတမ်း မောင်းနေမှာလား၊ အင်ဂျင်ကို အနားမပေးတော့ ဘူးလား

“အနားပေးမှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် မင်းကိုယ်မင်း အနားပေးဖို့ ဘာလို့အချိန်မရှိတာလဲ။ မင်းရဲ့ စိတ်က အဲဒီ ကားအင်ဂျင်ကြီးလိုပဲ အနားပေးဖို့ လိုအပ်တယ်။ မင်းကိုယ်မင်း တိုးတက်အောင်လုပ်ဖို့ အချိန်ပေးခြင်းဟာ မင်းဘဝမှာ လုပ်ဖူးသမျှ အရာတွေထဲက အကောင်းဆုံးအရာတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“တစ်နေ့ကို တစ်နာရီနဲ့ ရက် ၃၀ လုပ်ရင် ရပြီလား”

“ဒီဟာက ရေတိုပြုပြင်တဲ့ နည်းလမ်းတော့ မဟုတ်ဘူး ဂျန်။ ရက် ၃၀ ဆိုတာ အကျင့်သစ်တစ်ခုကို ရရှိဖို့ လိုအပ်တဲ့ အချိန်ဖြစ်ပြီး ရေရှည်အကျိုးရလဒ်ကို အမြဲရချင်ရင်တော့ ဒီအလေ့အကျင့်တွေကို အမြဲတမ်း ကျင့်သုံးနေဖို့ လိုတယ်”

“အိုကေ သဘောပေါက်ပြီ”

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အရာတွေကို ပြောင်းလဲဖို့ တစ်နာရီလောက် နေ့တိုင်း အချိန်ပေးတော့မယ်လို့ စိတ်ထဲကနေ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီညမှာ “သက်ရှည်ကျန်းမာ ပျော်ရွှင်နည်း ၁၀ နည်း” လို့ သူတော်စင်ကြီးတွေ အမည်ပေးထားတဲ့ အလေ့အကျင့် ၁၀ မျိုးကို ဂျူလီယန်ဆီကနေ ကျွန်တော် သိခွင့်ရခဲ့တယ်။ အချို့နည်းလမ်းတွေက နည်းနည်းအာရုံစိုက်ပြီး လုပ်ရမှာဖြစ်ပေမဲ့ အချို့နည်းလမ်းတွေကတော့ တော်တော်လေးကို လွယ်ကူပါတယ်။ ဂျူလီယန်က ပထမဆုံး နည်းလမ်းကို စပြီး ပြောပြပါတယ်။

“ပထမဆုံးနည်းလမ်းရဲ့ အမည်က“ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း အလေ့အကျင့်”တဲ့။ မင်းရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝမှာ မဖြစ်မနေ ငြိမ်သက်ပြီးနေဖို့ အချိန်တစ်ခု ပေးထားသင့်တယ်။ ၁၅ မိနစ်ကနေ မိနစ် ၅၀ အထိ ပေးလိုရတယ်။ မင်းအချိန်ရသလောက်ပေါ့။ ငြိမ်သက်ခြင်းရဲ့ စွမ်းအားကို မင်း ခံစားမိဖို့လိုတယ်။ ငြိမ်သက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားချင့်ချိန်တာဟာ မင်းရဲ့ အားနည်းချက်၊ အားသာချက်တွေကို သိစေတယ်”

“ငါ့ရဲ့ ပူနေတဲ့ စိတ်အင်ဂျင်ကြီးကို ခေတ္တအနားပေးတဲ့ သဘောလား”

“အင်း... အဲဒီသဘောပါပဲ။ မင်း မိသားစုနဲ့အတူ ခရီးရှည်ထွက်ဖူး လား

“ထွက်ဖူးတာပေါ့။ နွေရာသီရောက်တိုင်း ဂျန်နီရဲ့ မိဘတွေဆီ ပတ်လောက် သွားလည်လေ့ရှိတယ်”

“လမ်းမှာ တစ်ခါတလေ ရပ်လေ့ရှိလား”

“အင်း... စားဖို့သောက်ဖို့ ဒါမှမဟုတ် ငါအိပ်ငိုက်လာတဲ့အခါ ရပ်လေ့ရှိတယ်”

“ကောင်းပြီ။ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း အလေ့အကျင့်ကိုလည်း မင်းရဲ့ ပင်ပန်းနေတဲ့ စိတ်အတွက် ခေတ္တ အနားယူတယ်လို့ မြင်ကြည့်လိုက်။ ရည်ရွယ်ချက်က ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းအောက်မှာ အားအင်တွေ ပြန်မွေးတာပါပဲ

“ဆိတ်ငြိမ်တာက ဘာတွေ ထွေထွေထူးထူး ကောင်းနေလို့လဲ ဂျူလီယန်”

“ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းက မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ စိတ်အရင်းအမြစ်တွေကို ဆက်သွယ်ပေးတယ်။ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းက မင်းကို

စဉ်းစားဉာဏ် ပိုကောင်းအောင် ပံ့ပိုးပေးတယ်။ စိတ်က ကန်ရေပြင်လိုပဲ။ သောကအမျိုးမျိုးကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲနေကြသူတွေရဲ့ စိတ်ဟာ ငြိမ်သက်ခြင်း လုံးဝမရှိကြဘူး။ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း လှိုင်းလေထန်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသာ အချိန်လေး ခဏလောက်ယူပြီး ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းရဲ့ စွမ်းအားကို သုံးတတ်မယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့စိတ် ကန်ရေပြင်ဟာလည်း ငြိမ်သက်ပြီး ကြည်လင်သွားလိမ့်မယ်။ အတွင်းစိတ် ငြိမ်သက်အောင် အချိန်ပေးခြင်းမှာ အကျိုးကျေးဇူးတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်။ အပြုအမူတွေ ကောင်းလာမယ်။ အတွင်းစိတ် ငြိမ်းချမ်းလာမယ်။ ခွန်အားတွေ ပြည့်ဝလာမယ်။ အိပ်စက်တဲ့အခါလည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော် လာလိမ့်မယ်”

“ဒီအလေ့အကျင့်ကို ငါ ဘယ်နေရာမှာ လေ့ကျင့်လို့ရလဲ”

“ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် လေ့ကျင့်လို့ရပါတယ်။ အိပ်ခန်းဖြစ်ဖြစ်၊ ရုံးခန်း ဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်။ တကယ် ငြိမ်သက်တဲ့နေရာကိုတော့ ရှာဖို့လိုတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် လှပပြီး ငြိမ်သက်တဲ့နေရာကို ရှာပါ”

“လှပတာက ဘာအကျိုးရှိလို့လဲ”

‘လှပတဲ့ အရာဝတ္ထု သို့မဟုတ် ပုံရိပ်တွေဟာ မင်းရဲ့စိတ်ကို ကြည်လင်စေတယ်။ နှင်းဆီပန်းလှလှလေး တစ်စည်းဟာ မင်းရဲ့စိတ်ကို ပိုပြီး သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်စေတယ်။ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း အလေ့အကျင့်လုပ်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ရင် နေရာလေးတစ်ခု သတ်မှတ်မှတ်မှတ် ထားသင့်တယ်။ မင်းရဲ့စိတ်ကို ပြန်လည် သုံးသပ်ဖို့ သီးသန့်နေရာလေးပေါ့။ မင်းအိမ်က အခန်းပိုလေးဖြစ်ဖြစ် သို့မဟုတ် အခန်းတစ်ခုရဲ့ ထောင့်နေရာလေး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ မင်းကို နေ့တိုင်း ငြိမ်သက်စွာ စောင့်စားနေမယ့် မင်းရဲ့ စိတ်သန့်စင်ရာ နေရာလေးပေါ့”

“အင်း... တွေးကြည့်မိတာနဲ့တင် မဆိုးဘူးကွ။ ငါအလုပ်က ပြန်လာရင် အဲဒီလိုနေရာလေး လိုချင်နေတာ။ ငါ့ရဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုတွေကို ဖြေချလို့ရမယ့် နေရာလေးပေါ့။ အဲဒီလိုသာလုပ်ခွင့်ရရင် ငါပိုပြီး ကောင်းမွန်တဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း အလေ့အကျင့်”ဟာ နေ့တိုင်း အချိန်တစ်ခု သတ်မှတ်ပြီး လေ့ကျင့်ရင် ပိုထိရောက်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အချိန်မှန်မှန်လုပ်ရင် အဲဒီအလေ့အကျင့်ကို မင်းရဲ့ မသိစိတ်က နေ့စဉ် လုပ်နေကျ အရာတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်လာလိမ့်မယ်။ ဥပမာ နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှာ နေ့လယ်စာစားဖို့ သတိရသလိုပေါ့။ မကြာခင် မင်းဘဝရဲ့ အလေ့အကျင့် သစ်တစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ကောင်းမွန်တဲ့ အလေ့အကျင့်တွေ ကောင်းမွန်တဲ့ ဘဝဆီကို ပို့ဆောင်ပေးတတ်တယ်”

“အခြား ငါသိသင့်တာ ဘာရှိသေးလဲ”

“ရှိသေးတယ်။ အကယ်၍ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် သဘာဝတရားနဲ့ ထိတွေ့ပါ။ စိမ်းလန်းတဲ့သစ်ပင်တွေရှိတဲ့ နေရာမှာ လမ်းလျှောက်တာ လုပ်လို့ရသလို မင်းရဲ့ ဥယျာဉ်လေးထဲမှာလည်း လမ်းလျှောက်လို့ ရပါတယ်။ သဘာဝတရားဟာ လူတစ်ယောက်ကို အေးချမ်းစေတယ်”

“ကောင်းပြီ ဂျူလီယန်။ ဒါနဲ့ ဒီ“ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း အလေ့အကျင့်”က မင်းအတွက်ရော အလုပ်ဖြစ်ခဲ့လား”

“သိပ်ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ငါက မနက်တိုင်း နေထွက်တဲ့အချိန်မှာ အိပ်ရာ ထတယ်။ ပထမဆုံး ငါလုပ်တဲ့အရာက ငါ့ရဲ့ သီးသန့်နေရာလေးကို သွားပြီး “နှင်းဆီနုလုံးသား” လေ့ကျင့်ခန်းကို လုပ်တာပဲ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းရဲ့ အောက်မှာ တစ်ခါတလေ နာရီနဲ့ချီပြီး ကြာလေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေတော့ ၁၀ မိနစ်လောက်ပဲ လုပ်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ခြင်းရဲ့ အကျိုးရလဒ်ကတော့ တစ်နေကုန် အားအင်ပြည့်ဝပြီး တက်ကြွနေတာပဲ။ အခု ငါ ဒုတိယမြောက် နည်းလမ်းကို ပြောပြတော့မယ်။ ဒုတိယနည်းလမ်းရဲ့ အမည်က “ခန္ဓာအလေ့အကျင့်”တု။ ဒီနည်းလမ်းကတော့ ရှင်းပါတယ်။ မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဂရုစိုက်တာပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ရင် စိတ်ကိုလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် ဂရုစိုက်ပြီးသား ဖြစ်တယ်တဲ့။ ကျန်းမာမှ စိတ်ချမ်းသာတယ် ဆိုသလိုပေါ့။ ဒါကြောင့် နေ့တိုင်း လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ဖို့လိုတယ်။ သွေးလည်ပတ်မှု ကောင်းအောင် ကြိုးစားပါ။ ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှားမှုရှိအောင်နေပါ။ သူတော်စင် ကြီးတွေဟာ ရှေးတည်းက တည်ရှိခဲ့တဲ့ ယောဂ လေ့ကျင့်ခန်းတစ်မျိုးကို အမြဲတမ်းလိုလို လေ့ကျင့်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုရှိအောင် နေ့တိုင်း တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ လုပ်ဆောင်ကြတယ်”

“မင်းရော ယောဂလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ဖူးလား ဂျူလီယန်။ ဂျန်နီကတော့ မနှစ်က နွေရာသီလောက်ကစပြီး ယောဂလေ့ကျင့်ခန်း စလုပ်ခဲ့တယ်။ သူ ပြောတာတော့ တော်တော်လေး ကောင်းတယ်ဆိုပဲ”

“ငါ မနက်တိုင်း ယောဂလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်လေ့ရှိတယ်။ ယောဂလေ့ကျင့်ခန်းဟာ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အရမ်းကို အကျိုးရှိတယ်။ ယောဂလေ့ကျင့်ခြင်းဟာ ငါ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်လည် နုပျိုစေရုံမက ငါ့ရဲ့စိတ်ကိုလည်း စုစည်းစေတယ်။ တီထွင်ကြံဆနိုင်စွမ်းကိုလည်း တိုးတက်စေတယ်”

“သူတော်စင်ကြီးတွေက သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ အခြားဘာတွေလုပ်ကြသေးလဲ”

“သူတော်စင်ကြီးတွေက သဘာဝတရားနဲ့နီးစပ်တဲ့ နေရာတွေမှာ လမ်းလျှောက်ခြင်းဟာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို လျော့ကျစေတယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ သူတို့က တောင်ပေါ်မှာ တစ်ခါတလေ လမ်းလျှောက်သလို တစ်ခါတလေ သစ်တောထဲမှာ လမ်းလျှောက်ကြတယ်။ မိုးရွာတဲ့နေ့တွေ ဆိုရင်တော့ သူတို့ရဲ့ တဲအတွင်းမှာပဲ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ကြတယ်။ သူတို့က အစားအသောက် တစ်နပ်ပျက်ရင် ပျက်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းပျက်တဲ့နေ့တော့ မရှိဘူး”

“သူတို့ တဲအတွင်းမှာ ဘာတွေလေ့ကျင့်ကြလဲ

“တစ်ခါတလေ ယောဂလေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်နေတာရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ လက်တစ်ဖက်တည်း ထောက်ပြီး ဒိုက်ထိုးနေတာမျိုးလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဘာလေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်လဲက အရမ်းအရေးမကြီးပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် လှုပ်ရှားမှုတွေလုပ်နေပြီး သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်တဲ့ လေတွေကို ရှူရှိုက်နေခြင်းကသာ အရေးအကြီးဆုံးပါ။ သူတော်စင် ရာမန်က “မှန်ကန်စွာ အသက်ရှူခြင်းဟာ မှန်ကန်စွာ နေထိုင်ခြင်းပါ”လို့ ပြောဖူးတယ်”

“အသက်ရှူတဲ့ကိစ္စက အဲဒီလောက် အရေးကြီးလို့လား”

“လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့မှာရှိနေတဲ့ အင်အားကို ၂ ဆ သို့မဟုတ် ၃ ဆလောက် တိုးပွားချင်ရင် ဘယ်လို အသက်ရှူရမလဲဆိုတာ သိဖို့လိုတယ်လို့ သူတော်စင်ကြီးတွေက ပြောဖူးတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့အားလုံး ဘယ်လို အသက်ရှူရမလဲ မွေးကတည်းက သိပြီးသားလေ”

“မဟုတ်ဘူး ဂျန်၊ ငါတို့ အသက်ရှူတယ်ဆိုတာ အသက်ဆက်ရှင်ဖို့ ရှူကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ဘဝမှာ စိတ်ချမ်းသာပြီး ကိုယ်ကျန်းမာအောင် ဘယ်လိုအသက်ရှူရမလဲ မသိကြဘူး။ ငါတို့ အသက်ရှူတာဟာ ညင်းညင်းလေးပဲ ရှူကြတာ။ အဲဒီလို အသက်ရှူခြင်းက ငါတို့ခန္ဓာကိုယ် လိုအပ်တဲ့ အောက်ဆီဂျင်ပမာဏကို အဆုံးစွန်ထိ မပေးနိုင်ကြဘူး။ သူတော်စင်ကြီးတွေရဲ့ နည်းလမ်းကတော့ ရိုးရှင်းပါတယ်။ အသက် မှန်မှန်ကန်ကန် ရှူရှိုက်ပြီး အောက်ဆီဂျင်များများရအောင် ရှူရှိုက်ခြင်းဟာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပုန်းကွယ်နေတဲ့အင်အားတွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်တယ်လို့ သူတို့က ယုံကြည်ကြတယ်”

“ကောင်းပြီ။ အဲဒီလို နည်းမှန်လမ်းမှန်နဲ့ အသက်ရှူတတ်အောင် ငါဘယ်လို စရမလဲ”

“အဲဒါက လွယ်ပါတယ်။ နေ့တိုင်း ၂ မိနစ်၊ ၃ မိနစ်လောက် အချိန်ယူပြီး အသက်ကို ပြင်းပြင်းလေးနဲ့ ထိထိရောက်ရောက် ရှူကြည့်”

“ငါ ထိထိရောက်ရောက် အသက်ရှူနေသလားဆိုတာ ဘယ်လိုသိရမှာလဲ”

“မင်းရဲ့ဗိုက်က အပြင်ဘက်ကို ဖြည်းဖြည်းထွက်လာလိမ့်မယ်။ သူတော်စင် ရာမန် ငါ့ကို လေ့ကျင့်ပေးတဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုရှိတယ်။ အသက်ရှူတဲ့အခါ လက်ကို ဗိုက်ပေါ် တင်ခိုင်းထားတယ်။ ငါ့ဗိုက် သိသိသာသာလှုပ်ရင် အသက်ရှူတဲ့နည်းလမ်း မှန်တယ်လို့ သူကပြောတယ်။ အသက် ညင်းညင်းပဲ ရှူရင် ဗိုက်က အရမ်းမလှုပ်ဘူး။ တကယ် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူတဲ့အခါမှာသာ ဗိုက်က သိသိသာသာ လှုပ်လေ့ရှိတယ်။ “ခန္ဓာအလေ့အကျင့်”အကြောင်း ကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ။ မင်းကို နံပါတ် ၃ အလေ့အကျင့်အကြောင်း ပြောပြမယ်။ နံပါတ် ၃ အလေ့အကျင့်ကတော့ “အာဟာရ အလေ့အကျင့်”လို့ ခေါ်တယ်။ ငါ ရှေးနေဘဝတုန်းက အသားတွေ၊ အကြော်တွေ၊ အသင့်စား အစားအစာတွေ အများကြီးစားခဲ့တယ်။ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို အာဟာရမပြည့်ဝတဲ့ အစားအစာတွေ ထည့်နေခဲ့တာ အဲဒီအချိန်က မသိခဲ့ဘူး။ အဲဒါဟာ ငါ့ရဲ့စိတ် မပျော်ရွှင်ရခြင်း အကြောင်းအရင်းတွေထဲက တစ်ခုဆိုတာလည်း မသိခဲ့ဘူး”

“စိတ်မပျော်ရွှင်တာနဲ့ အစားအသောက်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ”

“မမှန်ကန်တဲ့ စားသောက်ပုံဟာ မင်းရဲ့ဘဝပေါ်မှာ အများကြီး သက်ရောက်မှုရှိတယ်။ စားသောက်မှု ပုံစံမမှန်ကန်ခြင်းဟာ မင်းရဲ့ ကာယ၊ စိတ္တ အင်အားနှစ်မျိုးလုံးကို စုပ်ယူနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ မင်းရဲ့ စိတ်ခံစားမှုအပေါ်မှာလည်း အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိတယ်။ သူတော်စင် ရာမန် ပြောသလိုပြောရရင် “ခန္ဓာကို အာဟာရကျွေးခြင်းဟာ စိတ်ကို အာဟာရကျွေးသလိုပဲ”တဲ့”

“မင်းအခုလို ပုံစံဖြစ်နေတာ စားသောက်မှု ပုံစံပြောင်းခဲ့လို့ မဟုတ်လား

“သိပ်မှန်တာပေါ့။ အကြီးအကျယ်ကို ပြောင်းလဲခဲ့တာ။ အဲဒီလို ပြောင်းလဲခဲ့ခြင်းဟာ ငါ့ရဲ့ ရုပ်ရည်အပြင် စိတ်ခံစားမှုအပေါ်မှာပါ အများကြီး အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိခဲ့တယ်။ ငါ့ရဲ့စိတ်တွေ ပင်ပန်းနေခဲ့တာဟာ အလုပ်က ဖိအားတွေကြောင့်၊ အသက်အရွယ် ရလာခဲ့တာကြောင့်လို့ ငါထင်ခဲ့မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတော်စင်ကြီးတွေဆီရောက်မှ ငါ့ရဲ့စားသောက်မှုပုံစံဟာလည်း အကြောင်းရင်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ခဲ့တယ်။ ကားတစ်စီးထဲကို အရည်အသွေး မပြည့်ဝတဲ့ဆီတွေ အမြဲဖြည့်နေခဲ့တာနဲ့ သဘောတရားချင်းတူတယ်။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ အင်ဂျင်ဟာ တဖြည်းဖြည်း အရည်အသွေးကျလာမှာပဲ”

“သူတော်စင်ကြီးတွေကရော နုပျိုနေဖို့အတွက် ဘာတွေစားကြလဲ”

“သူတို့က နေ၊ လေ၊ ရေ၊ မြေကြီးနဲ့ ထိတွေ့တုံ့ပြန်မှုရှိတဲ့ အစားအစာတွေကို စားတာများတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ သစ်သီးဝလံနဲ့ အသီးအရွက်ပေါ့။ လတ်ဆတ်တဲ့ အသီးအရွက်နဲ့ အစေ့အဆန်တွေကို စားတာဟာ အသက်ပိုရှည်စေတယ်လို့ သူတို့က ယုံကြည်ကြတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေ အများစုက အသက် ၁၀၀ ကျော်ပြီးသားတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံးမှာ ဇရာရဲ့ လက္ခဏာတွေ သိပ်မရှိသေးဘူး။ တစ်လောက သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်မိတာလေးတစ်ခု မင်းကို ငါပြောပြမယ်။ အိုကီနာဝါလို့ခေါ်တဲ့ ဂျပန်ကျွန်း တစ်ကျွန်းပေါ်မှာ နေထိုင်တဲ့လူတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်က အသက်ရှည်ဆုံး လူမျိုးတွေထဲမှာပါဝင်လို့ သုတသနလုပ်သူတွေက အဲဒီလူမျိုးတွေကို သွားလေ့လာခဲ့ကြတယ်တဲ့။ လတ်ဆတ်တဲ့ အသီးအရွက်တွေ စားသုံးခြင်းဟာ သူတို့ အသက်ရှည်ရခြင်း အကြောင်းရင်းတွေထဲက တစ်ခုဆိုတာ လေ့လာသူတွေ တွေ့ရှိခဲ့တယ်”

“အသီးအရွက်တွေ စားတာက ကျန်းမာရေးနဲ့ ကိုက်ညီပါ့မလား။ ငါတို့ လိုအပ်တဲ့ အင်အားတွေကို အသီးအရွက်စားသုံးခြင်းကနေ ရနိုင်ပါ့မလား။ ငါက အလုပ်များတဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်ဆိုတော့ အင်အားမဖြစ်စေတဲ့ အစားအစာတွေဆို ငါ့အတွက် အဆင်မပြေလောက်ဘူး”

“အသီးအရွက်ဆိုတာ သဘာဝတရားက ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ အစားအသောက် တစ်မျိုးပါ။ လတ်ဆတ်တဲ့ သစ်သီးဝလံတွေနဲ့ အရွက်တွေဟာ ကျန်းမာရေးကို ကောင်းစေသလို အာဟာရဓာတ်လည်း ပေါကြွယ်ဝပါတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေကတော့ အဲဒီလိုစားသုံးတာကို “သန့်ရှင်းသောစားသောက်ပုံ”လို့ ခေါ်ကြတယ်။ မင်းက အသီးအရွက်တွေစားရင် အားရှိပါ့မလားလို့ မေးတော့ အဲဒီမေးခွန်းကိုလည်း ငါက ဖြေရမှာပေါ့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အင်အား အကြီးမားဆုံးတွေထဲက သတ္တဝါတွေဖြစ်တဲ့ ဂေါ်ရီလာမျောက်ဝံကြီးတွေနဲ့ ဆင်ကြီးတွေဟာ အသီးအရွက် အဓိက စားသုံးသူတွေချည်းပဲ။ ဂေါ်ရီလာ မျောက်ဝံကြီးတွေဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခွန်အားထက် အဆ ၃၀ များတဲ့ ခွန်အားကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေက သစ်သီးဝလံတွေပဲ စားသုံးတယ်ဆိုပေမဲ့ သူတို့က ဘယ်အရာကိုမှ အစွန်းမရောက်ဘူး။ အလယ် အလတ်ကျင့်စဉ်မှာပဲ နေတယ်။ မင်းအနေနဲ့လည်း အသားစားချင်တယ်ဆိုရင် ဆက်စားလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် အသားကိုတော့ လျှော့စားစေချင်တယ်။ အသားဟာ အစာခြေရခက်တယ်။ မင်းရဲ့ အစာခြေစနစ်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်က စွမ်းအင်တွေကို အသုံးဆုံးထဲမှာ ပါဝင်တယ်။ မင်းရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့ စွမ်းအင်အများစုကို

အစာခြေစနစ်က သုံးသွားရင် မင်း လန်းဆန်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အသီးအရွက်သုပ်တစ်ပွဲ စားပြီးတဲ့အချိန် လန်းဆန်းမှုနဲ့ အမဲသားတစ်ပွဲ စားပြီးချိန် လန်းဆန်းမှုကို ယှဉ်ကြည့်ပါ။ အသီးအရွက်ချည်းပဲ စားသုံးဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးရင် အနည်းဆုံး အစာစားတိုင်း အသီးအရွက်တွေ မျှစားသင့်တယ်။ အဲဒီလောက်လုပ်ရင်တောင် မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အတွက် ထူးခြားမှုကို ဖြစ်စေလိမ့်မယ်”

“အသားဖြတ်ဖို့က အရမ်းကြီး ခက်ခဲမယ်တော့ မထင်ဘူး။ သက်သတ်လွတ်စားသူတွေရဲ့ ကောင်းသတင်းတွေ အခုတလော ငါ့ခဏခဏ တွေ့နေရတယ်။ အရင်တစ်ပတ်က ဂျန်နီ သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရတာတစ်ခုကို ငါ့ကို ပြောပြခဲ့တယ်။ အဲဒီသတင်းစာထဲမှာပါတာက ဖင်လန်နိုင်ငံက လေ့လာမှု တစ်ခုအရ သက်သတ်လွတ်စားသုံးခြင်းကို စတင်ကျင့်သုံးသူ ၃၈%ဟာ အရင်ကထက် ပိုပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိလာတယ်လို့ သိရတယ်။ သက်သတ်လွတ် စားသုံးခြင်းကို စတင် လုပ်ဆောင်တာ ၇ လအကြာပြီးမှာ ပိုပြီး သိသာလာခဲ့တယ်တဲ့။ ငါလည်း အသီးအရွက်တွေ စပြီး စားသင့်နေပြီ”

“တစ်လလောက်ပဲ စားကြည့်ပါ ဂျန်နီ။ ရလဒ်ကို မင်းဘာသာ စောင့်ကြည့်ပါ။ မင်းအရင်ကထက် ပိုပြီး လန်းဆန်းလာလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီ ဂျူလီယန်။ သူတော်စင်ကြီးတွေအတွက်တောင် အကျိုးရှိတဲ့ အလေ့အကျင့်ပဲ။ ငါ့အတွက်လည်း အကျိုးရှိမှာ သေချာတယ်။ ငါလည်း အသားတွေကို စိတ်ကုန်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ငါ အသီးအရွက်တွေ စမ်းပြီး စားကြည့်ပါမယ်”

“အဲ့ဒါဆို ငါ နံပါတ် ၄ အလေ့အကျင့်ကို ပြောပြတော့မယ်။ နံပါတ် ၄ အလေ့အကျင့်ကတော့ “အသိပညာကို အသုံးချခြင်း အလေ့အကျင့်”ဖြစ်တယ်။ ဒီအလေ့အကျင့်ကတော့ မင်းရဲ့ဘဝမှာ အသိပညာတွေကို အမြဲတမ်း လေ့လာသင်ယူပြီး အသုံးချဖို့ တိုက်တွန်းတဲ့ အလေ့အကျင့်ပါ”

“အသိပညာသည် စွမ်းအားဆိုတဲ့ ဆိုရိုးလိုလား”

“အဲ့ဒီထက်ပိုတယ် ဂျန်နီ။ အသိပညာဆိုတာ စွမ်းအားမဟုတ်သေးဘူး။

အသိပညာကို တပ်ဆင် အသုံးချမှသာ စွမ်းအားဖြစ်တာ။ လူအများစုက လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို သိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက သူတို့သိတာကို တကယ် မလုပ်ကြတာပဲ။ သူတော်စင်ကြီးတွေသုံးတဲ့ အလေ့အကျင့်တစ်မျိုး ရှိတယ်။ အဲဒီနည်းလမ်းက လွယ်လည်းလွယ်တယ်။ မင်း ဒီနေ့တောင် စလုပ် လို့ရတယ်

“အိုကေ... အဲဒီအလေ့အကျင့်က ဘာလဲ”

“သူတို့လုပ်တဲ့ အလေ့အကျင့်တစ်ခုက စာဖတ်ခြင်းပဲ။ တစ်နေ့ကို မိနစ် ၃၀ လောက်ပဲ စာဖတ်ရင်တောင် မင်းဘဝအတွက် အများကြီး အကျိုး ရှိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတစ်ခုတော့ သတိပေးရမယ်။ စာဖတ်ရင်ပြီးရောဆိုပြီး တွေးသမျှ အကုန်ဖတ်တာမျိုးတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ မင်းရဲ့ စိတ်ဥယျာဉ်ကြီးထဲကို ပြင်ပက အရာတွေထည့်တဲ့အခါ သေချာရွေးချယ်ဖို့လိုလိမ့်မယ်။ မင်းနဲ့ မင်းဘဝ ကို တိုးတက်စေမယ့်စာမျိုးကို ဖတ်ပါ။ မင်းအတွက် အကျိုးရှိတဲ့စာဖြစ်ဖို့ လိုတယ်”

“သူတော်စင်ကြီးတွေကရော ဘာတွေ ဖတ်ကြလဲ”

“သူတော်စင်ကြီးတွေကတော့ သူတို့ရဲ့ဘိုးဘေးတွေ သင်ကြားခဲ့တဲ့ အရာတွေကို ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်လေ့ရှိတယ်။ စာဖတ်ခြင်းက ဘယ်လောက် စွမ်းအားကြီးလဲဆိုတာကို ငါလည်း သူတို့ဆီရောက်မှ သိခဲ့တာ”

“ဒါဆို ငါတတ်နိုင်သလောက် စာများများဖတ်ရမှာလား”

“စာအုပ်တွေအများကြီး တတ်နိုင်သလောက် ဖတ်ပါလို့တော့ ငါ မပြောချင်ဘူး။ အချို့စာအုပ်တွေက အရသာခံဖို့ဖြစ်ပြီး အချို့စာအုပ်တွေက ဝါးစားဖို့လိုတယ်။ အချို့စာအုပ်တွေကတော့ မျိုးချဖို့လိုအပ်တယ်။ ငါပြောချင်တာက စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ် ဖတ်တဲ့အခါ အဲဒီစာအုပ်ထဲက ရသမျှကောင်းတဲ့ အရာတွေကို ရယူတတ်ဖို့ပဲ။ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ထဲက ကောင်းတဲ့အရာ မှန်သမျှကို ရယူတတ်ဖို့ဆိုရင် အဲဒီစာအုပ်ကို သေချာလေ့လာဖို့လိုတယ်။ စာချုပ်တွေဖတ်တဲ့အခါ သေသေချာချာဖတ်သလိုပဲ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ကိုလည်း သေသေချာချာ ဖတ်သင့်တယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေဟာ သူတို့ကြိုက် နှစ်သက်တဲ့စာအုပ်တွေကို ၁၀ ကြိမ်ကနေ ၁၅ ကြိမ်လောက်အထိ ဖတ်လေ့ရှိ ကြတယ်။ သူတို့က စာအုပ်တွေကို အမြတ်တနိုးထားကြတယ်”

“စာဖတ်ခြင်းက အဲဒီလောက်တောင် အရေးကြီးတာလား”

“သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့။ တစ်နေ့ကို မိနစ် ၃၀ ပဲ ဖတ်ရင်တောင် မင်းဘဝမှာ သိသိသာသာ ခြားနားမှုတွေ တွေ့မြင်လာရလိမ့်မယ်။ လူတိုင်း ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ပြဿနာတွေအားလုံးရဲ့ ဖြေရှင်းနည်းတွေက စာအုပ်တွေထဲမှာ ရှိတယ်။ ပိုကောင်းတဲ့ ရှေ့နေဖြစ်ချင်လား၊ ပိုကောင်းတဲ့ ဖခင်ဖြစ်ချင်လား၊ ပိုကောင်းတဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်ချင်လား၊ မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ အရာတိုင်းအတွက် အသိ ပညာတွေရစေမယ့် စာအုပ်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဘဝမှာ မင်းလုပ်မယ့်အမှား တွေအားလုံးက မင်းထက်အရင် အခြားလူတွေ လုပ်ခဲ့ပြီးသား အမှားတွေချည်းပဲ။ မင်းရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာတွေ၊ စိန်ခေါ်မှုတွေက အသစ်တွေလို့ မင်း ထင်လို့လား။ တကယ်တော့ လူတိုင်းကြုံခဲ့တဲ့ပြဿနာ၊ ကြုံနေတဲ့ပြဿနာ၊ ကြုံပြီးမယ့်ပြဿနာတွေဟာ အရင်တည်းက ဖြစ်ဖူးပြီးသားတွေချည်းပါပဲ။ ပိုပြီးအရေးကြီးတဲ့ အချက်က အဲဒီပြဿနာတွေအားလုံးရဲ့ အဖြေတွေဟာ စာအုပ်တွေထဲမှာ ရှိပြီးသားပါ။ မင်းကြုံနေရတဲ့ ပြဿနာကို သူတို့ ဘယ်လို ဖြေရှင်းခဲ့လဲဆိုတာ စာအုပ်ဖတ်ပြီး လေ့လာလို့ရတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဖြေရှင်းနည်းက မင်းရဲ့အနေအထားနဲ့ အဆင်ပြေရင် ယူသုံးလို့လည်း ရတယ်”

“စာအုပ်ကောင်းတွေဆိုတာ ဘယ်လိုစာအုပ်မျိုးကို ခေါ်တာလဲ ဂျူလီယန်”

“အဲဒါကတော့ မင်းနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်ပါတယ်။ ငါတစ်ယောက်တည်းရဲ့ အမြင်ကတော့ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်တွေကို သဘောကျမိတယ်။ ငါသဘောကျခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အကြောင်းတွေကို ရှာဖတ်တယ်”

“မင်းကြိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေရော ပြောပြလို့ရလား”

“ရတာပေါ့။ ဘန်ဂျမင်ဖရန်ကလင်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိက တော်တော်လေး ကောင်းတယ်။ မဟတ္တမဂန္ဒီရဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ Hermann Hesse ရေးတဲ့ ‘Siddhartha’၊ နပိုလီယံဟေးလ်ရဲ့ ‘Think and Grow Rich’၊ အဲဒီ

စာအုပ်တွေအားလုံးက ဖတ်လို့ ကောင်းတာချည်းပဲ။ “Think and Grow Rich” ကို အရင်တစ်ပတ်က ငါဖတ်ကြည့်တယ်။ တော်တော်လေးကောင်းတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပဲ”

“Think & Grow Rich” စာအုပ်လား။ ငါထင်တာက မင်းအဲဒီလို ချမ်းသာရေးကိစ္စတွေကို ချန်ထားခဲ့ပြီထင်တာ။ ငါက ပိုက်ဆံအမြန်ရှာနည်း စာအုပ်တွေကို ကြည့်လို့ကို မရတာ။ အသိဉာဏ်နည်းတဲ့သူတွေကို လှည့်စားထား တဲ့ စာအုပ်တွေလို့ပဲ ငါမြင်တယ်”

“ခဏနေပါဦး ဂျွန်ရယ်။ မင်းပြောတာကို ငါသဘောတူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ “Think and Grow Rich” က ပိုက်ဆံအများကြီး ရှာနည်းအကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာအုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းရဲ့ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးအရာတွေကို ဘယ်လိုရယူရမလဲဆိုတာကို ရေးထားတဲ့ စာအုပ်ပါ။ ပိုက်ဆံချမ်းသာတာနဲ့ စိတ်ချမ်းသာတာ မတူဘူးဆိုတာ ငါကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ပါတယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ငွေနောက်ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့ဖူးတာပဲ။ အဲဒီဘဝရဲ့ ဆိုးကျိုးနဲ့နာကျင်မှုတွေ အားလုံးကို ငါသိပါတယ်။ “Think and Grow Rich” က ကာယ၊ စိတ္တ ချမ်းသာခြင်း ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝတစ်ခု ဘယ်လို တည်ဆောက်မလဲ၊ ကောင်းမွန်တဲ့အရာတွေကို မိမိဘဝထဲ ဘယ်လိုဆွဲဆောင် မလဲ စတဲ့ အကြောင်းတွေကို ရေးထားတာပါ။ မင်းလည်း ဖတ်ကြည့်ရင် ကြိုက်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းမဖတ်ချင်ရင် ငါ ဖိအားမပေးပါဘူး”

“ဆောရီးပါ ဂျူလီယန်။ ငါ အတိုက်အခံသဘောမျိုး ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေ ငါက အဲဒီလိုပဲ။ ငါ့ရဲ့ဒေါသစိတ်က တစ်ခါတလေ ငါ့ကို ထိန်းချုပ်သွားတတ်တယ်။ ငါတိုးတက်ဖို့လိုတဲ့ အရာတစ်ခုပေါ့ကွာ။ မင်း ငါ့ကို ဝေမျှနေတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်။ ငါပြောချင်တာကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ စာဖတ်ပါ။ အမြဲတမ်းဖတ်ပါ။ စာအုပ်တွေက ဘာတွေရမလဲဆိုတာထက် မင်းပိုပြီး အာရုံစိုက်သင့်တဲ့ အရာတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါက စာအုပ်တွေက မင်းကိုယ်မင်း ပြန်မြင်အောင် သင်ပေးတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ စာအုပ်တွေက တကယ်တော့ မင်းကို ဒီအတိုင်း ဘာမှပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ စာအုပ်တွေက မင်းကိုယ်မင်း ပြန်မြင်အောင် လမ်းပြပေးတယ်။ မင်းကို စဉ်းစားတတ်အောင် သင်ပေးတယ်။ မင်းဆီမှာ ဘာတွေရှိနေလဲဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် သတိထားမိအောင် ပြောပြတယ်။ ကျန်တာက မင်းကိုယ်တိုင် ဆက်လုပ်ရမှာပါ”

“ဒါဆို နံပါတ် ၄ အလေ့အကျင့်ဖြစ်တဲ့ “အသိပညာကိုအသုံးပြုခြင်း အလေ့အကျင့်”ဆိုတာ တတ်နိုင်သလောက် စာအုပ်တွေ ရှာဖွေဖတ်ရှုပြီး ရလာတဲ့ အသိပညာကို အသုံးပြုဖို့ တိုက်တွန်းတဲ့ အလေ့အကျင့်ပေါ့”

“အင်း.. မင်းပြောတာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအားဖြင့် မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ အဲဒီလိုပဲ မှတ်ထားပါ။ တစ်နေ့ကို မိနစ် ၃၀ လောက် စာဖတ်ပါ။ ကျန်တာတွေကို အလိုအလျောက် မင်းသိလာလိမ့်မယ်”

ဂျူလီယန်က ကျွန်တော်ပြောတာ အပြည့်အဝ မှန်တယ်လို့ မထောက်ခံဘဲ တစ်နေ့ မိနစ် ၃၀ စာဖတ်ရင် “အသိပညာကို အသုံးပြုခြင်း အလေ့အကျင့်” အကြောင်း အပြည့်အဝ နားလည်လာလိမ့်မယ်လို့ ပဟောဥနှည်းနည်း ချန်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နောက်ထပ် နံပါတ် ၅ အလေ့အကျင့်ကို သိချင်တာနဲ့ ဆက်ပြီး

မေးလိုက်ပါတယ်။

“ကောင်းပြီ ဂျူလီယန်။ နံပါတ် ၅ အလေ့အကျင့်အကြောင်း ဆက်ပြောပါဦး”

“နံပါတ် ၅ အလေ့အကျင့်ရဲ့ အမည်က “မိမိကိုယ်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်း အလေ့အကျင့်”တဲ့။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ပိုသိဖို့ အချိန်ပေး သင့်တယ်လို့ သူတော်စင်ကြီးတွေက ယုံကြည်ကြတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ သိလာတဲ့အခါ အရင်က ပုန်းကွယ်နေတဲ့ စွမ်းအားတွေကိုလည်း ထုတ်ဖော်နိုင်လာလိမ့်မယ်”

“နည်းနည်း နက်နဲမယ့် ပုံပဲ”

“အရမ်းကြီးတော့ နားလည်ရ မခက်ပါဘူး။ ဒီအလေ့အကျင့်က လက်တွေ့နဲ့ အရမ်း နီးစပ်ပါတယ်။ ငါတို့ လူသားတွေအားလုံးမှာ ကိုယ်တိုင်မသိသေးတဲ့ အရည်အချင်း၊ ပါရမီတွေ ရှိနေတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိအောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ကိုယ်အားသာတဲ့ အရာတွေကိုလည်း သိလာလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အရည်အချင်းတွေကို ကိုယ်တိုင် ပျိုးထောင်ခွင့်ရလာမယ်”

“ငါ သိပ်မရှင်းသေးဘူး ဂျူလီယန်”

“ငါလည်း ဒီအလေ့အကျင့်ကို စကြားတုန်းက သိပ်နားမလည်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါအရှင်းဆုံး ရှင်းပြပါ့မယ်။ မိမိကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည် သုံးသပ်ခြင်းဆိုတာ တွေးတောစဉ်းစားခြင်း တစ်မျိုးပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ လူတွေ အားလုံးက အမြဲတွေးတာ စဉ်းစားနေကြတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ငါတို့အားလုံး တွေးကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူအများစုက အသက်ဆက်ရှင်ဖို့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆက်စပ်နေတဲ့ အရာတွေကို အဓိက တွေးကြတာပါ။ အခု ငါပြောတဲ့ တွေးတောစဉ်းစားခြင်းဆိုတာ အသက်ရှင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာပြီး အောင်မြင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုရဖို့ တွေးတောခြင်းပါ။ ဘန်ဂျမင်ဖရန်ကလင်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖတ်ဖူးရင် ငါဆိုလိုတာကို မင်းပိုပြီး သဘောပေါက်လိမ့်မယ်။ ဘန်ဂျမင်ဖရန် ကလင်က တစ်နေ့လုံး အလုပ်တွေ ပင်ပန်းပြီး အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါ အိမ်ခန်း ထောင့်မှာ ထိုင်ပြီး သူ့ရဲ့ တစ်နေ့တာ အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်စဉ်းစား သုံးသပ်လေ့ရှိတယ်။ သူလုပ်ခဲ့တဲ့ အရာတွေဟာ ကောင်းလား၊ ဆိုးလား၊ အကျိုးရှိရဲ့လား၊ ပြုပြင်ဖို့ ဘာတွေလိုလဲ စသဖြင့် စဉ်းစားလေ့ရှိတယ်။ သူ ဘာတွေ အမှားလုပ်ခဲ့လဲဆိုတာကို သိတဲ့အခါ နောက်နေ့မှာ သူ့ကိုယ်သူ တိုးတက်အောင် အမှားကို ပြုပြင်တယ်။ နေ့တိုင်း မနေ့ကထက် ပိုတိုးတက်အောင် ကြိုးစားတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေကလည်း အဲဒီနည်းလမ်းကို ကျင့်သုံးကြတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေက ညဘက်မှာ သူတို့ရဲ့ တဲအတွင်းမှာ သူတို့ရဲ့ တစ်နေ့တာအကြောင်း စဉ်းစားတတ်ကြတယ်။ သူတော်စင် ရာမန်ဆိုရင် သူ တစ်နေ့တာ လုပ်ခဲ့တဲ့ အရာတွေကို ချရေးလေ့ရှိတယ်။ သူက သူတွေ့နေခဲ့တဲ့ အတွေးတွေကိုတောင် ချရေးလေ့ရှိတယ်”

“အဲဒါကတော့ မခက်လွန်းဘူးလား ဂျူလီယန်။ ငါဆို လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ မိနစ်က ဘာတွေးခဲ့လဲဆိုတာတောင် မမှတ်မိဘူး”

“မင်းသာ သူလို အလေ့အကျင့်လုပ်ရင် အဲဒီလို မှတ်မိဖို့ဟာ မခက်ခဲတော့ပါဘူး။ တကယ်တော့ အခု ငါရထားတဲ့ ဘဝမျိုးကိုရအောင် လူတိုင်းရအောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက လူတွေဟာ ဆင်ခြေများတဲ့ ရောဂါကို ခံစားနေကြရတာပါ။ ဆင်ခြေပေးတာတွေရပ်ပြီး တကယ်လုပ်ဖို့ လိုနေပြီ။ မင်းရဲ့ တစ်နေ့တာအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားဖို့ အချိန်ပေးပါ။ မင်း လုပ်ခဲ့တဲ့ အရာတွေဟာ ကောင်းတာတွေလား၊ ဆိုးတာတွေလား ပြန်စဉ်းစားပါ”

“ဥပမာတစ်ခုလောက် ပြောပြပါလား”

“ကောင်းပြီ။ မင်းနဲ့ပဲ ဥပမာ ပေးတော့မယ်။ ဒီနေ့ မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့အရာတွေကို ပြန်စဉ်းစားပြီး ကော်ဖီစားပွဲပေါ်က စာရွက်ပေါ်မှာ ချရေးကြည့်ပါ”

ကျွန်တော် ကော်ဖီစားပွဲပေါ်က စာရွက်နဲ့ဘောပင်ကို လှမ်းယူရင်း ဒါဟာ ကျွန်တော် တစ်နေ့တာလုပ်ခဲ့တဲ့ အရာတွေကို ပြန်လည်စဉ်းစားတာ ပထမဆုံးပါလားဆိုပြီး တွေးနေမိပါတယ်။ တစ်ခါမှ လုပ်လေ့မရှိတော့ စိတ်ထဲ နည်းနည်း ထူးဆန်းနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာတွေ တိုးတက်ဖို့ လိုအပ်နေလဲဆိုတာကို တွေးဖို့ အချိန်မရှိရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်တိုးတက် နိုင်မှာလဲ။

“ငါ ဘယ်ကနေ စ,ရေးရမလဲ”

“မင်း မနက်ခင်းကတည်းက လုပ်တဲ့အရာကို စ,ရေးပါ။ ပြီးရင် တစ်နေ့ကျွန် ဘာတွေဆက်လုပ်လဲ ရေးပါ။ အသေးစိတ်တော့ မရေးနဲ့။ အရေးတကြီး မှတ်မိတာလေးတွေ ရေးလိုက်။ ငါ မင်းကို ဆက်ပြီး ပြောပြစရာတွေ ကျန်သေးတယ်”

“ကောင်းပြီ။ ငါ မနက်ခင်း ၆ နာရီခွဲမှာ အိပ်ရာကထတယ်။ ပြီးတော့ ရေချိုးတယ်။ မှတ်ဆိတ်ရိတ်တယ်။ ဝေဖာမုန့်လေးတစ်ခုစားပြီး အလုပ်ကို အမြန်သွားတယ်”

“မင်း မိသားစုကရော”

“သူတို့က အိပ်နေကြတယ်လေ။ ဆက်ပြောရရင် ငါရုံးကို ရောက်တယ်။ ရုံးရောက်တော့ ၇ နာရီခွဲမှာ ချိန်းထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ငါ့အမှု သည်က ၇ နာရီကတည်းက စောင့်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူက ဒေါသထွက်နေတယ်”

“အဲဒီတော့ မင်းဘယ်လို တုံ့ပြန်လိုက်လဲ”

“ငါလည်း ပြန်ပြောတာပေါ့။ ချိန်းထားတာက ၇ နာရီခွဲလေ။ သူက ဘာလို့ အစောကြီးရောက်ပြီး ဒေါသထွက်ရတာတုံး”

“ပြီးတော့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်လဲ”

“ပြီးတော့ အခြေအနေက ဆိုးသထက် ဆိုးလာတယ်။ တရားရုံးချုပ်က ငါ့ကိုဖုန်းခေါ်ပြီး တရားသူကြီး ဝီလ်ဒါဘက်စ်က ငါ့ကိုတွေ့ချင်ကြောင်း ဖုန်းဆက်တယ်။ အမြန်ဆုံးလာခွင့်မဲ့လည်း ပြောတယ်။ မင်း အဲဒီတရားသူကြီးကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။ သူ့ရဲ့ ကားပါကင်နေရာမှာ ကားရပ်မိလို့ မင်းနဲ့တောင် ပြဿနာဖြစ်ဖူးသေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း တရားရုံးချုပ်ကို သွားတယ်။ အဲဒီက ရုံးစာရေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားများခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီကအပြန် ရုံးကို

ပြန်ရောက်တော့ ဖုန်းထဲမှာ မက်ဆေ့ချ်က ၂၇ စောင်လောက် ဝင်နေတယ်။ ငါ ဆက်ပြောရမလား ဂျူလီယန်

“ဆက်ပြောပါ”

“ရုံးဆင်းလို့ အိမ်ပြန်တော့ ဂျန်နီက သူ့အမေအိမ်ကို ဝင်ခိုင်းတယ်။ သူ့အမေလုပ်ထားတဲ့ ပေါင်မုန့် ဝင်ယူခဲ့ပေးဖို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက သူ့အမေအိမ်ကိုသွားတဲ့ လမ်းကြောင်းမှာ ကားတွေ ပိတ်နေတာပဲ။ ရုံးဆင်းချိန် ဆိုတော့ ပိုဆိုးတယ်။ ရာသီဥတုကလည်း ပူစပ်စပ်နဲ့ ကားကပိတ်တော့ ငါ ဒေါသထွက်လာတယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ မင်းဘယ်လို တုံ့ပြန်ခဲ့လဲ”

“ငါ ကားကျပ်တာကို ထိုင်ဆဲနေတာပေါ့။ ငါ့ကားထဲမှာ အသံအကျယ်ကြီး တစ်ယောက်တည်း အော်နေမိတယ်။ ငါ ဘာတွေအော်လဲရော ဆက်ပြောရဦးမလား”

“ရပြီ ဂျန်။ အဲဒီလောက်မှာပဲ ရပ်ရအောင်။ မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ အရာတွေမှာ မင်းသာ အခွင့်အရေးရှိပြီး အချိန်ရရင် ဘယ်အရာတွေကို ပြင်ချင်လဲ”

“စိတ်ကူးထဲမှာ ငါလုပ်လို့ရရင် ကောင်းသားဆိုပြီး တွေးထားတာလေးတွေတော့ ရှိတာပေါ့။ အိပ်ရာ စောစောထမယ်။ မနက်ပိုင်းမှာ ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာလေးတွေ ပြင်ဆင်မယ်။ မင်းပြောတဲ့ “နှင်းဆီ နှလုံးသား” လေ့ကျင့်ခန်းလည်း မနက်ပိုင်းမှာ လုပ်လို့ရတာပဲ။ ပြီးတော့ မနက်ပိုင်းမှာ မိသားစုနဲ့အတူ မနက်စာလေး စားချင်တယ်။ ဂျန်နီနဲ့ ကလေးတွေကို အချိန်သိပ်မပေးမိလို့ သူတို့အတွက်လည်း အချိန်ပေးချင်တယ်”

“စိတ်ကူးထဲမှာဆိုတော့ အဲဒါတွေက အပြင်မှာလုပ်လို့ မရလို့လား ဂျန်။ မင်း လုပ်လို့ရတာပေါ့။ မင်းရဲ့တစ်နေ့တာကို ထိန်းချုပ်ဖို့ မင်းမှာ စွမ်းအားရှိတယ်။ အတွေးကောင်းတွေကို တွေးနိုင်ဖို့ မင်းကိုယ်မင်း ထိန်းချုပ်လို့ရတဲ့ စွမ်းအားလည်း မင်းမှာရှိတယ်။ မင်းစိတ်ကူးထဲကအတိုင်း နေထိုင်လို့ရတဲ့ စွမ်းအားတွေလည်း မင်းမှာရှိတယ်။ မင်း မလုပ်သေးတာပဲ ရှိတယ်”

“မင်းနဲ့ စကားပြောရင်းနဲ့ အဲဒါတွေကို ငါနားလည်လာပါတယ်။ ငါ တကယ် ပြောင်းလဲနိုင်တော့မယ်လို့လည်း ငါယုံကြည်လာပါတယ်”

“ကောင်းတယ် ဂျန်။ မင်းအဲဒီလို တွေးလာတာ ကောင်းတယ် ခုနက ပြောနေတာ ဆက်ပြောပါဦး”

“အင်း .. ငါ့ရဲ့အမှုသည်ကို ပြန်ပြီး အော်မပြောမိခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲ လို့ တွေးမိတယ်။ တရားရုံးချုပ်က စာရေးနဲ့လည်း စကားမများခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲ။ ကားပိတ်တာကို ထိုင်မဆဲမိခဲ့ရင်လည်း ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်”

“မိမိကိုယ်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်း အလေ့အကျင့်”ရဲ့ စွမ်းအားကို မင်းနားလည်လာပြီလို့ ငါထင်တယ်။ မနက်ဖြန်မှာ တိုးတက်ချင်ရင် ဒီနေ့ ဘာတွေမှားခဲ့လဲဆိုတာ သိဖို့လိုတယ် ဂျန်။ အဲဒါကို အမြဲမှတ်ထားပါ။ မင်း ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲ၊ အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်ဆုံးခဲ့လဲ၊ ဘာတွေတွေ့ခဲ့လဲဆိုတာ သိမှ နောက်နေ့ ဘယ်လို တိုးတက်အောင် လုပ်မလဲ စဉ်းစားလို့ရမှာပါ။ မှားတာတွေ သိတော့မှ အဲဒီအမှားတွေကို ထပ်မလုပ်မိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ ဆက်ပြီး

စဉ်းစားလိုရမှာ ဖြစ်တယ်။ အမှားလုပ်တာဟာ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ အမှားဆိုတာ ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပါပဲ။ အမှားဆိုတာ လူတစ်ယောက် တိုးတက်ဖို့ လိုအပ်တဲ့အရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှားတစ်ခုကို အကြိမ်ကြိမ် ကျူးလွန်နေရင်တော့ မင်းပြုပြင်ဖို့ လိုနေပြီဆိုတာ သေချာတယ်။ အဲဒီလို ခဏခဏ မှားနေခြင်းဟာ သတိမမူခြင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုမစိုက်ခြင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိခြင်းရဲ့ ပြယုဂ်တစ်ခုပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်းဟာ လူနဲ့တိရစ္ဆာန်ကို ခွဲခြားပေးထားတဲ့ အရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်။ သတ္တဝါတွေ အားလုံးထဲမှာ လူတစ်မျိုးတည်းကပဲ ကိုယ်လုပ်တာကို မှန်လား၊ မှားလား ပြန်လည်သုံးသပ်နိုင်တယ်။ ခွေးတွေလည်း လုပ်လို့မရဘူး။ ငှက်တွေလည်း လုပ်လို့မရဘူး။ လူနဲ့နီးစပ်တယ်ဆိုတဲ့ မျောက်တွေတောင် အဲဒီလို မသုံးသပ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ငါတို့လို လူသားတွေမှာ အဲဒီအရည်အသွေးရှိနေတယ်။ မင်းရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝမှာ ဘာတွေမှန်ပြီး ဘာတွေမှားနေလဲ မင်း ပြန်လည်သုံးသပ်ပါ။ ပြီးရင် ဘယ်လို တိုးတက်အောင် လုပ်မလဲ အစီအစဉ်ချပါ။”

“ကောင်းပြီ ဂျူလီယန်။ နံပါတ် ၆ အလေ့အကျင့်ကို ဆက်ပြောပါဦး။”

“နံပါတ် ၆ အလေ့အကျင့်က “ စောစောအိပ်ရာထခြင်း အလေ့အကျင့်”တဲ့။ ဒီအလေ့အကျင့်ဟာ သူတော်စင်ကြီးတွေဆီက သင်ယူခဲ့သမျှ အကောင်းဆုံး အလေ့အကျင့်တွေထဲက တစ်ခုဖြစ်တယ်။ နေမင်းနဲ့အတူ အိပ်ရာထပြီး နေ့တစ်နေ့ကို အစပျိုးတာဟာ ဘယ်လောက် အကျိုးရှိမှန်း ငါသိခွင့်ရခဲ့တယ်။ လူအများစုဟာ တကယ်တော့ လိုတာထက်ပိုပြီး အိပ်လေ့ရှိကြတယ်။ သာမန် လူတစ်ယောက်ဟာ အိပ်ချိန် ၆ နာရီဆို လုံလောက်ပါပြီ။ အိပ်တယ်ဆိုတာဟာလည်း ငါတို့မှာရှိတဲ့ အခြားအလေ့အကျင့်တွေလိုပါပဲ။ လေ့ကျင့်ယူရင် ပြောင်းလဲလို့ ရပါတယ်။ အိပ်ချိန်နည်းအောင် မင်းကိုယ်မင်း လေ့ကျင့်ယူလို့ ရပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါက မနက်စောစော အိပ်ရာထရင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသလို ခံစားရတတ်တယ်”

“စပြီး မနက်စောစောထတဲ့ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းတော့ ပင်ပန်းသလို ခံစားရပါလိမ့်မယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ တစ်ပတ်လောက်အထိတောင် ဖြစ်ရင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ရှေ့ညှည်အကျိုး အမြတ်အတွက် ရင်းနှီးတယ်လို့ သဘောထားကြည့်ပါ။ အလေ့အကျင့်သစ် တစ်ခုကို မွေးယူတိုင်း နည်းနည်းခက်ခဲလေ့ရှိတာ သဘာဝပါပဲ။ ဖိနပ်အသစ် တစ်ရံနဲ့ကို စ၊စီးသလိုပေါ့ကွာ။ စ၊စီးခါစမှာ ဖိနပ်ပေါက်ပြီး လမ်းလျှောက်လို့ မကောင်းပေမဲ့ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ဖိနပ်စီးထားမှန်းတောင် မင်းသတိထား မိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အစောပိုင်းမှာ ငါပြောခဲ့သလိုပဲပေါ့။ နာကျင်မှုဆိုတာ တိုးတက်ခြင်းရဲ့ ရှေ့ပြေးသင်္ကေတတစ်ခုပဲဖြစ်တယ်။ နာကျင်မှာကို ကြောက်မနေဘဲ ရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်ပါ”

“ကောင်းပြီ။ မနက်စောစောထတဲ့ အလေ့အကျင့်ကို ငါလည်း သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စောစောဆိုတာ ဘယ်အချိန်လောက်ကို ပြော တာလဲ”

“ပုံသေတော့ မရှိပါဘူး။ မင်းအတွက် သင့်တော်မယ့်အချိန်ကို ရွေးလို့ ရပါတယ်”

“နေနဲ့အတူ ထ၊ရမယ်ဆိုတာကတော့ ငါ့အတွက် စောလွန်းတယ်ကွ”

“တကယ်တော့ အဲဒါ မစောပါဘူး။ သူတော်စင်ကြီးတွေက မနက် ခင်း နေရောင်ခြည်ဟာ လူသားတွေအတွက် လက်ဆောင်တစ်မျိုးလို့ ခံယူထားတယ်။ သူတို့က မနက်ခင်းဆို နေပူဆာလည်း လှူတတ်ကြတယ်”

“မင်းရော နေပူဆာလို့လား”

“လို့တာပေါ့။ နေရောင်က ငါ့ကို လန်းဆန်းစေတယ်။ အရှေ့ပိုင်းဒေသတွေက ရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှု အချို့မှာဆိုရင် နေရောင်ဟာ လူ့ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်နဲ့ ဆက်နွှယ်နေတယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါအဓိက ပြောချင်တာ မနက်စောစော ထ၊ဖို့ပါ”

“အဲဒီအလေ့အကျင့်ကို ငါဘယ်လိုမွေးယူရမလဲ”

“အဲဒီအလေ့အကျင့်ကို မွေးယူနိုင်ဖို့ အသုံးဝင်မယ့် အချက်လေးတွေ ငါပြောပြမယ်။ လူတစ်ယောက် ဘယ်လောက် အိပ်လဲဆိုတာထက် လူတစ်ယောက် ဘယ်လိုအိပ်လဲက ပိုအရေးကြီးတယ်။ ဥပမာ ၆ နာရီ ဆက်တိုက် အနှောင့်အယှက်မရှိ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ခြင်းက ၁၀ နာရီလောက် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း အိပ်ပျော်တာထက် ပိုကောင်းတယ်။ အိပ်စက်ခြင်းဟာ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ၊ အဆင်မပြေမှုတွေရှိနေတဲ့စိတ်နဲ့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတဲ့ ခန္ဓာကို ပုံမှန်အခြေအနေရောက်အောင် ပြန်လည် ပြုပြင်ပေးတာနဲ့ အလားသဏ္ဌာန်တူတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ခဏခဏ အိပ်ဖို့မလိုဘူး။ ကောင်းမွန်တဲ့ အိပ်စက်ခြင်း ၆ နာရီလောက် ရဖို့ပဲလိုတယ်။ သူတော်စင် ရာမန်ဆိုရင် ည ၈ နာရီ ကျော်ရင် အစာမစားတော့ဘူး။ ညဘက်မှာ အစာစားရင် အစာအိမ်က အလုပ်လုပ်ရမှာဖြစ်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ခြင်းကို တားဆီးတတ်တယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေ နောက်ထပ် လုပ်လေ့ရှိတဲ့ အလေ့အကျင့်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ညဘက်မှာ သူတို့က အိပ်ခါနီး စောင်းတီးလေ့ရှိပြီး စောင်းသံပေါ်မှာ အာရုံစိုက်ကာ တရားမှတ်လေ့ရှိတယ်”

“သူတို့ ဘာလို့ အဲဒီလိုလုပ်ကြတာလဲ”

“မင်းကို ငါတစ်ခုမေးမယ် ဂျွန်။ မင်းညတိုင်း မအိပ်ခင်မှာ ဘာလုပ်လေ့ရှိလဲ”

“ငါကတော့ ဂျန်နီနဲ့အတူ တီဗွီကလာတဲ့ သတင်းကြည့်လေ့ရှိတယ်။ အခြားလူတွေလည်း အဲဒီလို လုပ်ကြတာပဲလေ”

“ငါထင်ပါတယ်”

“ဘာလို့လဲ၊ မအိပ်ခင် သတင်းကြည့်တာ တစ်ခုခုမှားနေလို့လား”

“အိပ်မပျော်ခင် ၁၀ မိနစ်နဲ့ အိပ်ရာထပြီး ၁၀ မိနစ်ဟာ မင်းရဲ့မသိစိတ်အပေါ်မှာ အများကြီး အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိတယ် ဂျွန်။ အဲဒီအချိန်တွေမှာ ကောင်းမွန်တဲ့အတွေးတွေပဲ မင်းခေါင်းထဲ ထည့်သင့်တယ်”

“မင်းပြောမှ စိတ်က ကွန်ပျူတာနဲ့တောင် တူလာသလိုပဲ”

“အဲဒီသဘောတရားပါပဲ။ မင်းထည့်သွင်းတဲ့ အရာတွေကိုပဲ မင်းပြန် ထုတ်လို့ရမှာ။ ပိုအရေးကြီးတဲ့ အချက်က မင်းဟာ မင်းကွန်ပျူတာရဲ့ ပရိုဂရမ် ရေးဆွဲသူဖြစ်တယ်။ မင်းမှာ အပြည့်အဝ ထိန်းချုပ်ခွင့်၊ ဖန်တီးခွင့်ရှိတယ်။ မင်းရဲ့စိတ်ထဲကို ဘာတွေထည့်မလဲ ဆုံးဖြတ်တာဟာ မင်းစိတ်ထဲက ဘာတွေ

ပြန်ထွက်လာမလဲဆိုတာကိုပါ ဆုံးဖြတ်နေသလိုပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းမအိပ်ခင်မှာ သတင်းတွေမကြည့်နဲ့။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း ငြင်းခုံစကားမများနဲ့။ စိတ်ကို လျော့ချထား။ သီချင်းအေးအေးလေးတွေ နားထောင်။ ပြီးရင် သီချင်းနဲ့အတူ စီးပျော်ရင်း အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်”

“နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ရင် ငါအိပ်ချိန်လည်း အများကြီး မလိုတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ငါအစောပိုင်းမှာ ပြောခဲ့တဲ့ ၂၁ ရက် စည်းမျဉ်းကို သတိရပါ။ ဘယ်အလေ့အကျင့်ပုံဖြစ်ဖြစ် ၂၁ ရက် ဆက်တိုက် လုပ်ရင် မင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အလေ့အကျင့်တစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် မနက်စောစောထတဲ့ အလေ့အကျင့်ကို ၁ ပတ် ဆက်တိုက် လုပ်ကြည့်။ ၃ ပတ်အတွင်း အဆင်မပြေတာတွေရှိလည်း အရှုံးမပေးနဲ့။ ၁ ပတ်ကို ကျော်လွန်သွားရင် မင်းအတွက် အဆင်ပြေလာလိမ့်မယ်။ နောက်ဆို မနက် ၅ နာရီ သို့မဟုတ် ၅ နာရီခွဲလောက်ဆို မင်း နိုးနေလိမ့်မယ်”

‘အိုကေ၊ ငါ မနက် ၅ နာရီခွဲ ထ၊တယ်ပဲ ဆိုပါစို့။ ပြီးရင် ဘာ ဆက်လုပ်ရမလဲ’

“မင်းနှီးလာရင် လုပ်လို့ရတဲ့ အရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ မနက်ခင်း စောစောထခြင်းရဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်းက နေ့တစ်နေ့ကို အကောင်းမွန် ဆုံး စတင်ဖို့ဆိုတာကို မှတ်ထားပါ။ မနက်ခင်း အိပ်ရာက နိုးပြီးချိန် ၁၀ မိနစ်အတွင်း မင်းတွေ့တဲ့ အတွေးတွေဟာ အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီအတွေးတွေက မင်းရဲ့ တစ်နေ့တာလုံးအပေါ် လွှမ်းမိုးမှုရှိနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကောင်းမွန်တဲ့ အတွေးတွေကို တွေးပါ။ ဝတ်ပြုဆုတောင်းတာတွေ လုပ်ချင်လည်းရပါတယ်။ မင်းဘဝမှာ မင်းပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အရာတွေအတွက် ကျေနပ်ပါ။ စိတ်ထဲကနေ ကျေးဇူးတင်ပါ။ မနက်ပိုင်းမှာ တေးဂီတလည်း နားထောင်လို့ ရပါတယ်။ နေထွက်တာကို ကြည့်ပါ။ အဆင်ပြေရင် မနက်ခင်း လမ်းထွက်လျှောက်လို့လည်း ရပါတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေဟာ မနက်ခင်းမှာ ပြုံးရယ်လို့စိတ် မရှိရင်တောင် ပြုံးရယ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြလေ့ရှိတယ်။ ပြုံးရယ်ခြင်းက တစ်ဆင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းဓာတ်တွေ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ စီးဆင်းအောင် ကြိုးစား ကြလေ့ရှိတယ်”

‘ဂျူလီယန်၊ ငါလည်း အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ မင်းပြောတာတွေကို လိုက်မိအောင် ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခုကတော့ ရူးကြောင်ကြောင် မနိုင်ဘူးလား။ မရယ်ချင်ဘဲ ဘယ်လိုရယ်လို့ ရမှာလဲ။ အဲဒါကတော့ အကျိုး ရှိပါ့မလား”

‘မင်း သံသယရှိတာကို ငါသဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရယ်မောခြင်းဟာ မင်းရဲ့စိတ်ဝိသ္မာဉ်အတွက် အကောင်းဆုံး ဆေးတစ်ပါးပဲ။ မင်း မရယ်ချင်ရင်တောင် မှန်ထဲကြည့်ပြီး ခဏလောက် ရယ်ကြည့်လိုက်။ စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးသွားတာမျိုး ခံစားရလိမ့်မယ်။ ဝီလီယံဂျိမ်းစ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ပြောဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေဟာ ပျော်လို့ရယ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ရယ်လို့ ပျော်ကြတာပါတဲ့။ ဒါကြောင့် လူတစ်ယောက်ဟာ မနက်ခင်းတစ်ခု၊ နေ့သစ်တစ်ခုကို ပြုံးရယ်ခြင်းနဲ့ အစပျိုးသင့်တယ်။ မိမိမှာ ရှိတာတွေကို စိတ်ထဲက ကျေးဇူးတင်ရင်း ပြုံးရယ်သင့်တယ်”

“နေ့တစ်နေ့ကို ကောင်းမွန်စွာ အစပြုဖို့ မနက်ခင်းမှာ မင်း ဘာလုပ်လေ့ရှိလဲ ဂျူလီယန်”

“ငါက မနက်ခင်း စောစောထတယ်။ “နှင်းဆီနှလုံးသား”လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်တယ်။ လတ်ဆတ်တဲ့ အသီးဖျော်ရည် ၂ ခွက်လောက် သောက်တယ်။ နောက်တစ်ခု အရေးကြီးတာ ရှိသေးတယ်။ မနက်ခင်း နှိုးပြီးချိန်မှာ ငါ့ရဲ့ သီးသန့်ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ နေရာလေးကို သွားတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ မေးခွန်းတစ်ခုမေး တယ်။ “ဒီနေ့ဟာ ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်ရင် ငါဘာတွေလုပ်မလဲ”ဆိုတဲ့ မေးခွန်း ကို မေးတယ်။ ငါလုပ်ချင်တဲ့ အရာတွေအများကြီး ပေါ်လာတယ်။ ငါ ဘယ်သူ့ကို ဖုန်းခေါ်မလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို အချိန်ပေးမလဲ၊ ငါ့မိသားစုတွေ၊ ငါ့မိတ်ဆွေတွေ အပေါ်မှာ ဘယ်လိုဆက်ဆံမလဲ၊ သူစိမ်းတွေပေါ်မှာရော ဘယ်လို ဆက်ဆံမလဲ စတာတွေကို မျက်လုံးထဲ ပုံဖော်ကြည့်တယ်။ မင်းကို ငါပြောခဲ့သလိုပဲပေါ့။ လူတစ်ယောက်ဟာ နေ့ရက်တိုင်းကို သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးနေ့လို သတ်မှတ်ပြီးနေရင် အဲဒီလူဟာ သေခြင်းတရားအတွက် အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ အခု မင်းကို နံပါတ် ၇ အလေ့အကျင့်အကြောင်း ဆက်ပြောတော့မယ်။ နံပါတ် ၇ အလေ့အကျင့်ရဲ့ အမည်က “ဂီတကိုခံစားခြင်း အလေ့အကျင့်”တဲ့။

“ဒီတစ်ခုကတော့ ငါ့အကြိုက်ဖြစ်မယ်ထင်တယ် ဂျူလီယန်ရေ

“မင်းကြိုက်မှာ သေချာပါတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေဟာ တေးဂီတသံ၊ တူရိယာသံတွေကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြတယ်။ တေးဂီတဟာ နေ့ရောင်ခြည်လိုပဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို လန်းဆန်းစေနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိရှိတယ်။ တေးဂီတရဲ့ စွမ်းအားကို အထင်မသေးမိစေနဲ့။ နေ့တိုင်း အချိန်ပေးပြီး သီချင်း နားထောင်ကြည့်ပါ။ ကားနဲ့အလုပ်သွားတုန်း ကားပေါ်မှာ သီချင်းနားထောင်ပါ။ အလုပ်ပင်ပန်း လာတဲ့အခါလည်း သီချင်းနားထောင်ကြည့်ပါ။ တေးဂီတဟာ ငါသိတဲ့ အကောင်းဆုံး စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစေတဲ့ အရာတွေထဲက တစ်ခုဖြစ်တယ်”

“စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစေတဲ့ အရာတွေထဲမှာ မင်းလည်း ပါဝင်ပါတယ် ဂျူလီယန်။ ငါ မင်းကြောင့် စိတ်ဓာတ်တွေ ပြန်လည်တက်ကြွလာတယ်။ မင်း ပြောတာတွေ နားထောင်တာနဲ့တင် ငါ တော်တော်လေး ကျေနပ်နေမိတယ်။ မင်း တော်တော်လေးကို ပြောင်းလဲသွားတယ်။ အရင်တုန်းက မင်းမှာ ရှိတဲ့ မာနတရားတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ မင်းပုံစံက အရမ်းကို အေးချမ်းနေ တယ်။ ဒီနေ့ညတော့ မင်းရဲ့စကားတွေက ငါ့အတွက်တော့ အားဆေးတွေ ချည်းပါပဲ”

“မင်း ဆက်ပြီး နားထောင်ရမှာတွေ ကျန်ပါသေးတယ် ဂျွန်။ ငါအခု နံပါတ် ၈ အလေ့အကျင့်ကို ဆက်မယ်။ နံပါတ် ၈ အလေ့အကျင့်က “မိမိကိုယ်ကိုယ် စကားပြောခြင်း အလေ့အကျင့် ဖြစ်တယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေဟာ မနက်၊ နေ့လယ်၊ ည အချိန်တိုင်းမှာ သူတို့ ရွတ်ဖတ်နေတဲ့ ဂါထာတွေ ရှိကြတယ်။ အဲဒီအလေ့အကျင့်ဟာ သူတို့ကို အာရုံစူးစိုက်မှု ပိုကောင်းစေတယ်လို့ ငါ့ကိုပြောပြဖူးတယ်”

“မင်းပြောတဲ့ ဂါထာဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ”

“ငါ အခုပြောတဲ့ ဂါထာဆိုတာက ကောင်းမွန်တဲ့ အကျိုးရလဒ်တစ်ခု ထွက်ပေါ်ဖို့ စုဖွဲ့ထားတဲ့ စကားစုမျိုးကို ဆိုလိုတာပါ။ ငါတို့ လူသားတွေအနေနဲ့ ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စကားပြောခြင်း တစ်မျိုးပါပဲ။ တစ်ခါတလေ ငါ့ကိုယ် ငါ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေအောင် ‘ငါ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေတယ်။ ငါ့မှာ

အင်အားတွေအပြည့် ရှိနေတယ်”ဆိုတဲ့ စကားကို စိတ်ထဲကနေ အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်လေ့ရှိတယ်”

“အသံထွက်ပြီး ရွတ်ဖို့ရော လိုလား

“အသံထွက်ဖို့တော့ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသံထွက်ရွတ်ဖို့ အဆင်ပြေတဲ့ နေရာမျိုးဆိုရင်တော့ အသံထွက်ပြီး ပြောတာ ပိုကောင်းပါတယ်။ စကားလုံးတွေဟာ စိတ်အပေါ်မှာ အကျိုးသက်ရောက် နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ အသံထွက်ဖတ်တဲ့ စကားလုံးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာရွက်ထဲမှာ ချရေးတဲ့ စကားလုံးပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့မှာ စွမ်းအားရှိနေတယ်။ တစ်ဖက်သားကို ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောလဲဆိုတာ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒီထက် ပိုအရေးကြီးတာက မင်းကိုယ်မင်းရော ဘယ်လို စကားမျိုးတွေ ပြောနေသလဲဆိုတဲ့ အချက်ဖြစ်တယ်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို စကားပြောခြင်းပေါ့”

“မှန်တယ် ဂျန်။ တကယ်တော့ မင်းရဲ့ဘဝက မင်းရဲ့ အတွေးတွေပဲ။ မင်းကိုယ်မင်း ဘာတွေ တစ်နေကုန် ပြောနေလဲဆိုတာက မင်းရဲ့ တစ်နေ့တာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးသွားတာပဲ။ မင်းဟာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီလို့ စိတ်ထဲမှာ ပြောနေရင် လက်တွေ့မှာလည်း တကယ်ပင်ပန်းလာလိမ့်မယ်။ မင်းက စိတ်မပါလက်မပါ ဖြစ်နေတယ်လို့ စိတ်ထဲကနေ ပြောနေရင် အပြင်မှာလည်း တကယ် စိတ်မပါဘဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ မင်းကိုယ်မင်းပြောတဲ့ စကားလုံးတွေက မင်းကိုယ်မင်း မြင်တဲ့ ပုံရိပ်အပေါ်မှာ အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိတယ်။ မင်းကိုယ် မင်း မြင်တဲ့ ပုံရိပ်က မင်းလုပ်မယ့် အရာတွေအပေါ်ကို အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိတယ်။ ဥပမာ မင်းကိုယ်မင်းမြင်တဲ့ ပုံရိပ်က ယုံကြည်မှုနည်းတဲ့ လူတစ် ယောက်ဆိုပါစို့။ ဒါဆိုရင် မင်းလုပ်မယ့် အရာတွေကလည်း အဲဒီပုံရိပ်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ အရာတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ မင်းကိုယ်မင်းမြင်တဲ့ ပုံရိပ်က ယုံကြည်မှုပြည့်ဝနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် မင်းလုပ်မယ့်အရာ တွေကလည်း အဲဒီပုံရိပ်နဲ့ ကိုက်ညီနေတဲ့အရာတွေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဥပမာ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဘဝမှာ သူနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် ကောင်မလေး ဘယ်တော့မှ ရှာတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေတယ်ဆိုပါစို့။ သူ့ရဲ့ ယုံကြည်မှုက သူ့ကိုယ်သူမြင်တဲ့ ပုံရိပ်ကို ထိခိုက်လာလိမ့်မယ်။ အကယ်၍ သူ့အတွက် သင့်တော်တဲ့၊ သူကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ကောင်မလေးကို တွေ့ရင်တောင် သူဟာ သူခံယူထားတဲ့ ခံယူချက်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့အရာပဲ လုပ်လိမ့်မယ်။ အဲဒါကတော့ စကားသွားမပြောရဲတာမျိုး၊ အကြည့်ချင်း မဆိုင်တာမျိုး၊ ကောင်မလေးနဲ့ သိအောင် မလုပ်တာမျိုးတွေပေါ့။ အဲဒီခံယူချက်က သူ့ကိုယ်သူ ပြောတဲ့ စကားတွေကတစ်ဆင့် ဆင်းသက်လာတာပါ။ အဲဒီခံယူချက်က သူ့ကိုယ်သူမြင်တဲ့ ပုံရိပ်ကို ထိခိုက်စေခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်သူမြင်တဲ့ ပုံရိပ်ကြောင့် သူဟာ လုပ်သင့်တဲ့အရာကို မလုပ်ရဲတော့ဘူး။ သူခံယူချက်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့အရာကိုပဲ လုပ်တော့တယ်။ ဒါကြောင့် မိမိကိုယ်ကို မြင်တဲ့ပုံရိပ်ဟာ အရမ်း အရေးကြီးတယ်။ သတင်းကောင်းကတော့ လူတိုင်း အဲဒီပုံရိပ်ကို ပြောင်းလဲလို့ရတယ် ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီနေရာမှာ “မိမိကိုယ်ကို စကားပြောခြင်း အလေ့အကျင့်”က အရေးပါသွားပြီ။ ဒါကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုယ်မြင်တဲ့ ပုံရိပ်ကို မြှင့်တင်ချင်ရင် မိမိကိုယ်ကို စကားပြောတတ်ဖို့လိုတယ်”

“ငါ့ရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို ပြောင်းနိုင်ရင် ငါ့ရဲ့ ပြင်ပကမ္ဘာမှာလည်း ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာမှာပေါ့။ မှန်တယ်မဟုတ်လား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ ဂျန်ရာ။ နံပါတ် ၉ အလေ့အကျင့်ကို ဆက်ရအောင်။

ဒီအလေ့အကျင့်ကိုတော့ “မိမိကိုယ်ကို တည်ဆောက်ခြင်း အလေ့အကျင့်”လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီအလေ့အကျင့်က နံပါတ် ၈ အလေ့အကျင့်ဖြစ်တဲ့ “မိမိကိုယ်ကို စကားပြောခြင်း အလေ့အကျင့်”နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ လူတစ်ယောက်မှာ သူ့ရဲ့အကျင့်စရိုက်၊ ဝိသေသလက္ခဏာတွေ ရှိနေတတ်တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ကောင်းမွန်တဲ့အကျင့်စရိုက်၊ ဝိသေသ လက္ခဏာတွေ ရှိနေရင် သူ့ကိုယ်သူမြင်တဲ့ ပုံရိပ်ဟာလည်း မြင့်မားနေတတ်တယ်။ လူတစ်ယောက် နေ့စဉ်လုပ်နေတဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ အလေ့အကျင့်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ အလေ့အကျင့်တွေဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို ပုံဖော်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ မင်း နားရှုပ်သွားရင် သူတော်စင် ရာမန် ပြောတဲ့စကားလေးနဲ့ ငါရင်းပြပါမယ်။ သူတော်စင် ရာမန် ပြောတာက “အတွေးတွေကို စိုက်ပျိုးတဲ့အခါ လုပ်ရပ်တွေကို ပြန်လည်ရိုတ်သိမ်းရလိမ့်မယ်၊ လုပ်ရပ်တွေကိုစိုက်ပျိုးတဲ့အခါ အလေ့အကျင့်ကို ပြန်လည်ရိုတ်သိမ်းရလိမ့်မယ်၊ အလေ့အကျင့်ကို စိုက်ပျိုးတဲ့အခါ အကျင့်စရိုက်ကို ပြန်လည် ရိုတ်သိမ်းရလိမ့်မယ်။ အကျင့်စရိုက်ကို စိုက်ပျိုးတဲ့အခါ ကံကြမ္မာကို ပြန်လည်ရိုတ်သိမ်းရလိမ့်မယ်”တဲ့။ လူတစ်ယောက် တွေးတဲ့ အတွေးက သူ့လုပ်ရပ်တွေအပေါ် လွှမ်းမိုးမှုရှိတယ်။ လုပ်ရပ်တွေက အလေ့အကျင့် ဖြစ်လာတယ်။ အလေ့အကျင့်တွေက အကျင့်စရိုက် ဖြစ်လာ တယ်။ အကျင့်စရိုက်တွေက အဲဒီလူရဲ့ ကံကြမ္မာကို ပုံဖော်ပေးတယ်”

“ငါ သဘောပေါက်ပြီ ဂျူလီယန်။ ဒါဆိုရင် ငါ့မှာ ကောင်းမွန်တဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေရှိဖို့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“သူတော်စင်ကြီးတွေကတော့ သူတို့ရဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေကို အလုပ်ကြိုးစားခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ ရိုးသား ခြင်း၊ ရဲရင့်ခြင်းဆိုတဲ့ အရာတွေနဲ့ ထိန်းချုပ်ထားတယ်။ ဒီ ၆ မျိုးနဲ့ ညီတဲ့ အပြုအမူ၊ လုပ်ရပ်တွေကို လုပ်တဲ့အခါ မင်းလည်း မင်းကိုယ်မင်း ကျေနပ်လာလိမ့်မယ်။ မင်းကိုယ်မင်း ယုံကြည်မှု မြင့်တက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ၆ မျိုးနဲ့ညီတဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ မှန်ကန်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေဖြစ်တဲ့အတွက် မင်းကိုယ်မင်း မြင်တဲ့ ပုံရိပ် မြင့်မားလာလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ ဖြစ်တည်ခြင်းကို မင်းကိုယ်တိုင် နှစ်သက်လာလိမ့်မယ်။ လူ့ဘဝမှာ နေရတာကို ပိုပြီး ပျော်မွေ့လာလိမ့်မယ်”

“မင်း အဲဒီလို ခံစားနေရပြီလား ဂျူလီယန်

“ငါ အဲဒီလို ခံစားနေရပါပြီ။ မင်းလည်း ငါပြောခဲ့တဲ့ အရာတွေကို လုပ်ကြည့်ရင် အဲဒီလို သေချာပေါက် ခံစားလာရပါလိမ့်မယ်။ မှန်ကန်တဲ့ အရာတွေကိုလုပ်ပါ ဂျွန်။ မင်းကိုယ်မင်း လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ပါ။ မင်းကိုယ်မင်း တည်ဆောက်နိုင်သွားရင် အခြားအရာတွေက သူ့ဘာသာသူ အလိုအလျောက် အဆင်ပြေလာပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တည်ဆောက်တယ်ဆိုတာ နေ့ချင်းညချင်းဖြစ်တဲ့ အရာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အသေးအမွှားလေးတွေကအစ ၈ရပ်စုံကိုပြီး မင်းလုပ်တဲ့ လုပ်ရပ်တိုင်းကို သတိ ထားဖို့ လိုတယ်”

“ကောင်းပြီ ဂျူလီယန်၊ နောက်ဆုံး အလေ့အကျင့်ကို ပြောပါဦး”

“နောက်ဆုံး အလေ့အကျင့်ကိုတော့ “ရိုးရှင်းစွာနေထိုင်ခြင်း အလေ့အကျင့်”လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီအလေ့အကျင့်က ရိုးရှင်းတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို နေထိုင်ဖို့ တိုက်တွန်းထားတာဖြစ်တယ်။ သူတော်စင် ရာမန်က သင့်ဘဝမှာ ဦးစားပေး လုပ်ရမယ်လို့ စိတ်ထဲခံစားမိတဲ့ အရာတွေကို လုပ်ပါ။ တကယ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့

လုပ်ရပ်တွေကို လုပ်ပါ။ အဲဒီလိုလုပ်ရင် သင့်ဘဝဟာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းဖြစ်လာပြီး ငြိမ်းချမ်းလာလိမ့်မယ်”လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ သူပြောတဲ့စကားက တကယ်လည်း မှန်ခဲ့တယ်။ အဓိကနဲ့သာမည ခွဲခြားပြီး ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို ငါသိသွားချိန် မှာ ငါ့ရဲ့ဘဝက ပိုပြီး ဟန်ချက်ညီလာခဲ့တယ်။ ငါ့ရိုးရိုးရှင်းရှင်း နေထိုင်လာတဲ့ အခါမှာ ငါ့ဘဝကလည်း ရိုးရှင်းသွားခဲ့တယ်”

“မင်း ဘာတွေ လုပ်ခဲ့လဲ ပြောပြလို့ရလား

“ငါ ဈေးကြီးတဲ့ အဝတ်အစားတွေ မဝတ်တော့ဘူး။ နေ့တိုင်း သတင်းစာ ၆ စောင်လောက် ဖတ်တဲ့အကျင့်ကို ငါစွန့်လွှတ်လိုက်တယ်။ လူတိုင်းကို အားနာနေတာ ရပ်လိုက်တယ်။ ငါ သက်သတ်လွတ်စားတဲ့သူ ဖြစ်လာတယ်။ အစားအသောက်လည်း အရင်လို အများကြီးမစားတော့ဘူး။ အကျဉ်းချုံးပြောရရင် ငါရဲ့ လောဘတွေ၊ လိုအပ်ချက်တွေကို လျှော့ချလိုက်တယ် ဆိုပါတော့။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ လိုအပ်ဆန္ဒတွေကို မလျှော့ချနိုင်ရင် ဘယ်တော့မှ ပြီးပြည့်စုံတယ်လို့ ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ လိုအပ်ဆန္ဒတွေကို မလျှော့ချ နိုင်ရင် မင်းဘယ်တော့မှ မင်းမှာရှိတာနဲ့ ကျေနပ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းမှာရှိတဲ့အရာထက် ပိုကောင်းတဲ့အရာကို တစ်သက်လုံး လိုချင်နေလိမ့်မယ်။ တစ်သက်လုံး ပိုကောင်းမယ်လို့ ထင်နေတဲ့အရာတွေနောက်ပဲ လိုက်နေရင် မင်းဘယ်လိုလုပ် ပျော်ရွှင်နိုင်တော့မှာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းအစောပိုင်းမှာ ပြောခဲ့တာက ပျော်ရွှင်မှုဟာ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းမှုက ဆင်းသက်လာတယ်ဆို။ အခု ငါ့ရဲ့ အလိုဆန္ဒတွေကို လျှော့ဖို့ မင်းက ပြောတယ်။ ဒီ ၂ ခုက ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်မနေဘူးလား ဂျူလီယန်”

“မင်းမေးတဲ့ မေးခွန်း အရမ်းကောင်းပါတယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တယ်လို့ မင်းမြင်ကောင်း မြင်နိုင်ပေမဲ့ ဒီ ၂ ခုဟာ ဆန့်ကျင်ဘက် မဟုတ်ပါ ဘူး။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကို အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းလာအောင် ကြိုးစားတဲ့အခါမှာ ပျော်ရွှင်လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်တွေ နောက်ကိုလိုက်ရင်း ပျော်ရွှင်ခြင်းနဲ့ ဝေးသွားတာမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူး။ လိုချင်တဲ့ အရာကို ရအောင် ကြိုးစားရင်း လက်ရှိအချိန်တိုင်းမှာလည်း ပျော်အောင် နေတတ်ဖို့ လိုတယ်။ လိုချင်တဲ့အရာကို ရတဲ့အခါ မင်းပျော်လာမယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုချင်တဲ့ စိတ်က မင်းရဲ့ လက်ရှိပျော်ရွှင်မှုတွေကို ဖျက်ဆီးနေတာမျိုး မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ ဥပမာ ငါဆိုရင် ပိုက်ဆံ သန်းနဲ့ချီပြီး ချမ်းသာခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက အဲဒီအပေါ်မှာ မရောင့်ရဲခဲ့ဘူး။ ဘဏ်ထဲမှာ သန်း ၃၀၀ ပြည့်တဲ့နေ့မှ ငါ့ကိုယ်ငါ အောင်မြင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်မယ်လို့ တွေးခဲ့တယ်။ ငါ့မှာ သန်းနဲ့ချီတဲ့ ပိုက်ဆံရှိပေမဲ့ သန်း ၃၀၀ မပြည့်လို့ ငါမပျော်ခဲ့ဘူး။ ကျေနပ်တင်းတိမ်တာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။ ဂရိဒဏ္ဍာရီထဲက ဘုရင်ကြီး မီဒါစ်လိုပေါ့။ အဲဒီအကြောင်း မင်းကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ကြားဖူးတာပေါ့။ ရွှေကို အရမ်းချစ်လွန်းလို့ သူ့ဘာပဲထိထိ ရွှေဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တဲ့ ဘုရင်ကြီး မဟုတ်လား။ သူ့ရဲ့ဆုတောင်း ပြည့်သွားတဲ့အခါ သူ့အရမ်း ပျော်ရွှင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ လက်နဲ့ထိတဲ့ အစား အသောက်တွေပါ ရွှေဖြစ်သွားတဲ့အခါမှာတော့ သူ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ရပ်တန့် သွားခဲ့တယ်လေ”

“ငါ့အဖြစ်ကလည်း အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ငါ့မှာ လောဘတွေ အရမ်းများခဲ့တာကြောင့် ငါ့မှာရှိတဲ့ အရာတွေနဲ့ မတင်းတိမ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ငါ ပေါင်မုန့်နဲ့ ရေပဲ သောက်လို့ရတဲ့ အခြေအနေအထိ ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား၊ မင်းက အကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်တွေမှာပဲ စားတယ်လို့ ငါထင်ခဲ့တာ”

“အဲဒါက ငါ့ရဲ့ အောင်မြင်ခါစ ဘဝ အစောပိုင်းမှာပါ။ ငါ ပေါင်မုန့်နဲ့ ရေပဲ သောက်လို့ရတဲ့ အခြေအနေထိ ဖြစ်ခဲ့တာကို သိတဲ့သူ သိပ်မရှိခဲ့ဘူး။ အစားအသောက်မမုန့်တဲ့ နေထိုင်ပုံကြောင့် ငါ့ရဲ့ အစာအိမ်မှာ အနာဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဟော့ဒေါ့တစ်ချောင်း စားရင်တောင် ငါဖျားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ပေါင်မုန့် ကို ရေနဲ့မျှောချရတဲ့အဖြစ် ရောက်သွားတယ်။ ဘဝဆိုတာ အဲဒီလိုပဲ။ ရှာလိုက်ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ၊ တကယ်တမ်း စားရတော့ ပေါင်မုန့်နဲ့ရေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေက အတိတ်တွေပါ။ အဲဒါတွေက ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံး သင်ခန်းစာတွေပါ။ နာကျင်မှုဆိုတာ ဆရာကောင်းလို့ မင်းကို ငါပြောခဲ့သလိုပဲပေါ့။ နာကျင်မှုကို ကျော်ဖြတ်ဖို့ဆိုတာ အရင်ဆုံး နာကျင်မှုကို ခံစားရတယ်။ အဲဒီနာကျင်မှုတွေ မရှိခဲ့ရင် အခုလို စိတ်ချမ်းသာတဲ့ ဘဝလည်း ငါရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို ဘဝကိုလည်း တကူးတက ရှာဖွေခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရိုးရှင်းစွာ နေထိုင်ခြင်း အလေ့အကျင့်”ကို ဘယ်လို မွေးယူရမလဲ”

“မင်းလုပ်လို့ရတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အသေးအဖွဲလေးတွေကလည်း ကြီးမားတဲ့ ခြားနားချက်ကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်”

“ဘယ်လိုဟာမျိုးတွေကို ပြောတာလဲ”

ဖုန်းခဏခဏ သုံးတာကို ရပ်လိုက်။ အပြင်မှာ ညစာစားတာကို ရပ်ပြီး အိမ်မှာ မိသားစုနဲ့ ညစာစားကြည့်။ ဂေါက်ရိုက်ထွက်မယ့်အစား ကလေးတွေကို အချိန်ပေးကြည့်။ နေ့တိုင်း နေထွက်တာကို စောင့်ကြည့်ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် စမတ်ဖုန်းရောင်းပြီး ခလုတ်ဖုန်းပဲကိုင်။ ငါဆက်ပြောရဦးမလား...”

“ရပြီ၊ ရပြီ၊ ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းကို ရောင်းပစ်လို့တော့ မရဘူးကွ”

“ငါ့ရဲ့တာဝန်က ငါသိထားတဲ့ အသိတရားတွေကို မခြွင်းမချန် ပြောပြဖို့ပါ ဂျန်။ မင်းရဲ့တာဝန်က ငါပြောတဲ့ အရာတွေကို မင်းဘဝနဲ့ ကိုက်ညီအောင် ချိန်ကိုက် အသုံးပြုဖို့ပါ။ မင်းအတွက် သင့်တော်အောင် မင်းဘာသာ ချိန်ညှိ ရမှာပါ”

“အိုကေ.... ဂျူလီယန်၊ ငါသဘောပေါက်ပြီ။ မင်းရဲ့ နည်းလမ်းတွေက တော်တော်လေး အသုံးဝင်မယ်လို့လည်း ငါယုံကြည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရက် ၃၀ အတွင်းမှာ ငါ့ရဲ့ဘဝက ပြောင်းလဲသွားမှာလား”

“ရက် ၃၀ လောက်တောင် ကြာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရက် ၃၀ ထက်လည်း အများကြီး ပိုကြာလိမ့်မယ်”

“ဆရာကတော့ နားရှုပ်အောင် လုပ်ပြီဗျို့။ ရှင်းပါဦး။ မင်းပြောတာကြီးက ရှုပ်နေတယ်”

“ငါပြောချင်တာက ရက် ၃၀ အတွင်းမှာ မင်းရဲ့ဘဝ ပြောင်းလဲသွားတာ မင်း မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ပိုကောင်းတဲ့ဘဝကို ရအောင် ကြိုးစားတော့မယ်လို့ မင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တဲ့ အချိန်ကတည်းက မင်းရဲ့ ဘဝက စပြီးပြောင်းလဲနေပြီ”

“ရက် ၃၀ ထက် အများကြီး ပိုကြာမယ်ဆိုတာကရော...”

“ငါပြောခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းတွေကို မင်းလေ့ကျင့်မယ်ဆိုရင် ရက် ၃၀ အတွင်း ပြောင်းလဲမှုတွေ တွေ့ရလိမ့်မယ်ဆိုတာတော့ ငါ ကတိပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနည်းလမ်းတွေက ဖြတ်လမ်းနည်းတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနည်းလမ်းတွေက မင်းရဲ့တစ်ဘဝလုံးမှာ နေ့စဉ်အသုံးပြုရမယ့် နည်းလမ်းတွေဖြစ်တယ်။ မင်း ဒီနည်းလမ်းတွေကို မသုံးဘဲ ပစ်ထားလိုက်တဲ့တစ်နေ့ မင်းရဲ့ဘဝဟာလည်း အရင်ဘဝကိုပဲ ပြန်ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ငါ အခု သူတော်စင်ကြီးတွေရဲ့ “သက်ရှည်ကျန်းမာ ပျော်ရွှင်နည်း ၁၀ နည်းကို မင်းကို ပြောပြပြီးပြီ။ မင်းလည်း ငါ ပြောတာတွေကို ဆက်နားထောင်ချင်နေလိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်တဲ့အတွက် အခု မင်းကို ပိုပြီးနက်နဲတဲ့ အရာတစ်ခု ပြောပြတော့မယ်”

“ငါတစ်ညလုံး ကြားခဲ့တာတွေက နက်နဲတဲ့ အရာတွေလို့ထင်ခဲ့တာ အဲဒီထက် ပိုပြီးနက်နဲတဲ့အရာ ရှိသေးလို့လား?”

“ငါမင်းကို ပြောပြခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းတွေဟာ မင်းလိုချင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ရောက်ရှိဖို့ ကူညီပေးပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတော်စင်ကြီးတွေရဲ့ ကျင့်စဉ်တွေ၊ အတွေးအခေါ်တွေဟာ အဲဒီထက်ပိုပါတယ်။ ငါ အခုထိ မင်းကို ပြောပြပြီးတဲ့ အရာတွေဟာ လက်တွေ့ကျပြီး နားလည်ရ လွယ်ကူပါတယ်။ အခု ငါပြောမယ့် အရာကတော့ မင်းနားလည်ဖို့ ခဲယဉ်းကောင်းခဲယဉ်းနိုင် တယ်။ ဒါပေမဲ့ နားမလည်လည်း အခုအချိန်မှာ စိတ်မပူပါနဲ့။ စိတ်ထဲမှာသာ မှတ်ထားလိုက်ပါ။ တစ်နေ့ကျရင် မင်း နားလည်လာပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီ ဂျူလီယန်၊ မင်းပြောကြည့်ပါ။ အတတ်နိုင်ဆုံး နားလည်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“နေ၊ လ၊ ကောင်းကင်၊ ဒီစကြဝဠာကြီးထဲမှာရှိတဲ့ အရာတွေအားလုံး က မင်းနဲ့အတူတူပဲ ဂျွန်။ မင်းအပါအဝင် ဒီကမ္ဘာအပေါ်မှာရှိတဲ့ အရာအားလုံးဟာ အရင်းအမြစ်တစ်ခုတည်းကနေ ဆင်းသက်လာခဲ့ကြတာ ဖြစ်တယ်။ ငါတို့ အားလုံးဟာ တစ်ခုတည်းပဲ ဖြစ်တယ်”

“ငါ နားရှုပ်သွားပြီ”

“ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှ အရာအားလုံးမှာ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုတာ ရှိတယ်။

အဲဒီစိတ်ဝိညာဉ်အားလုံးဟာ တစ်နေရာတည်းကိုပဲ စုစည်းသွားကြတယ်။ အဲဒါကို စကြဝဠာစိတ်ဝိညာဉ်လို့ ခေါ်တယ်။ မင်းဟာ မင်းရဲ့စိတ်ကို ပြုစုပျိုးထောင်၊ အာဟာရ ကျွေးမွေးရင် မင်းဟာ စကြဝဠာ စိတ်ဝိညာဉ်ကြီးကိုလည်း အာဟာရ ကျွေးမွေးနေသလိုပဲ။ မင်းကိုယ်မင်း တိုးတက်အောင် ကြိုးစားတာဟာ မင်းရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ ဘဝတွေအားလုံးကို တိုးတက်အောင် ကြိုးစားသလိုပဲ။ မင်းရဲ့စိတ်ကို ပြုစုပျိုးထောင်ပါ။ မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ပါ။ မင်းရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ကို စောင့်ရှောက်ပါ။ ငါပြောတာတွေ မင်းနားလည်လာလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီ ဂျူလီယန်၊ မင်းပြောတာကို အခုအချိန်မှာ အပြည့်အဝ နားမလည်သေးပေမဲ့ ငါကြိုးစားကြည့်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက မိသားစုနဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ မင်းပြောတဲ့ နည်းလမ်းတွေကို အချိန်ပေး ကျင့်သုံးပြီးမှ မအောင်မြင်ခဲ့ရင်ရော”

“ကျရှုံးတယ်ဆိုတာ ကြိုးစားရဲတဲ့ သတ္တိမရှိတာကို ဆိုလိုတာပါ ဂျွန်။ လူအများစုနဲ့ သူတို့ရဲ့စိတ်ကူး အိပ်မက်ကို တားထားတဲ့စည်းရုံး နာမည်က “ကျရှုံးမှာကို ကြောက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ ကျရှုံးခြင်းဆိုတာ အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲဖြစ်တယ်။ ကျရှုံးခြင်းက ငါတို့ကို စမ်းသပ်တယ်။ ကျရှုံးခြင်းက ငါတို့ကို တိုးတက်စေတယ်။ ကျရှုံးခြင်းကြောင့်ပဲ ငါတို့ သင်ခန်းစာ ရကြတယ်။ မြားပစ်တဲ့နေရာမှာ ပစ်မှတ်ကို ထိအောင်ပစ်နိုင်ခြင်းက အကြိမ် ၁၀၀ လွဲထားခြင်းရဲ့ အကျိုးရလဒ်ပဲလို့ သူတော်စင်ကြီးတွေက ပြောလေ့ရှိတယ်။ အရှုံးတွေကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ အောင်မြင်တာ လောကနိယာမတစ်ခုပဲ။ ဘယ်တော့မှ ကျရှုံးမှာကို မကြောက်နဲ့။ ကျရှုံးခြင်းဆိုတာ မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ ဖြစ်တယ်။ လောကကြီးက ရဲရင့်တဲ့သူတွေကို မျက်နှာသာပေးလေ့ရှိတယ်။ လူတိုင်းအတွက် ကောင်းမွန်တဲ့ လမ်းခရီးတစ်ခုဟာ မွေးဖွားစဉ်ကတည်းက ရှိပြီးသားလို့ သူတော်စင် ရာမန်က ယုံကြည်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလမ်းခရီးကို လျှောက်ရဲတဲ့သတ္တိရှိသူတွေပဲ အဲဒီလမ်းခရီးရဲ့ အဆုံးက ကောင်းမွန်တဲ့နေရာ ကို ရောက်ကြတယ်”

အခန်း (၉) အနှစ်ချုပ်

ပုံပြင်ထဲက သင်္ကေတ = ဆူမိုနပ်န်းသမား

ကျင့်စဉ် = ကိုင်ဇန် (စဉ်ဆက်မပြတ် တိုးတက်အောင် လုပ်ဆောင်ခြင်း)

မှတ်သားဖွယ်ရာများ

* မိမိကိုယ်ကို ဦးဆောင်နိုင်ခြင်းဟာ မိမိဘဝကို ဦးဆောင်နိုင်ခြင်းရဲ့ နိဒါန်းဖြစ်ပါတယ်။

* ပြင်ပလောက,က အောင်မြင်မှုတွေ အားလုံးဟာ အတွင်းစိတ် အောင်မြင်မှုကနေ စတင်ပါတယ်။

လေ့ကျင့်ရန် ကျင့်စဉ်များ

* သင်ကြောက်တဲ့ အရာတွေကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့်အကြောက်တရားမှ ရုန်းထွက်ပါ။

* သက်ရှည်ကျန်းမာပျော်ရွှင်နည်း ၁၀ နည်း။

(၁) ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းအလေ့အကျင့်

(၂) ခန္ဓာအလေ့အကျင့်

(၃) အာဟာရ အလေ့အကျင့်

(၄) အသိပညာကို အသုံးပြုခြင်း အလေ့အကျင့်

(၅) မိမိကိုယ်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်း အလေ့အကျင့်

(၆) စောစောအိပ်ရာထခြင်း အလေ့အကျင့်

- (၇) ဂီတကိုခံစားခြင်း အလေ့အကျင့်
- (၈) မိမိကိုယ်ကို စကားပြောခြင်း အလေ့အကျင့်
- (၉) မိမိကိုယ်ကို တည်ဆောက်ခြင်း အလေ့အကျင့်
- (၁၀) ရိုးရှင်းစွာနေထိုင်ခြင်း အလေ့အကျင့်

<https://t.me/mmebooks>

အခန်း (၁၀)

စည်းကမ်းရဲ့ စွမ်းအား

ဂျူလီယန်ဟာ သူတော်စင် ရာမန် ပြောပြတဲ့ ပုံပြင်ထဲက သင်္ကေတ ၃ မျိုးကို ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဥယျာဉ်သင်္ကေတက တစ်ဆင့် မိမိစိတ်ထဲကို ဘာတွေ အဝင်ခံနေလဲဆိုတာ ဂရုစိုက်ဖို့လိုကြောင်း သိရှိခဲ့ရပြီး မီးပြတိုက် သင်္ကေတကတစ်ဆင့် ဘဝမှာ တိကျပြတ်သားတဲ့ ရည်မှန်းချက်ရှိဖို့ လိုကြောင်း သိရှိခဲ့ရပါတယ်။ တတိယမြောက် ဆွမ့်နပန်းသမား သင်္ကေတက တစ်ဆင့် ကိုင်ဇန်နဲ့ မိမိကိုယ်ကို ဦးဆောင်နိုင်စွမ်းရဲ့ အရေးပါပုံတွေကို သိရှိခဲ့ရပါတယ်။ ကျန်တာတွေကို ဆက်လက်ပြောပြဖို့ ဂျူလီယန်က စကားစ၊ လာပါတယ်။

“ဆွမ့်နပန်းသမားကြီးဟာ ဘာမှမဝတ်ထားပေမဲ့ အောက်ပိုင်းမှာတော့ တစ်ခုခုနဲ့ ပတ်ထားတယ်။ ဘာနဲ့ပတ်ထားလဲ မင်းမှတ်မိလား”

“သူ့ရဲ့ အောက်ပိုင်းကို ပန်းရောင် ဝိုင်ယာကြိုးကြီးနဲ့ ပတ်ထားတာ မဟုတ်လား”

“မှန်တယ်။ အဲဒီ ဝိုင်ယာကြိုးက မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းနဲ့ စည်းကမ်းရဲ့ စွမ်းအားကို ဖော်ပြနေတာပဲ ဖြစ်တယ်။ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာတဲ့ ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ရာမှာ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းနဲ့ စည်းကမ်းဟာ အရမ်းကို အရေးကြီးတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေဟာ ငါတွေဖူးသမျှ လူတွေထဲမှာ အကျန်းမာဆုံး၊ အရောင့်ရဲဆုံးလူတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါ့အပြင် သူတို့ဟာ စည်းကမ်းအရှိဆုံးလည်း ဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် စည်းကမ်းတွေနဲ့ နေထိုင်ကြတယ်။ ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်းနဲ့ နေထိုင်ခြင်းနဲ့ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်းဟာ ဝိုင်ယာကြိုးတွေနဲ့ တူတယ်လို့ သူတို့ကပြောဖူးတယ်။ ဝိုင်ယာကြိုးတွေကို အနီးကပ် သေချာကြည့်ဖူးလား”

“တစ်ခါမှတော့သေချာ မကြည့်ဖူးဘူး ဂျူလီယန်”

“ဒီတစ်ခါ အခွင့်အရေးကြုံတဲ့အခါ ကြည့်ကြည့်ပါ။ ဝိုင်ယာကြိုးကြီးတစ်ချောင်းမှာ သေးငယ်တဲ့ အမျှင်ပေါင်းများစွာ ပါဝင်နေတယ်။ ဝိုင်ယာကြိုး အမျှင်လေးတွေဟာ တစ်ချောင်းချင်းဆိုရင် ခိုင်မာမှု ရှိမှာမဟုတ်ပေမဲ့ သူတို့ အားလုံးကို ကျစ်လျစ်စွာ စုစည်းလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ အရမ်း ခိုင်မာလာတယ်။ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်ခြင်းနဲ့ စိတ်ရဲ့စွမ်းအားဟာ ဝိုင်ယာကြိုးရဲ့ ဖြစ်ရပ်နဲ့ အလားသဏ္ဌာန် တူတယ်။ သံမဏိလိုမာတဲ့စိတ်တစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာ အသေးအဖွဲ့ အရာလေးတွေကို သေသေချာချာ မပျက်မကွက် လုပ်ဆောင်ရင်းနဲ့ စတင်ရတယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေရဲ့ နည်းလမ်းတွေကို နည်းနည်းစီ နေ့တိုင်းလေ့ကျင့်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုမိုထိန်းချုပ်လာနိုင်လိမ့်မယ်။ အာဖရိက စကားပုံလေး တစ်ခုရှိတယ်။ “ပင့်ကူအိမ်တွေ ပေါင်းစည်းတဲ့အခါ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ကို တောင် ဖမ်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်” တဲ့။ မင်းရဲ့စိတ်စွမ်းအားကို ပိုမိုသန်မာအောင် ကြိုးစားနိုင်တဲ့အခါ မင်းဘဝမှာလည်း ထူးခြားမှုတွေ

တွေ့လာရလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့စိတ်စွမ်းအား ကြီးမားလာတဲ့အခါ မင်းအတွက် ကြီးလွန်းတဲ့ အခက်အခဲဆိုတာ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ ပြဿနာဆိုတာလည်း ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့စိတ်စွမ်းအားဟာ လောကဓံတရားကို ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ အကောင်းဆုံး ကူညီပေးလိမ့်မယ်။ စိတ်စွမ်းအားဟာ မင်းလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူး ထားတဲ့အရာတွေကို တကယ်လုပ်ဖြစ်အောင် ကူညီပေးတယ်။ မိုးရွာရွာ၊ နေပူပူ၊ နှင်းကျကျ မနက်ခင်း ၅ နာရီထဲပြီး တရားထိုင်တာ စိတ်စွမ်းအားပဲ ဂျန်။ အသိဉာဏ်နည်းတဲ့ သူတစ်ယောက်က မင်းကို စော်ကားမော်ကားပြောတဲ့အခါ သူနဲ့ပြိုင်ပြီး ရန်မဖြစ်ဖို့ ထိန်းချုပ်ထားတာလည်း စိတ်စွမ်းအားပဲ ဂျန်။ အခက်အခဲတွေများပြီး အများက မဖြစ်နိုင်ဘူးပြောနေချိန်မှာ မင်းရဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက် ရှိတဲ့ အရပ်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ချီတက်ရတာဟာလည်း စိတ်ရဲ့ စွမ်းအားပဲ”

“စိတ်စွမ်းအားက အဲဒီလောက်တောင် အရေးကြီးတာလား”

“အရေးကြီးတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ။ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာပြီး ဘဝကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းနေသူတိုင်းမှာ စိတ်စွမ်းအားရှိတယ်”

ဂျူလီယန်ဟာ စကားပြောနေရင်းနဲ့ သူ့ရဲ့ ဝတ်ရုံရည်အစအောက်ကို နှိုက်ပြီး ငွေရောင် လော့ကက်သီးလေးကို ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ အဆိုပါ ငွေရောင်လော့ကက်သီးလေးအကြောင်းကို ဂျူလီယန်က ဆက်ရှင်းပြပါတယ်။

“ငါ သူတော်စင်ကြီးတွေဆီကနေ မပြန်ခင် နောက်ဆုံးညမှာ ဒီလက်ဆောင်လေးကို ရခဲ့တယ်။ အဲဒီညဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံးညတွေထဲက တစ်ခုဖြစ်ပြီး ဝမ်းအနည်းခဲရဆုံး ညတွေထဲက တစ်ညလည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေဆီကနေ ငါ့ထွက်ခွာချင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီနေရာဟာ ငါ့အတွက်တော့ အိုအေစစ်တစ်ခုလိုပဲ။ သူတော်စင်ကြီးတွေ အားလုံးကိုလည်း ဆွေမျိုး ရင်းချာတွေလို ငါ့ခင်တွယ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီကနေ ပြန်လာတဲ့နေ့က ငါ့ရဲ့ နှလုံးသား အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ကျကျန်ခဲ့သလို ခံစားခဲ့ရတယ်။ ဒီလော့ကက် သီးလေးထဲမှာ ရေးထားတဲ့စာကို မင်းကို ငါဖတ်ပြမယ်။ ဒီစာသားတွေကို ဘယ်တော့မှမမေ့နဲ့ ဂျန်။ ဒီစကားတွေဟာ ငါ့ရဲ့အခက်ခဲဆုံး အချိန်တွေမှာ ငါ့ကို ကူညီခဲ့တဲ့ စကားတွေဖြစ်တယ်။ မင်း အခက်အခဲကြုံတဲ့အခါမှာလည်း ဒီစကားတွေက ကူညီပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်။ “စည်းကမ်းရှိခြင်း မှ တစ်ဆင့် စိတ်အေးချမ်းမှုရရှိပြီး ရဲရင့်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ စိတ်စွမ်းအားရှိခြင်းမှတစ်ဆင့် ဘဝရဲ့ အမြင့်ဆုံး အခိုက်အတန့်ကို ရောက်ရှိပြီး ပျော်ရွှင်ကျန်းမာစွာ နေထိုင်လာနိုင်လိမ့်မယ်။ စည်းကမ်းရှိခြင်းနဲ့ စိတ်စွမ်းအား မရှိရင်တော့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်မရှိတဲ့ ရွက်လွှင့်သူတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားပြီး တစ်ချိန်ကျရင် သင်္ဘောနဲ့အတူ ပင်လယ်ထဲမှာ နစ်မြုပ်သွားလိမ့်မယ်တဲ့”

“ငါစည်းကမ်းရှိအောင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထိန်းချုပ်တတ်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။ စည်းကမ်းရှိအောင်လုပ်တာက ငါ့သား သူ့ရဲ့ကြွက်သားတွေ ကြီးအောင် Gym မှာ သွားကစားသလိုမျိုး ဖြည်းဖြည်းချင်း လုပ်ယူလို့ရလား”

“ရတာပေါ့။ အရမ်းကောင်းတဲ့ ဥပမာပေါ့။ စိတ်စွမ်းအားတွေကောင်းပြီး ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်းနဲ့ နေတတ်တဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ရင် အဲဒီလို ဖြည်းဖြည်းချင်း လေ့ကျင့်ယူရလိမ့်မယ်။ မင်းဟာ မင်းကိုယ်မင်း ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီး၊ မင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်းနဲ့ နေနိုင်လာပြီဆိုရင် မင်းလိုချင်တဲ့အရာတွေကို ရယူဖို့ လွယ်ကူလာလိမ့်မယ်။ ဥပမာ မာရသွန်ပြိုင်ပွဲတစ်ခု ဝင်ပြိုင်မယ်ဆိုပါစို့။

အဲဒီပြိုင်ပွဲအတွက် မင်းလေ့ကျင့်ရမယ်။ အကယ်၍ မင်းဟာ စိတ်အလွင့်လွယ် သူဖြစ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်း မရှိသူဆိုရင် မင်းလေ့ကျင့်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုသက်သာတဲ့ အရာတွေကိုပဲ လုပ်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ တိဗြိကြည့်ချင် ကြည့်နေ လိမ့်မယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ မင်းကိုယ်မင်း ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီး ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်း ရှိတယ်ဆိုရင် မင်းသေချာပေါက် လေ့ကျင့်လိမ့်မယ်။ ဘယ်အချိန်မှာ လေ့ကျင့်ပြီး ဘယ်အချိန်မှာ နားမယ်ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေလည်း မင်းဘာသာ ချမှတ်ထားလိမ့်မယ်။ အဲဒီစည်းကမ်းတွေကိုလည်း မင်း လေးစားလိမ့်မယ်။ လေ့ကျင့်တဲ့အတွက် ပြိုင်ပွဲမှာလည်း ရလဒ်ကောင်းလိမ့်မယ်။ အဲဒါ စိတ်စွမ်း အားပဲ။ စိတ်က မင်းကို စည်းကမ်းရှိစေတယ်။ လေ့ကျင့်စေတယ်။ မင်းကို ထိန်းချုပ်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစိတ်စွမ်းအားကို အသုံးပြုနိုင်ဖို့ဆိုတာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လေ့ကျင့်ယူရတယ်။ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ခြင်းနဲ့ စည်းကမ်းရှိအောင်နေခြင်းဟာ မင်းကို လွတ်လပ်မှုလည်း ပိုပြီး ပေးစွမ်း နိုင်တယ်”

“မင်းပြောတာကို ငါသိပ်နားလည်ဘူး

“ဒီလိုကွာ၊ လူတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ လွတ်လပ်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ သူတို့လုပ်ချင်တာကို သူတို့ လုပ်နိုင်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့ သူတို့တွေ မလွတ်လပ်ကြဘူး။ လူအများစုက သူတို့စိတ်ဆန္ဒရဲ့ ကျေးကျွန်တွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ သူတို့ဟာ ဒီရေနဲ့အတူ မျောနေတဲ့ ဒိုက် အမှိုက်တွေလို ဖြစ်လာတယ်။ ရေစီးတဲ့ဘက်ကို လိုက်နေကြတယ်။ ဥပမာ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့မိသားစုကို အချိန်ပေးနေတယ်ဆိုပါစို့။ အဲဒီအချိန်မှာ အလုပ်ကနေ အရေးကြီးကိစ္စလေးတစ်ခု ရှိတယ်ဆိုတာနဲ့ အလုပ်ကို တန်းသွား တော့တာပဲ။ ငါ ဆိုလိုချင်တာက အချို့လူတွေဟာ သူတို့ဘဝအတွက် ဘာက ပိုအရေးကြီးလဲဆိုတာ လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားကြတော့ဘူး။ ရုတ်တရက် အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်လိုက်တဲ့ ကိစ္စနောက်ပဲ လိုက်ကြတော့တယ်။ တစ်နေ့ သူတို့ တန်ဖိုးထားရတဲ့အရာတွေ ဆုံးရှုံးသွားတော့မှ အချိန်မပေးမိလိုက်လေခြင်းလို့ နောင်တရကြတယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ တကယ်တော့ လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ အရသာကို အပြည့်အဝ မခံစားခဲ့ရသူတွေ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့စိတ်ကို စည်းကမ်းနဲ့ မထိန်းသိမ်းခဲ့တော့ စိတ်ရဲ့စေရာတွေ အကုန်လိုက်လုပ်နေမိခဲ့တယ်။ အပူတပြင်းကိစ္စထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို ဦးစားပေးနိုင်တဲ့ လွတ်လပ်ခွင့် သူတို့မှာ မရှိကြဘူး”

ဂျူလီယန်ပြောနေတဲ့ စကားတွေဟာ ငြင်းလို့မရတဲ့ စကားတွေဖြစ်နေပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ညည်းတွားစရာတွေ သိပ်မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ မိသားစုလေးတစ်ခုရှိတယ်။ အိမ်ကောင်းကောင်းလေးတစ်လုံး ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အလုပ်ကလည်း ဝင်ငွေကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အပြည့်အဝ လွတ်လပ်ခြင်းကို မခံစားမိသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ အမြဲတမ်း အပူတပြင်းကိစ္စတွေကိုပဲ လိုက်ဖြေရှင်းနေရသူပါ။ အမြဲတမ်း အလုပ်နဲ့ လက်မလည် ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဇနီး ဂျန်နီကို အချိန်ပေးတာလည်း အရမ်းနည်းပါတယ်။ တကယ်တော့ မိသားစုအတွက် အချိန်ပေးခြင်းဟာ အရေးကြီးမန့် ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတဲ့အရာ တွေထက် အပူတပြင်းဖြစ်တဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေနောက်ပဲ လိုက်နေခဲ့မိပါတယ်။ စိတ်စွမ်းအားရှိအောင် ကြိုးစားတာဟာ ငါ့ကိုပိုပြီး လွတ်လပ်စေမှာလား ဂျူလီယန်”

“လွတ်လပ်ခြင်းဆိုတာ တိုက်အိမ်တစ်လုံးလုံးပဲ ဂျွန်။ အုတ်တစ်ချပ်ချင်းစီ တည်ဆောက်ရတာ ဖြစ်တယ်။ ပထမဆုံး မင်းအသုံးပြုရမယ့် အုတ်ချပ်က စိတ်စွမ်းအားဖြစ်တယ်။ စိတ်စွမ်းအားဆိုတာ မင်းကိုရှင်းအောင် ပြောရရင် အရေးကြီးတာကို လုပ်ရတဲ့စိတ်ကို ပြောတာပါ။ အဲဒီစိတ်စွမ်းအား ရှိလာရင် မင်းမှာရှိတဲ့ဘဝကို လက်ခံနေရတဲ့ အခြေအနေထက် မင်းလိုချင်တဲ့ဘဝကို ဖန်တီးလို့ရတဲ့ အခြေအနေ ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ မင်းကို ငါ ဥပမာတစ်ခု ပြောပြမယ်။ မင်းဘဝမှာ ချမှတ်ထားတဲ့ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုက မနက်တိုင်း ၆ နာရီထဲ၊ ပြီး အပြေးလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ဖို့ဆိုပါစို့။ အခုအချိန်ဟာ ဆောင်းရာသီ ဆိုပါစို့။ မင်းရဲ့နှိုးစက်ဟာ မနက်ခင်းမှာ အိပ်မောကျနေတဲ့ မင်းကို နှိုးလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ ပထမဆုံးဆန္ဒက ဘာဖြစ်မလဲ။ မင်းရဲ့ ပထမဆုံး စိတ်ဆန္ဒက နှိုးစက်ကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်း (Snore) ဖို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ခဏပြန်အိပ်မယ်။ မနက်ဖြန်မှ ထ၊ ပြေးပြေးလည်း ရတာပါပဲလေလို့ တွေးလိမ့်မယ်။ ဒီလိုဖြစ်တာ ရက်အနည်းငယ် ကြာလာတဲ့အခါ မင်းစိတ်ထဲမှာ မနက်ခင်းစောစော ထ၊ ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေလို့ စပြီး တွေးလာလိမ့်မယ်။ မနက်ခင်း ထပြေးမယ်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့စိတ်ကူးဟာ လက်တွေ့မကျဘူးလို့ မင်းတွေးလာလိမ့်မယ်”

“မင်း ငါ့အကြောင်း သိလှချည့်လား”

“ကဲ... အခု နောက်တစ်မျိုး တွေးကြည့်ရအောင်။ မနက်ခင်း နှိုးစက်မြည်လာတဲ့အချိန်မှာ မင်းဟာ အိပ်ရာထဲမှာ ဆက်အိပ်ဖို့ကို တွေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွေးကို မင်းက အခြားအတွေးတစ်ခုနဲ့ ပြန်လည် တိုက်ထုတ်တယ်။ မင်းသာ ကျန်းမာရေးကောင်းပြီး ကြည့်ကောင်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား ပိုင်ဆိုင်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာကို မင်းမြင်ယောင်ကြည့်တယ်။ မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားကို မင်းရဲ့အလုပ်ကလူတွေ ချီးကျူးတဲ့အသံတွေ ကို ခံစားပြီး ကြားယောင်ကြည့်တယ်။ မနက်ခင်း ထ ပြေးခြင်းကနေ ရလာမယ့် အကျိုးကျေးဇူးတွေ အားလုံးကို မင်းမြင်ယောင်ကြည့်တယ်။ ခံစားကြည့်တယ်။ အဲဒါဟာ စိတ်စွမ်းအားကို မင်းမွေးမြူနေတာပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီစိတ်စွမ်းအား သန်မာလာတာနဲ့အမျှ မင်းလုပ်ချင်နေတဲ့အရာကို လုပ်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ မနက်ခင်းပြေးဖို့ စဉ်းစားထားရင် တကယ် ပြေးဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ငါ မင်းပြောသလိုပဲ စဉ်းစားတယ် ထားပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ဆက်ပြီး အိပ်ချင်နေသေးရင်ရော”

“ပထမရက်တွေကတော့ နည်းနည်းခက်ခဲလိမ့်မယ် ဂျွန်။ မင်းရဲ့ အကျင့်ဟောင်းဆိပ် ပြန်သွားချင်နေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆက်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ လိုတယ်။ မင်းသာဆက်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်မယ်ဆိုရင် မင်းဆီမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ အကျင့်ဆိုးတွေဟာ မင်းဆီကနေ ထွက်ခွာသွားမှာ အသေအချာပဲ။ ငါ ခုနကပြောခဲ့သလို မင်းရဲ့အတွေးတွေကို ပြောင်းလဲဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ မနက်ခင်း ထပြေးဖြစ်ရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာကို မင်းရဲ့စိတ်ထဲမှာ ရုပ်လုံးပေါ်နေအောင် စဉ်းစားနေဖို့လိုတယ်။ အတွေးဆိုတာ မင်းရဲ့ ထိန်းချုပ်မှု အောက်မှာပဲ ရှိတယ်။ ကောင်းတဲ့အတွေးကို တွေးဖို့ လွယ်သလို မကောင်းတဲ့ အတွေးကို တွေးဖို့လည်း လွယ်တယ်”

“ဒါဆို ဘာလို့ လူအများစုက မကောင်းတဲ့ သတင်းအချက်အလက်တွေပေါ်မှာပဲ အာရုံစိုက်နေကြတာလဲ”

“အကြောင်းအရင်းကတော့ သူတို့ဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မထိန်းချုပ်

တတ်ကြတဲ့အပြင် သူတို့မှာ စည်းကမ်းရှိတဲ့ အတွေးမျိုး မရှိလို့ပါ။ စည်းကမ်းရှိအောင် တွေးတယ်ဆိုတာ မိမိအတွေးကို ရောက်ချင်ရာ ရောက်မသွားအောင် ထိန်းချုပ်တာကို ဆိုလိုတယ်။ အတွေးတွေကို စည်းကမ်းမရှိဘဲ လွှတ်ထားရင် အဲဒီလူဟာ စိတ်ဆင်းရဲရဖို့များတယ်။ ငါသိတဲ့ လူတော်တော်များများဟာ သူတို့ရဲ့ အတွေးတွေကို စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ မထားတတ်ကြဘူး။ အတွေးဆိုတာ ဒီအတိုင်းဖြစ်လာတာပဲလေ ဆိုပြီး လွှတ်ထားကြတယ်။ သူတို့ မသိတဲ့အချက်က အတွေးကို လူက မထိန်းချုပ်ရင် အတွေးက လူကိုထိန်းချုပ်သွားတယ် ဆိုတာပဲ။ ကောင်းတဲ့အတွေးတွေကို တွေးပြီး မကောင်းတဲ့အတွေးတွေကို စိတ်ထဲက မောင်းထုတ်တတ်သွားရင် မကောင်းတဲ့အတွေးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ဆိုတာ စိတ်စွမ်းအားလိုတယ်။ စိတ်စွမ်းအားဆိုတာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လေ့ကျင့်ယူရတယ်။ မင်းရဲ့ အတွေးကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရင် မင်းရဲ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်တာပဲ။ မင်းရဲ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရင် မင်းရဲ့ဘဝကိုလည်း ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီ။ မင်းရဲ့ဘဝကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရင် မင်းရဲ့ကံကြမ္မာကိုလည်း ထိန်းချုပ်နိုင်သွားလိမ့်မယ်”

ဂျူလီယန်ပြောနေတာတွေဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ လိုအပ်နေတဲ့အရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့စကားတွေဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပိတ်နေတဲ့ အသိဉာဏ်ကို ဖွင့်ပေးနေသလိုပါပဲ။ ဒီအသိတရားတွေကို ဂျန်နီနဲ့ ကျွန်တော့်ကလေးတွေလည်း သိရင်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးနေမိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီအသိတရားတွေက အကျိုးရှိသလို သူတို့အတွက်လည်း အကျိုးရှိမှာ သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မိသားစုကို အချိန်ပေးတတ်တဲ့ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ခဲ့ပေမဲ့ အပူတပြင်းကိစ္စတွေနောက်ပဲ လိုက်နေမိခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိခြင်းရဲ့ ပြယုဂ်တစ်ခု လည်း ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဂျူလီယန် စကားပြောနေတုန်းအချိန် ကျွန်တော် ခဏအတွေးနယ်ချဲ့ နေမိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အသက် ၅၀ အရွယ် လူတစ်ယောက်အဖြစ်ရော၊ အသက် ၆၀ အရွယ် လူတစ်ယောက်အဖြစ်ရော မြင်ယောင်ကြည့်ပါတယ်။ အသက် ၅၀ တုန်းက တွေ့နေကျလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ၊ ကြုံနေကျပြဿနာတွေ၊ လုပ်နေကျအလုပ်တွေဟာ အသက် ၆၀ အထိ မပြောင်းလဲဘဲ ရှိနေတော့မှာလား။ အဲဒီလိုဖြစ်မှာ ကျွန်တော်အရမ်း ကြောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က လောကကြီးအတွက် အကျိုးပြုနိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်ထိ ကျွန်တော်ဟာ

လောကကြီးအတွက် အကျိုးပြုတဲ့သူ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ညမှာတော့ ကျွန်တော့်ဘဝကို ပြောင်းလဲပစ်တော့မယ်လို့ စိတ်ထဲကဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ လွတ်လပ်မှုရဲ့ အရသာကို ပထမဆုံး စတင်ခံစားလိုက်ရသလိုပါပဲ။ ဂျူလီယန်ကတော့ ကျွန်တော် အတွေးနယ်ချဲ့နေတာကို မရိပ်မိဘဲ စကားဆက်ပြောပါတယ်။

“စိတ်စွမ်းအား ပိုမိုကောင်းမွန်ဖို့ လုပ်လိုရတဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုကို မင်းကို ငါပေးမယ်။ နေ့တိုင်း မင်းအလုပ်ကိုသွားတဲ့အခါ မင်းရဲ့နှုတ်ကနေ အခုငါပြောပြမယ့် စကားလုံးအချို့ကို ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောကြည့်ပါ။ အပြင်မှာ ထုတ်ပြောလို့မရတဲ့ အခြေအနေမှာ စိတ်ထဲကနေပြောပါ။ ဒီစကားတွေကို ထပ်ကာထပ်ကာပြောခြင်းဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းကို တိုးတက်စေကြောင်း သူတော်စင် ရာမန်က ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ စကားလုံးတွေဟာ စွမ်းအားဖြစ်တယ်။ မျှော်လင့်ချက်ရှိစေတဲ့ စကားလုံးတွေကို မင်းရဲ့စိတ်ထဲ ထည့်ရင်

မင်းဟာ မျှော်လင့်ချက်ရှိလာလိမ့်မယ်။ ကြင်နာတဲ့ စကားလုံးတွေကို မင်းရဲ့စိတ်ထဲထည့်ရင် မင်းဟာ ကြင်နာလာလိမ့်မယ်။ ရဲရင့်တဲ့စကားလုံးတွေကို မင်းရဲ့စိတ်ထဲထည့်ရင် မင်းဟာ ရဲရင့်လာလိမ့်မယ်။ စကားလုံးတွေရဲ့ စွမ်းအားက ကြီးမားတယ်”

“ကောင်းပြီ။ ငါ အလုပ်သွားရင် နှုတ်ကနေ ထပ်ကာထပ်ကာပြောရမယ့် စကားလုံးတွေက ဘာတွေလဲ”

“အခု ငါပြောပြတော့မယ်။ “ငါဟာ လက်ရှိငါထက် အများကြီး ပိုမိုစွမ်းဆောင်နိုင်သူဖြစ်တယ်။ လောကကြီးမှာ ရှိသမျှ အင်အားနဲ့ စွမ်းအားတွေဟာ ငါ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတယ်”ဆိုတဲ့ စကားစုပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီစကားစုရဲ့ စွမ်းအားကို အထင်မသေးနဲ့ ဂျှန်။ ဒီစကားစုကို ထပ်ကာထပ်ကာ ရွတ်ခြင်းက မင်းကို အများကြီး ပြောင်းလဲပေးလိမ့်မယ်။ ဒီနည်းလမ်းကနေ အမြန်ဆုံး အကျိုးကျေးဇူး ရချင်ရင်တော့ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ နေရာမှာ လေ့ကျင့်တာ ပိုကောင်းတယ်။ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ နေရာတစ်ခုကိုရှာ။ ပြီးရင် မျက်လုံးကို မှိတ်ထား။ မင်းရဲ့စိတ်ကို မပျံ့လွင့်စေနဲ့။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထား။ ပြီးရင်တော့ ခုနက ငါပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို အသံထွက်ပြီး ထပ်ကာထပ်ကာရွတ်ပါ။ အဲဒီလို ရွတ်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းကိုယ်မင်း ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်းနဲ့ နေတတ်တဲ့သူ၊ ကိုယ်ကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့သူအဖြစ် မြင်ယောင်ပါ။ အဲဒီနည်းအတိုင်းလုပ်ရင် မကြာခင်အချိန်အတွင်း သိသာတဲ့ ပြောင်းလဲမှုကို မင်း တွေ့မြင်ရလိမ့်မယ်။ ဒီနည်းလမ်းဟာ သူတော်စင်ကြီးတွေရဲ့ ဘိုးဘွားတွေ လက်ထက်ထဲက တည်ရှိ ခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းဖြစ်တယ်။ တကယ်လည်း အလုပ်ဖြစ်လို့ ဒီနည်းလမ်းက အခုထက်ထိ တည်ရှိနေသေးတာဖြစ်တယ်။ ငါအမြဲပြောခဲ့သလိုပဲ။ မင်းကိုယ်တိုင် လုပ်ကြည့်ပြီးမှ ရလဒ်ကိုကြည့်ပြီး အလုပ်ဖြစ်မဖြစ် ဆုံးဖြတ်ပါ။ မင်း စိတ်ဝင်စားမယ့်ဆိုရင် စိတ်စွမ်းအားပိုကောင်းလာအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ နောက်ထပ် နည်းလမ်း မျိုးလောက် ငါပြောပြနိုင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနည်းလမ်းတွေဟာလည်း မင်းနားထဲမှာ ထူးဆန်းကောင်း ထူးဆန်းနိုင်တယ်ဆိုတာ ငါ ကြိုအသိပေးပါရစေ”

“မင်း ပြောတာတွေကို ငါစိတ်ဝင်စားပါတယ် ဂျူလီယန်။ ဆက်သာ ပြောပါ”

“ပထမအချက်က မင်းလုပ်ရမှာ မကြိုက်တဲ့အရာတွေကို စ,လုပ် ကြည့်ပါ။ ဥပမာ မင်းက မနက်ခင်း အိပ်ရာထပြီး အိပ်ရာခေါက်ရမှာကို မကြိုက်ဘူးဆိုပါစို့။ ဒါဆိုရင် မင်းအခုကစပြီး အိပ်ရာထပြီးတိုင်း အိပ်ရာခေါက်ကြည့်ပါ။ မင်းရဲ့ရုံးက နီးပေမဲ့ လမ်းလျှောက်သွားရတာ မကြိုက်လို့ ကားနဲ့ပဲ သွားနေတယ်ဆိုပါစို့။ အခုကစပြီး လမ်းလျှောက်သွားကြည့်ပါ။ မင်းရဲ့ စိတ် စွမ်းအားကို အသုံးပြုခြင်းအားဖြင့် မင်းဟာ လွယ်တာလုပ်တဲ့သူတစ်ယောက် အဖြစ်ကနေ လွတ်မြောက်လာလိမ့်မယ်။ လွယ်တာထက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်နိုင်တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ စိတ်စွမ်းအား ကောင်းမွန်အောင် လေ့ကျင့်ဖို့ဆိုတာ အရင်ဆုံး စိတ်စွမ်းအားကို အသုံးပြုတာကနေ စ,ရလိမ့်မယ်။ များများအသုံးပြုလေလေ မင်းရဲ့စိတ်စွမ်းအားက အမြန်ဆုံး ပိုသန်မာလာလေလေပဲ။ ဒုတိယမြောက် နည်းလမ်းက သူတော်စင် ရာမန် ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်တယ်။ အဲဒါကတော့ တစ်နေ့လုံး ဝစီပိတ် လေ့ကျင့်တာပဲ ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို တိုက်ရိုက်မေးတဲ့ မေးခွန်းကိုတော့ ဖြေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကလွဲရင် သူတစ်နေ့ကုန် စကားမပြောဘူး။ လျှာကို အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်းဟာ စိတ်စည်းကမ်းရှိမှုကို တိုးတက်စေတယ်”

“ငါ သိပ်နားမလည်ဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလိုကွာ၊ ရှင်းအောင်ပြောရရင် တစ်နေ့ကုန်စကားမပြောဘဲနေတယ်ဆိုတာ မင်းရဲ့စိတ်ကို အနိုင်ယူနေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ စိတ်က စကားပြောချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းက စိတ်ရဲ့အလိုကို မလိုက်ဘူး။ မင်းစိတ်ကို တစ်နေ့ကုန် အနိုင်ရဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ စကားပြောချင်လာတိုင်း မင်းက အဲဒီစိတ်ကို ချိုးနှိမ်ပစ်တယ်။ မင်းကိုယ်တိုင်မပါရင် မင်းရဲ့စိတ်ကလည်း အင်အားမဲ့သွားတယ်။ စိတ်က သခင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းတွေ့ပြီလား။ စိတ်ဆိုတာ သူ့ဘာသာသူ့ အလုပ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့အမိန့်ကို အမြဲစောင့်တယ်။ ပြီးတော့မှ သူက လုပ်တယ်။ မင်းက သူ့ကို ထိန်းချုပ်နိုင်လေလေ သူက ပိုပြီး အစွမ်းထက်လာလေလေပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစိတ်စွမ်းအားကို လူတော်တော်များများ အသုံးမချတတ်ကြဘူး”

“ဘာကြောင့်လို့ မင်းထင်လဲ”

“လူအများစုက သူတို့မှာ စိတ်စွမ်းအားရှိတယ်လို့ကို မထင်ကြတာ။ သူတို့က သူတို့ဘဝရဲ့ပြဿနာ တော်တော်များများအတွက် အခြားသူတွေကိုပဲ အပြစ်တင်လေ့ရှိတယ်။ ဥပမာ ဒေါသထွက်လွယ်တဲ့ သူဆိုပါစို့။ ဒေါသထိန်းဖို့ သူ့ကို ပြောရင် “မရဘူး။ ငါက ဒေါသထွက်လွယ်တယ်။ ငါ့အဖေလည်း အဲဒီလိုပဲ”ဆိုပြီး ဆင်ခြေပေးလိမ့်မယ်။ ဒေါသနည်းအောင် သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်နိုင်မှန်း မသိဘူး။ အစိုးရိမ်လွန်တဲ့သူတွေကို မေးရင်လည်း “အဲဒါ ငါ့အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အလုပ်ကိုက ဖိအားများတာ။ ငါဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ”လို့ ဆင်ခြေပေးလိမ့်မယ်။ အအိပ်ကြီးတဲ့သူတွေကိုမေးရင်လည်း “မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ငါ့ရဲ့ခန္ဓာ ကိုယ်က အိပ်ချိန်များမှ ရတာ။ မဟုတ်ရင် ပင်ပန်းနေရော”လို့ ဆင်ခြေပေးလိမ့် မယ်။ အဲဒီလို လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့စိတ်စွမ်းအားကို မသိကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အချို့ကျတော့ သိလျက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တာဝန်ယူမှု အားနည်းကြတာဖြစ်တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ အတိတ်ရဲ့ ကျေးကျွန်အဖြစ်ကနေ အမြဲ ရုန်းထွက်လိုရသလို အကျင့်ဆိုးတွေကနေလည်း ရုန်းထွက်လိုရတယ်။ အဲဒီလို အနေအထားတွေက ရုန်းထွက်ဖို့အတွက်ဆိုရင် ကိုယ့်စိတ်ရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်လာ ဖို့ လိုတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ရဲ့ကျွန် ဖြစ်နေရင်တော့ ရုန်းထွက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး *စိတ်က တော်တော် နက်နဲတာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် ဂျန်။ အခုငါပြောခဲ့တာက အရမ်းကို လက်တွေ့ကျတဲ့ အတွေးအခေါ်ဖြစ်တယ်။ မင်းမှာ အခုရှိနေတဲ့ လက်ရှိစိတ်စွမ်းအားကို ၃ ဆလောက် မြှင့်တင်နိုင်ရင် မင်းဘာတွေ လုပ်နိုင်မလဲ စိတ်ထဲ တွေးကြည့်ပါ။ မင်းအမြဲတမ်း စဉ်းစားနေတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးတွေ တကယ် ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ မင်း အချိန်ကိုပိုပြီး အကျိုးရှိရှိ သုံးလာနိုင်လိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြတတ်တဲ့ စိတ်ကိုလည်း ဖျောက်နိုင်လိမ့်မယ်။ မိသားစုနဲ့ ပိုမို နီးစပ်လာနိုင်တယ်”

“အင်း... အဲဒါတွေလုပ်ဖို့ ငါလုပ်ရမှာက စိတ်စွမ်းအားကို စ,ပြီး အသုံးချကြည့်ဖို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မှန်တယ် ဂျန်။ မင်းရဲ့စိတ်စွမ်းအားကို စ,ပြီး အသုံးချကြည့်ဖို့ လိုတယ်။ သက်သာတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်နေမယ့်အစား မင်းလုပ်သင့်တယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတဲ့ အရာတွေကို လုပ်ကြည့်ပါ။ မင်းရဲ့ အကျင့်ဆိုးတွေရဲ့ ဆွဲအားကို ရုန်းကန်ကြည့်ပါ။ တစ်ပတ်လောက်ပဲ စမ်းသပ်ကြည့်ပါ။ ထူးခြားမှ ကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

“မင်းပြောခဲ့တဲ့ ငါဟာ လက်ရှိငါထက် အများကြီး ပိုမိုစွမ်းဆောင်နိုင်သူဖြစ်တယ်။ လောကကြီးမှာ ရှိသမျှ အင်အားနဲ့ စွမ်းအားတွေဟာ ငါ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတယ်”ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း ထပ်ကာထပ်ကာ ရွတ်ပြီး လေ့ကျင့်ရမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဂျန်။ အဲဒီစကားလုံးတွေလည်း နေ့စဉ်ရွတ်ပြီး ငါပြောခဲ့တဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေလည်း နေ့စဉ်လုပ်ပါ။ မင်းတစ်နေ့တည်းနဲ့ အများကြီး ပြောင်းလဲစရာ မလိုပါဘူး။ ဖြည်းဖြည်းချင်း စ,လို့ ရပါတယ်။ မနက်ခင်းမှာ ခါတိုင်းထ,နေကျထက် တစ်နာရီလောက် စောပြီး အိပ်ရာထ,ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ။ ပြီးရင် အဲဒီအကျင့်ကို စွဲနေအောင်လုပ်ကြည့်။ အဲဒီလောက် လုပ်နိုင်ရင်တောင် မင်းကိုယ်မင်း ယုံကြည်မှု မြင့်တက်လာလိမ့်မယ်။ သေးသေးမွှားမွှား အောင်မြင်မှုတွေက ကြီးကြီးမားမား အောင်မြင်မှုတွေဆီကို ရောက်စေတယ်။ ကြီးကြီးမားမား အောင်မြင်ချင်ရင် သေးသေးလေးတွေက စ,ရတယ်။

မနက်ပိုင်း စောစောထတဲ့ အလေ့အကျင့်ကို မင်းရရှိသွားရင် အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်း ခြင်းရဲ့ အရသာကို စတင်သိရှိလာလိမ့်မယ်။ အလေ့အကျင့်လေးတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခုရအောင် လုပ်ရင်း အရှိန်ရလာလိမ့်မယ်။ မင်း နှင်းလျှောစီးဖူးလား ဂျန်”

“စီးဖူးတာပေါ့။ ဂျန်နီနဲ့ငါ တစ်ခါတလေ နှင်းလျှောစီး ထွက်လေ့ရှိတယ်။ မကြာခဏတော့ မစီးဖြစ်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲ”

“ဟုတ်ပြီ။ အခု ငါပြောနေတာတွေဟာလည်း နှင်းလျှောစီးတာနဲ့ အလားသဏ္ဌာန် တူတယ်။ နှင်းလျှောစီးရင် တောင်ထိပ်ကနေ ဖြည်းဖြည်းချင်း စ,ရတယ်မဟုတ်လား။ နောက်တော့ တစ်မိနစ်အတွင်း တဖြည်းဖြည်း မြန်လာတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လို့ ထင်လဲ”

“ငါ့ရဲ့ အလေးချိန်ကြောင့်လား”

“မဟုတ်ဘူး ဂျန်။ ပိုမြန်လာတာ မင်းရဲ့အရှိန်ကြောင့်ပါ။ အရှိန်ဟာ ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်းနဲ့ နေတတ်တဲ့ ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ရာမှာလည်း အရေးကြီးတဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ မနက်ခင်း စောစောထ,တာ၊ အိမ်ကနေ အလုပ်ကို လမ်းလျှောက်သွားဖြစ်တာ၊ တီဗွီအကြည့်များနေလို့ ရပ်သင့်ပြီထင်တဲ့ အချိန်မှာ ရပ်တာ စတာတွေဟာ အသေးအဖွဲ့တွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အသေးအဖွဲ့တွေကို လုပ်ရင်းနဲ့ အရှိန်ရလာလိမ့်မယ်။ အရှိန်ရလာတဲ့အခါ မင်း လုပ်နိုင်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့တဲ့ အရာတွေကိုပါ လုပ်နိုင်လာလိမ့်မယ်။ မင်းမှာရှိတယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့တဲ့ အင်အားတွေ ရလာလိမ့်မယ်။ သူတော်စင် ရာမန်ရဲ့ ပုံပြင်ထဲက ဆွမိုနပန်းသမားကြီး အောက်ပိုင်းမှာ ပတ်ထားတဲ့ ဝိုင်ယာကြိုးက မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းနဲ့ ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်း ရှိခြင်းရဲ့ စွမ်းအားကို အမြဲ သတိပေးနေလိမ့်မယ်”

စည်းကမ်းအကြောင်းကို ဂျူလီယန်ရှင်းပြခဲ့တာ ကျွန်တော် အရမ်း သဘောကျပါတယ်။ စည်းကမ်းဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်က ချမှတ်ပေးထားတဲ့ အရာပဲ မဟုတ်ပါဘူး။ လူဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်းနဲ့ လုပ်သင့်တယ်လို့ ထင်တဲ့အရာတွေကို လုပ်ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်း ရှိရပါမယ်။ စည်းကမ်းအကြောင်းတွေးရင်း ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေတဲ့ အခန်းထဲကို နေရောင်ဝင်လာတာကို သတိထားမိလိုက်ပါ တယ်။

စကားပြောကောင်းနေတာ မနက်ခင်းရောက်လာတာတောင် သတိမထားမိခဲ့ဘူး။ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ထူးခြားတဲ့ နေ့တစ်ခုဖြစ်မယ်လို့ စိတ်ထဲက တွေးနေမိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝ လက်ကျန်နေ့ရက်တွေရဲ့ ပထမဆုံး နေ့လေးအတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာနေမိပါတော့တယ်။

အခန်း (၁၀) အနှစ်ချုပ်

ပုံပြင်ထဲက သင်္ကေတ = ဝါယာကြိုး

ကျင့်စဉ် = စည်းကမ်းရှိစွာ နေထိုင်ခြင်း

မှတ်သားဖွယ်ရာများ

*ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်းနဲ့ နေတတ်တဲ့သူဖြစ်အောင် အသေးအမွှား လေ့ကျင့်ခန်းလေးတွေ လုပ်ရင်းနဲ့ စတင်ရပါမယ်။ သက်သာတဲ့ အလုပ်ထက် လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ လိုပါတယ်။

* မိမိလိုချင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုတည်ဆောက်ဖို့ စိတ်စွမ်းအားဟာ အရေးကြီးပါတယ်။

လေ့ကျင့်ရန် ကျင့်စဉ်များ

*မိမိမျှော်မှန်းထားတဲ့ ရည်မှန်းချက် တကယ်ဖြစ်လာတဲ့ပုံကို စိတ်ထဲမှာ ပုံဖော်ကြည့်ပါ။

*“ငါဟာ လက်ရှိငါထက် အများကြီး ပိုမိုစွမ်းဆောင်နိုင်သူ ဖြစ်တယ်။ လောကကြီးမှာ ရှိသမျှ အင်အားနဲ့စွမ်းအားတွေဟာ ငါ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတယ်” ဆိုတဲ့ စကားကို ထပ်ကာထပ်ကာ ရွတ်ဖတ်ပါ။

*လုပ်ရမှာ မကြိုက်တဲ့ အရာတွေကို စ,လုပ်ကြည့်ပါ။

*ဝစီပိတ် လေ့ကျင့်ခြင်းဖြင့် စိတ်ကို အနိုင်ရအောင် ကြိုးစား ကြည့်ပါ။

<https://t.me/mmebooks>

အခန်း (၁၁)

သင့်ရဲ့ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး အသုံးအဆောင်

“လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ သူတို့ဖြစ်ချင်တဲ့အရာကို သိပြီး အဲဒီအရာကို ဘယ်လိုရယူရမလဲ သိသွားတဲ့အချိန်မှာ အမြဲတမ်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ “ငါငယ်ငယ်ကသာ သိခဲ့ရင်ကွာ”၊ “အသက်သာ ပြန်ငယ်လို့ရရင်ကွာ”ဆိုတဲ့ စကားတွေနဲ့ပဲ သူတို့ကိုယ်သူတို့ နှစ်သိမ့်ကြရတယ် “အချိန်အကြောင်းကို မင်း အစပျိုးနေတယ်ဆိုတော့ သူတော်စင် ရာမန်ရဲ့ ပုံပြင်ထဲက အချိန်မှတ်နာရီအကြောင်း မင်းပြောပြတော့မှာ မဟုတ်လား”

“မှန်တယ် ဂျန်။ ဆူမိုနုပန်းသမားကြီး အချိန်မှတ်နာရီကို ရယူဖို့ ကြိုးစားရင်း ချော်လဲသွားတာ မင်းမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“မှတ်မိတာပေါ့”

ကျွန်တော်မှတ်မိကြောင်း ဂျူလီယန်ကို ဖြေရင်း သူတော်စင် ရာမန်ရဲ့ ပုံပြင်ဟာ တကယ်တော့ ပုံပြင်ထဲက ပစ္စည်းတွေ၊ သင်္ကေတတွေကို မှတ်မိအောင် တီထွင်ထားတဲ့ ပုံပြင်တစ်ခုမှန်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာပါတယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပုံပြင်ကြီး ဖြစ်နေပေမဲ့ ပုံပြင်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို မှတ်မိနေတဲ့ အတွက် ဒီပုံပြင်ကို ကျွန်တော် သဘောကျလာပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်း ဂျူလီယန်ကို ပြောပြလိုက်မိပါတယ်။ ဂျူလီယန်ကလည်း သူတော်စင် ရာမန်ရဲ့ သင်ကြားမှုတွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်တယ်လို့ထင်ရကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြလာပါတယ်။

“ဟုတ်တယ် ဂျန်။ သူတော်စင် ရာမန်ရဲ့ သင်ကြားမှုတွေဟာ အစပိုင်းမှာ ထူးဆန်းတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ပထမဆုံးအကြိမ် အဲဒီ ပုံပြင် နားထောင်တုန်းက တော်တော်လေး နားလည်ရ ခက်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပုံပြင်ထဲမှာပါတဲ့ သင်္ကေတ ဂုဏ်လုံးဟာ ဘဝအတွက် အရေးကြီးတဲ့ အရာတွေကို သတိပေးနေတယ်။ ဥပျာဉ်သင်္ကေတက အတွေးကောင်းတွေ တွေးဖို့ သတိပေးနေတယ်။ မီးပြတိုက်သင်္ကေတက တိကျတဲ့ ဘဝရည်မှန်းချက် တွေရှိဖို့ သတိပေးနေတယ်။ ဆူမိုနုပန်းသမားကြီးကတော့ ကိုင်ဇန်နဲ့ မိမိကိုယ်ကို ဦးဆောင်နိုင်စွမ်းရှိဖို့ သတိပေးနေတယ်။ ဝိုင်ယာကြိုးကတော့ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းနဲ့ ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်းရှိခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေကို သတိပေးနေတယ်။ ဒီပုံပြင်လေးအကြောင်းကို ငါ မစဉ်းစားမိတဲ့နေ့ဆိုတာ မရှိ သလောက်ပဲ”

“အခု ဒီရွှေရောင် အချိန်မှတ်နာရီကရော ဘာကို ကိုယ်စားပြုတာလဲ”

“ရွှေရောင်အချိန်မှတ်နာရီလေးက ငါတို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး အသုံးအဆောင်တစ်ခု အကြောင်းကို သတိပေးနေတာ ဖြစ်တယ်။ ငါတို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး အသုံးအဆောင်ကတော့ အချိန်ပဲဖြစ်တယ်။ ငါ သူတော်စင်ကြီးတွေဆီကနေ မထွက်ခွာခင် ရက်သတ္တပတ် ၂ ပတ် အလိုလောက်မှာ သူတော် စင်တွေထဲက အမျိုးသမီးတစ်ဦး ငါ့ရဲ့တလေးဆီ ရောက်လာခဲ့တယ်။

သူရဲနာမည်က ဒီဗီယာတဲ့။ သူဟာ သူတော်စင်တွေထဲမှာ အသက်အငယ်ဆုံးလည်းဖြစ်တယ်။ သူက ငါ့ကို လက်ဆောင်တစ်ခု လာပေးခဲ့တယ်။ လက်ဆောင်လေးဟာ သူတော်စင်တွေ အားလုံးက ငါ့ကိုပေးတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်းလည်း ရှင်းပြခဲ့တယ်”

“ဘာလက်ဆောင်လေးလဲ

“ဒီဗီယာက သူရဲအိတ်ကလေးထဲကနေ လက်ဆောင်လေးကိုထုတ်ပြီး ငါ့ကိုပေးခဲ့တယ်။ လက်ဆောင်လေးကို မွေးကြိုင်နေတဲ့ စက္ကူတစ်မျိုးနဲ့ ထုပ်ထားတာဖြစ်ပြီး ငါဖြေကြည့်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာတော့ သဲနာရီအသေးစားလေး ဖြစ်နေတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒီသဲနာရီလေးတွေဟာ သူတော်စင်ကြီးတွေ ငယ်စဉ်ကတည်းက တစ်ယောက်တစ်ခုစီ ဘိုးဘွားတွေဆီက လက်ဆင့်ကမ်း ရရှိခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း ဒီဗီယာက ရှင်းပြတယ်။ သူတို့ဟာ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မနှစ်သက်ဘဲ ရိုးရှင်းတဲ့ ဘဝတွေကို နေထိုင်နေပေမဲ့ အချိန်ကိုတော့ လေးစားကြကြောင်း ငါ့ကိုရှင်းပြခဲ့တယ်။ အချိန်တွေဟာ အမြဲတမ်း ကုန်ဆုံးနေပြီး တစ်နေ့ကျရင် သူတို့လည်း သေခြင်းတရားနဲ့ ဆုံတွေ့ရမယ်ဆိုတာကို သဲနာရီ လေးတွေက အသိပေးနေခဲ့တယ်။ အဲဒီအသိကြောင့်ပဲ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့နေ့ရက် တွေကို အကျိုးရှိစွာ ဖြတ်သန်းလေ့ရှိတယ်”

“ဟိမဝန္တာတောနက်ထဲက သူတော်စင်ကြီးတွေက အချိန်ကို မှတ်ထားတာတော့ အံ့သြစရာပဲနော်”

“သူတို့အားလုံးဟာ အချိန်ရဲ့ အရေးပါပုံကို နားလည်ကြတယ်။ အချိန်တွေ ကုန်နေတာကို သူတို့ဟာ အမြဲ သတိပြုမိကြတယ်။ အချိန်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုဖြစ်တယ်။ အချိန်ရှိတုန်း၊ ငယ်ရွယ်တုန်းမှာ အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုခဲ့သူတွေဟာ များသောအားဖြင့် စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာပြီး ပြည့်စုံတဲ့ဘဝကို ရကြတာများတယ်။ တိကျမှုမှာပဲနေနေ၊ နယူးယောက်မှာပဲနေနေ လူတိုင်း တစ်နေ့မှာ ၂၄ နာရီရှိကြတာတော့ အတူတူပဲ ဖြစ်တယ်။ အောင်မြင်တဲ့ဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်တဲ့သူနဲ့ မတည်ဆောက်နိုင်တဲ့သူ ကွာခြားတာကတော့ အချိန်ကို ဘယ်လို အသုံးပြုလဲဆိုတဲ့ အချက်ပဲ ဖြစ်တယ်”

“ငါ့အဖေ ပြောတာလေးတစ်ခုရှိတယ်။ “အလုပ်လုပ်တတ်ဆုံးလူတွေက အမြဲတမ်း အချိန်ပို ရှိတတ်တယ်တဲ့”

“အဲဒါမှန်တယ်။ သူပြောချင်တာက အလုပ်များပေမဲ့ အလုပ်လုပ်တတ် တဲ့သူတွေဟာ သူတို့ အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုတတ်တယ်။ အချိန်ကို ကောင်းကောင်းအသုံးပြုတတ်သူဟာ အချိန်တိုင်း အလုပ်လုပ်နေဖို့ မလိုဘူး။ သူတို့က သူတို့အချိန်ကို ကောင်းကောင်း စီမံခန့်ခွဲတတ်တယ်။ အလုပ်များတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအလုပ်ကို ဘယ်လိုပြီးအောင် လုပ်ရမလဲ သူတို့သိတယ်။ အလုပ်ကို မြန်မြန်ပြီးအောင်လုပ်တတ်တော့ အလုပ်ပြီးရင် သူတို့လုပ်ချင်တာလေးတွေလုပ်ဖို့ အချိန်ပိုလာတယ်။ မိသားစုနဲ့ ညစာစားချင်လည်း စားလို့ရတယ်။ ရုပ်ရှင်သွားကြည့် ချင်တယ်ဆိုလည်း သွားကြည့်လို့ရတယ်။ အချိန်ကို အကျိုးရှိ စွာ အသုံးပြုတတ်ခြင်းက မင်းနှစ်သက်တဲ့အရာတွေကို လုပ်ဖို့ အချိန်ပိုရစေတယ်။ အချိန်ကို ထိန်းချုပ်တတ်ရင် ဘဝကိုလည်း ထိန်းချုပ်တတ်လာလိမ့်မယ်။ အချိန်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရမယ့် အရင်းအမြစ်တစ်ခု ဆိုတာတော့ မမေ့စေနဲ့။ ငါ ဥပမာတစ်ခုပြောပြမယ်။ ဒီနေ့က တနင်္လာနေ့ဆိုပါစို့။ တစ်နေ့လုံး ကလည်း အလုပ်ကိစ္စချိန်းထားတာတွေ၊

အစည်းအဝေးတွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်။ ဒီလိုနေ့မျိုးဆိုရင် မင်း မနက် ၆ နာရီခွဲလောက်ထဲ၊ ပြီး ကော်ဖီအမြန်သောက်ကာ အလုပ်ကိုသွားမယ်။ အလုပ်ရောက်တော့ ဖိအားများတဲ့ တနင်္လာနေ့ တစ်နေ့ကို ကြုံမယ်။ ငါပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ တနင်္ဂနွေညမှာ အချိန် ၁၅ မိနစ်လောက်ပေးပြီး တနင်္လာနေ့မှာလုပ်မယ့် ကိစ္စတွေကို မင်း ပြင်ဆင်မယ်ဆိုရင် တနင်္လာနေ့ဟာ မင်းအတွက် အများကြီး စိတ်သက်သာရာရမယ့် နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီထက် ပိုအဆင်ပြေချင်ရင် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ တစ်နာရီလောက် အချိန်ပေးပြီး တစ်ပတ်တာလုပ်မယ့် အရာတွေကို ကြိုပြင်ဆင်ကြည့်ပါလား။ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ မင်းလုပ်မယ့် အရာတွေကို ချရေးကြည့်ပါ။ ဘယ်အချိန်မှာ မင်းရဲ့အမှုသည်တွေနဲ့ တွေ့မယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ ဖုန်းတွေ ဖြေမယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ ငါပြောပြခဲ့တဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေလုပ်မယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ မိသားစုကို အချိန်ပေးမယ် စသဖြင့် ချရေးပါ။ အဲဒီလို တစ်ပတ်စာကြိုပြီးပြင်ဆင်ခြင်းက ဟန်ချက်ညီတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ အရမ်းအရေးပါတယ်။ အဲဒီရက်သတ္တပတ်ဟာ မင်းအတွက် အလုပ်တွေလည်း ပိုပြီးလိမ့်မယ်။ အဓိပ္ပာယ်ရှိပြီး အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ်လေးလည်း ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“အလုပ်များတဲ့နေ့တွေမှာ နေ့လယ်နေ့ခင်း ငါ့ကို ပန်းခြံထဲ လမ်းထွက် လျှောက်ဖို့ အကြံပေးမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အဲဒါလည်း အကြံပေးမလို့ပဲ။ သူများလုပ်တိုင်း မင်းလိုက်လုပ်ရမယ်။ သူများမလုပ်တိုင်း မင်းလိုက်မလုပ်ရဘူးလို့ ဘာလို့ တွေးတာလဲ။ ကိုယ်ပိုင် အယူအဆနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝကို တည်ဆောက်ပါ။ အလုပ်ကို ခါတိုင်းထက် စောစောစပြီး နေ့လယ်နေ့ခင်း ခဏလောက် ပန်းခြံထဲ လမ်းဆင်းလျှောက်လို့ ရော မရဘူးလား။ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါတွေမှာ အလုပ်ကို နည်းနည်းပိုလုပ်ပြီး သောကြာကျရင် စောစောပြန်ပြီး ကလေးတွေကို အချိန်ပေးလို့ရော မရဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ပတ်မှာ ၂ ရက်လောက် အိမ်ကနေ အလုပ်လုပ်ခွင့်ရဖို့ မင်းသူဌေးကို တောင်းဆိုကြည့်လို့ရော မရဘူးလား။ အဲဒီလို ၂ ရက်လောက် အိမ်ကနေ အလုပ်လုပ်ခွင့်ရရင် မိသားစုနဲ့လည်း ပိုနီးစပ်တာပေါ့။ ငါအဓိက ပြောချင်တဲ့ အချက်က မင်းရဲ့ တစ်ပတ်တာ အချိန်ဇယားတွေဟာ မင်းရဲ့ လက်ထဲမှာပဲ ရှိတယ်။ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် မင်းကိုယ်တိုင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ယူလို့ရတယ်။ မင်းဘဝမှာ တကယ် ဦးစားပေးရမယ့် အရာတွေအတွက် အချိန်ပေးဖို့လိုတယ်။ မင်းဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိဆုံး အရာတွေကို မြေချင်းပြီး အဓိပ္ပာယ်သိပ်မရှိတဲ့ အရာတွေကို ရယူဖို့ မကြိုးစားမိစေနဲ့ ဂျွန်။ မင်းရဲ့ အချိန်တွေကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချဖို့ဆိုရင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းဟာ အရမ်းအရေးကြီးတယ်။ မင်းရဲ့ အမှုသည်တွေနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ အချိန်တွေကို ရေးမှတ်ဖို့ အရေးကြီးသလို မိသားစုအတွက် အချိန်ပေးဖို့ ရေးမှတ်ခြင်းဟာလည်း အရေးကြီးတယ်။ စာဖတ်ဖို့၊ အနားယူဖို့၊ မင်းရဲ့ဇနီးကို ချစ်ကြောင်းပြောဖို့၊ မင်းရဲ့ကလေးတွေကို ပုံပြင်ပြောပြဖို့၊ ကစားကွင်းပို့ပေးဖို့ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒီအရာတွေအားလုံးကို တစ်ပတ်တာလုပ်မယ့် စာရင်းထဲမှာ သေချာကြိုတင်စီစဉ် ချရေးထားခြင်းဖြင့် မင်းအလုပ်တွေ ပိုပြီးလိမ့်မယ်။ အလုပ်ချိန်ပြင်ပမှာ အနားယူတာ၊ မိသားစုကို အချိန်ပေးတာဟာ အချိန်ဖြုန်းတာ မဟုတ်ဘူး ဂျွန်။ အဲဒီလိုလုပ်ခြင်းက မင်းရဲ့စိတ်ကို ကြည်လင်စေပြီး အလုပ်လုပ် တဲ့အခါမှာလည်း အလုပ်ပိုပြီးစေတယ်။ မင်းရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝမှာ လုပ်တဲ့အရာတွေ အားလုံးဟာ ဆက်စပ်နေတယ်။ မင်းအိမ်မှာ ပြုမူတဲ့ပုံစံတွေဟာ မင်းအလုပ်မှာ

ပြုမူမယ့် ပုံစံတွေအပေါ် သက်ရောက်မှုရှိတယ်။ မင်းအလုပ်မှာ လူတွေအပေါ် ဆက်ဆံပုံဟာ မင်းအိမ်မှာ မင်းမိသားစုကို ဆက်ဆံပုံအပေါ် သက်ရောက်မှုရှိတယ်”

“မင်းပြောတာကို ငါသဘောတူပါတယ် ဂျူလီယန်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ နေ့လယ်ဘက် အနားယူဖို့၊ ပန်းခြံထဲ လမ်းလျှောက်ဖို့ တကယ်ကို အချိန်မရှိတာပါ။ ငါ့မှာ အမြဲတမ်း အလုပ်တွေ ပြည့်နေတတ်တယ်”

“အလုပ်များတယ်ဆိုတာ ဆင်ခြေကောင်းတစ်ခုမဟုတ်ဘူး ဂျွန်။ တကယ့်မေးခွန်းက မင်းဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်နေတာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းဖြစ်တယ်။ သူတော်စင်ကြီးတွေဆီကနေ ငါသင်ယူခဲ့ရတဲ့ အသိတရားတစ်ခုရှိတယ်။ အဲ့ဒါက ဘာလဲဆိုတော့ မင်းဘဝတစ်လျှောက် မင်းပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အောင်မြင်ဖြစ် ထွန်းမှု ၈၀%က မင်းအချိန်တွေကို ကုန်စေခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့လုပ်ရပ် ၂၀%က လာတယ်တဲ့”

“ငါ သိပ်နားမလည်ဘူး”

“ကောင်းပြီ။ မင်းရဲ့ အလုပ်များတဲ့ တနင်္လာနေ့နဲ့ပဲ ဥပမာပေးရအောင်။ မနက်ပိုင်းကနေ ညအိပ်ချိန်အထိ မင်းလုပ်တဲ့အရာတွေ အများကြီးရှိမယ်။ အမှုသည်နဲ့ ဖုန်းပြောမယ်၊ တစ်ခါတလေ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ စကားပြောရင်း အချိန်ဖြုန်းမယ်၊ ညဘက်ရောက်တော့ ကလေးတွေကို ပံ့ပိုင် ပြောပြမယ်၊ ဂျန်နီနဲ့ တီဗွီအတူတူကြည့်မယ် စသဖြင့်ပေါ့။ တနင်္လာနေ့မှာ မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်ပေါင်း ၁၀၀ ရှိတယ်ပဲ ဆိုပါစို့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလုပ်ရပ် ပေါင်း ၁၀၀ ထဲက ၂၀%ကပဲ မင်းဘဝအတွက် ရေရှည်ခံတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုး၊ ရေရှည်ခံတဲ့ အကျိုးရလဒ်မျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်တဲ့။ အဲဒီ ၂၀%ကို “ဘဝ အတွက် အရေးကြီးတဲ့ လုပ်ရပ်များ”လို့ခေါ်တယ်။ ဥပမာ နောက် ၁၀ နှစ်နေတဲ့အခါ မင်းအလုပ်မှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ စကားပြောရင်း အချိန်ဖြုန်းခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ အရေးပါဦးမယ် ထင်လား

“အရေးပါတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မှန်တယ် ဂျွန်။ ဒါပေမဲ့ မင်းလုပ်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေထဲမှာ နောက် ၁၀ နှစ်အကြာမှာ ပြန်လည် အကျိုးပြုမယ့် လုပ်ရပ်တွေလည်း ရှိနေတယ်” “ဥပဒေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်တဲ့အချိန်၊ ငါ့ရဲ့အမှုသည်တွေနဲ့ ဆက်ဆံရေးတိုးတက်အောင် ကြိုးစားတဲ့အချိန်၊ ပိုတော်တဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ငါအားထုတ်တဲ့အချိန် စတာတွေကို ပြောတာ မဟုတ်လား”

“မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါပဲ မဟုတ်သေးဘူး။ ဂျန်နီနဲ့ကလေးတွေ အတွက် ပေးတဲ့အချိန်၊ မင်းရဲ့စိတ်ကို တိုးတက်အောင် လေ့ကျင့်တဲ့အချိန်၊ မင်းရဲ့ကျန်းမာရေး ကောင်းအောင် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တဲ့အချိန် စတာတွေလည်း အရေးပါတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့မိတာတွေအတွက် တစ်ချိန်ကျရင် မင်းကိုယ်မင်း အားရနေလိမ့်မယ်။ ပျော်ရွှင်ကျန်းမာတဲ့သူတွေက ဘဝမှာ ဘယ်ဟာကို ဦးစား ပေး လုပ်သင့်လဲ သိကြတယ်။ ငါ့ဘဝမှာ ငါမှားခဲ့တဲ့ အရာတွေရှိပြီး အဲဒီအမှား တွေကို မင်းထပ်မလုပ်မိဖို့ ငါမျှော်လင့်မိတယ် ဂျွန်။ အချို့လူတွေက အခြားသူ လုပ်မိတဲ့ အမှားတွေကနေ သင်ခန်းစာယူတတ်ကြတယ်။ အချို့လူတွေကျတော့ ကိုယ်တိုင်ကြုံဖူးမှပဲ သင်ခန်းစာယူတတ်ကြတယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေက သူတို့ ဘဝတစ်လျှောက် မလိုအပ်တဲ့ နာကျင်မှုတွေကို ခံစားကြရတယ်။ အခြားသူရဲ့ အမှားဆီက မသင်ယူခဲ့တော့ သူတို့ကိုယ်တိုင် အမှားတွေအများကြီး ကျူးလွန် ပြီးမှ သင်ခန်းစာရကြတယ်”

ကျွန်တော် အချိန်စီမံခန့်ခွဲနည်း ဟောပြောပွဲတွေ တက်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျူလီယန် ပြောပြတဲ့ အရာတွေတော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့ပါဘူး။ သူပြောတဲ့ အရာတွေကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝ ပိုပြီး ဟန်ချက်ညီလာနိုင်တယ်လို့လည်း ခံစားမိနေပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ပတ်တာ လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီး ချမှတ်ထားဖို့ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပါဘူး။ နောက်ဆုံးရင် အဲဒီနည်းလမ်းလေး သုံးမယ်လို့ စဉ်းစားရင်း ဂျူလီယန်ပြောတာ ကို ဆက်နားထောင်နေမိပါတယ်။

"ဘဝမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဦးစားပေးအရာတွေပေါ်ကို အာရုံလွှဲယူတတ်ရတယ် ဂျွန်။ အဲဒီလိုလုပ်တတ်လာရင် မင်းဘဝမှာ မင်းဖြစ်ချင်တာတွေ စတင် ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ မင်းအိပ်မက်တွေဆီသွားတဲ့ တံခါးတွေ စတင်ပွင့်လာလိမ့်မယ်။ ငါနောက်ထပ်တစ်ခု သတိပေးရဦးမယ်။ မင်းရဲ့ အချိန်ကို သူများတွေ ခိုးယူတာ ဘယ်တော့မှ မခံနဲ့ ဂျွန်။ အချိန်သူခိုးတွေကို သတိထားပါ။" "အချိန်သူခိုးဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ ဂျူလီယန်"

"မင်းကလေးတွေကို ချောသိပ်ပြီးနောက် စာဖတ်ဖို့ ကုလားထိုင်ပေါ် မှာ ထိုင်ရုံရှိသေးတယ် ဖုန်းဝင်လာမျိုး ကြုံဖူးလား။ အလုပ်မှာ ပင်ပန်းလို့ နေ့လယ် ခဏနားမယ်ကြံတုန်း အကူအညီ လာတောင်းတာမျိုး ကြုံဖူးလား။ အကူအညီတောင်းတယ်ဆိုတာ သာမန် အကူအညီတောင်းတာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူတို့တာဝန်ကို သူတို့ဘာသာမလုပ်ဘဲ အခြားသူကို အကူအညီ လိုက်တောင်းတတ်တဲ့သူမျိုးကို ပြောတာ။ အဲဒါမျိုးတွေ မင်း ကြုံဖူးလား။" "ကြုံဖူးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါကငြင်းဖို့ အားနာနေတော့ လိုက်လုပ်ပေးလိုက်တာ များတယ်"

"အချိန်နဲ့ ပတ်သက်ရင် အားမနာတတ်ဖို့လိုမယ် ဂျွန်။ "နိုး" ဆိုတဲ့ စကားကို ပြောတတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားဖို့ လိုတယ်။ ဘဝမှာ အရေးမပါတဲ့ အရာတွေကို "နိုး" လို့ ပြောရဲခြင်းဟာ ဘဝမှာ အရေးပါတဲ့ အရာတွေကို "ရက်စ"လို့ ပြောဖြစ်အောင် ကူညီပေးတယ်။ ဖုန်းသံမြည်တိုင်း ကိုင်စရာမလိုဘူး။ မင်းက မင်းအချိန်ကို လေးစားရင် သူများတွေကလည်း မင်းအချိန်ကို လေးစားလာလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့အချိန်ဟာ တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့နားလည် လာလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့အချိန်ကိုလည်း သူတို့ တန်ဖိုးထားလာလိမ့်မယ်"

"ငါ အဲဒါကို မှတ်ထားပါမယ် ဂျူလီယန်။ မင်းကို နောက်တစ်ခု မေးစရာရှိသေးတယ်။ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာတာကိုရော ငါဘယ်လို ဖြေရှင်းလို့ရမလဲ။ မကြာခဏဆိုသလို ငါမလုပ်ချင်တဲ့အရာတွေကို မလုပ်ဘဲ ပစ်ထားလေ့ရှိတယ်။ ကြာတော့ အဲဒါတွေက ပုံလာပြီး စိတ်ဖိစီးလာရော။ ငါအဲဒါကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမလဲ"

"ကိုယ်ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ အရာကိုပဲ လုပ်ချင်ပြီး မကြိုက်တဲ့အရာတွေ ကို ရှောင်ချင်တာ လူသဘာဝပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အစောပိုင်းမှာ ငါပြောခဲ့သလိုပဲ အလုပ်တွင်အောင် လုပ်တတ်တဲ့သူတွေဟာ နှေးနှေးကွေးကွေး အလုပ်လုပ်တဲ့သူတွေ မကြိုက်တဲ့အရာတွေကို လုပ်တတ်ကြတယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် မကြိုက် နှစ်သက်တဲ့ အရာတွေကိုလည်း လုပ်အောင် သူတို့စိတ်ကို လေ့ကျင့်ထားကြတယ်။ ဘဝမှာ တစ်ခါတလေ မကြိုက်ဘဲ လုပ်ရတာတွေ အများကြီးရှိတယ် ဂျွန်။ အဲဒီတော့ မကြိုက်မနှစ်သက်တာတွေကိုလည်း လုပ်နိုင်အောင် လေ့ကျင့် ထားဖို့လိုတယ်"

“မင်းက ငါနဲ့ဆို အမြဲရိုးသားပြီး မှန်တာကိုပဲ ပြောတတ်တဲ့အတွက် မင်းကိုလည်း ငါကပြန်ပြီး ရင်ဖွင့်စရာရှိတယ် ဂျူလီယန်။ ပျော်ရွှင်တဲ့ဘဝတစ်ခု ရဖို့အတွက် ငါအခုလုပ်နေတဲ့အလုပ်၊ ငါရဲ့ကား၊ ငါရဲ့အိမ်တွေကိုလည်း ငါ မစွန့်လွှတ်ချင်ဘူး။ ဒီအရာတွေက ငါ့ကြိုးစားမှုတွေရဲ့ ရလဒ်တွေဖြစ်တယ်။ ငါတို့ ပထမဆုံးအကြိမ် စတွေ့ကတည်းက ငါ ကြိုးစားခဲ့တာ။ အခု ငါရထားတဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေဟာ ငါ့ကြိုးစားမှုရဲ့ ဆုလာဘ်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘဝဟာ အနှစ်သာရမဲ့နေသလို ခံစားမိတယ်။ ငါ့ဘဝမှာ ငါဒီထက် အများကြီး ပိုလုပ်နိုင်တယ်လို့ ခံစားမိတယ်။ ငါ အခု အသက် ၄၀ ကျော်နေပြီ။

ငါ အီဖယ်မျှော်စင်လည်း မရောက်ဖူးသေးဘူး၊ Grand Canyon လည်း မရောက် ဖူးသေးဘူး။ နွေရာသီမှာ ကနူးလေ့လေး လှော်ပြီး အနားယူတာလည်း မလုပ်ဖူးသေးဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်က လုပ်တဲ့အရာတွေကိုလည်း ငါ့မှာခံစားဖို့ အချိန်မရှိခဲ့ဘူး။ ရှုဖွဲ့ဖို့နဲ့ ခြေအိတ်ချွတ်ရတဲ့ အချိန်ဟာ ငါ့အတွက် ရှားပါးလွန်းတယ်။ ခြေထောက်ပြောင်နဲ့ ပန်းခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ပြီး ကလေးတွေရဲ့ ရယ်မောသံလေးတွေ နားထောင်ဖို့လည်း ငါ့မှာ အချိန်မရှိခဲ့ဘူး။ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ ပိုင်ဆိုင်ပေမဲ့ စိတ်ထဲ ပြည့်စုံတယ်လို့ မခံစားရဘူး။ ငါဘယ်လိုလုပ်သင့်လဲ

“မင်းဘဝကို ရိုးရှင်းအောင် လုပ်ဖို့လိုတယ်။ မင်းဘဝကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း နေထိုင်ရင် မင်းအတွက် အချိန်တွေ အများကြီးပို ထွက်လာပြီး မင်းလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခွင့်ရလာလိမ့်မယ်။ ဘဝဆိုတာ နေထိုင်ဖို့၊ ဖြတ်သန်းဖို့ တည်ရှိနေတာ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့က ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ နေထိုင်ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းဖို့ အမြဲမေ့နေကြတယ်။ လူအများစုက အိမ်နောက်ဖေးက ပန်းခြံလေးရဲ့ အလှအပကို တန်ဖိုးထားဖို့ထက် စိတ်ကူးထဲက ပန်းခြံကြီးရဲ့ အလှအပကို ပိုမက်မော နေကြတယ်”

“အဲဒီလိုမဖြစ်ဖို့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“အဲဒါကတော့ မင်းဘာသာ စဉ်းစားဖို့ ထားလိုက်မယ်။ မင်းကို သူတော်စင်ကြီးတွေရဲ့ နည်းလမ်းများစွာ ငါပြောပြခဲ့ပြီးပြီ။ မင်းသာ အဲဒီ နည်းလမ်းကို အသုံးပြုမယ်ဆိုရင် သေချာပေါက် မင်းဘဝ ပြောင်းလဲလာလိမ့် မယ်။ ငါ့ရဲ့ဘဝ ပိုပြီးတည်ငြိမ်အောင်လုပ်တဲ့ အရာလေးတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါက ငါနေခင်းဘက်မှာ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်တာပဲ။ ခဏပဲအိပ်တာ ဖြစ်ပေမဲ့ အဲဒီလို အိပ်တာဟာ ငါ့ကို အင်အားတွေ ပြန်လည် ပြည့်ဝစေတယ်။ နောက်တစ်ခုက များများရယ်မောဖို့ပဲ။ ရယ်မောခြင်းဟာ သီချင်းနားထောင်သလိုပဲ မင်းရဲ့ဘဝအမောတွေကို ပြေပျောက်စေတယ်။ သူတော်စင် ရာမန်ပြောသလို ပြောရရင် “ရယ်မောခြင်းဟာ နှလုံးသားကို ပွင့်စေပြီး စိတ်ဝိညာဉ်ကို အေးမြစေတယ်။ ရယ်မောဖို့ မေ့ရလောက်အောင် ဘဝကို အလေးအနက် မထားသင့်ဘူး” တဲ့။ ဘဝကို အလေးအနက်ထားလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလေးအနက်ထားလွန်းပြီး ရယ်ဖို့မေ့သွားတဲ့အထိတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး။ နောက်ဆုံးပေးချင်တဲ့ အကြံကတော့ မင်းအသက်ရှင်ဖို့ နှစ် ၅၀၀ လောက် ကျန်နေသေးသလို တွေးနေတာကို ဖျောက်လိုက်တော့ ဂျွန်နဲ့ ဒီဗီယာ ငါ့ကို သနားစိလေး လာပေးတော့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။ သူပြောတာက သစ်ပင်တစ်ပင်ကို စိုက်ပျိုးဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန်က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၄၀ က ဆိုရင် ဒုတိယ အကောင်းဆုံးအချိန်က လက်ရှိအချိန်ပဲ ဖြစ်တယ်တဲ့။ မင်းဘဝရဲ့ အချိန် တစ်မိနစ်ကိုတောင် မဖြုန်းပါနဲ့။ သေခါနီးစိတ်ထားမျိုး မွေးပါ”

“ဘယ်လို..ဘယ်လိုသေခါနီးစိတ်ထား...ဟုတ်လား။ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“လူတိုင်းဟာ အချိန်မရွေး သေနိုင်တယ်။ ဒီနေ့ဟာ မင်းအတွက် နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်နိုင်သလို ငါ့အတွက်လည်း နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“နည်းနည်းတော့ အနိဗ္ဗာရုံဆန်သလိုပဲနော်။ သေရမှာကြီး တွေးမိလာသလိုပဲ”

“တကယ်တော့ သေခြင်းဆိုတာ လူတိုင်း ရှောင်မရတဲ့ အရာပါ။ အကယ်၍ သေခါနီး စိတ်ထား မွေးလာနိုင်ရင် မင်းရဲ့နေ့ရက်တိုင်းကို မင်းဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့လို နေထိုင်တတ်လာလိမ့်မယ်။ မနက်တိုင်း “ဒီနေ့သာ ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ငါဘာလုပ်မလဲ”ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မေးကြည့်ပါ။ ဒီနေ့သာ မင်းရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်မယ်ဆိုရင် မင်းမိသားစုကို မင်းဘယ်လို ဆက်ဆံမလဲ၊ မင်းလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို ဘယ်လို ဆက်ဆံမလဲ တွေးကြည့် ပါ။ “ဒီနေ့သာ အသက်ရှင်ဖို့ နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်ရင်” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမှာ မင်းမသိသေးတဲ့ စွမ်းအားတွေ ရှိနေတယ်။ ဒီမေးခွန်းကြောင့် မင်းဘဝရဲ့ နေ့ရက်တိုင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ပိုပြီး လုပ်လာလိမ့်မယ်။ အရေးမပါတဲ့ အရာတွေကို မင်း စွန့်ပစ်လာနိုင်လိမ့်မယ်။ သေခြင်းတရားအတွက်လည်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ အလုပ်တွေ ပိုပြီးမယ်။ မင်းရဲ့စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တွေအပေါ် အချိန်ပိုပေးဖြစ် လာလိမ့်မယ်။ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ကျန်းမာတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ မင်းလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ မင်း မနှစ်သက်တဲ့ ဘဝကိုပဲ လက်ခံနေတော့မှာလား။ မင်းမှာ လုပ်နိုင်စွမ်းတွေ ရှိနေတယ်။ မင်းလုပ်ကြည့်ဖို့ပဲ လိုတာပါ”

“တကယ်ကို အားတက်မိတယ်ကွာ”

“နောက်တစ်ခု အကြံပေးစရာရှိသေးတယ်။ မင်းရည်မှန်းထားတဲ့အရာတစ်ခု ကျရှုံးမယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မတွေးနဲ့။ သေချာပေါက် အောင်မြင်မယ်လို့ တွေးပြီး အလုပ်လုပ်ပါ။ မင်း ရည်မှန်းထားတာကို မရနိုင်ဘူးလို့ ပြောနေတဲ့ အတွေးတွေ အားလုံးကို ရှင်းထုတ်ပါ။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရည်မှန်းချက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရည်မှန်းချက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျရှုံးမယ်လို့ လုံးဝမတွေးပါနဲ့။ မင်း ဘဝရဲ့ ဗိသုကာပညာရှင်ဟာ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်တယ်”

ဂျူလီယန် ပြောတာတွေ နားထောင်ရင်း မိုးလည်း စင်စင်လင်းခဲ့ပါပြီ။ ဂျူလီယန်ဟာ တစ်ညလုံး သူ့ရဲ့အဖိုးတန် ဗဟုသုတတွေကို ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြခဲ့ရတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ပင်ပန်းစပြုနေတာကို ကျွန်တော် သတိထားမိ လိုက်တယ်။

“ငါတို့ သူတော်စင် ရာမန်ရဲ့ ပုံပြင်အဆုံးသတ်နားကို ရောက်လာပြီ နော်။ ငါ မင်းအိမ်ကနေ ထွက်သွားသင့်တဲ့အချိန်လည်း နီးလာပြီ။ ငါလုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ တွေ့ရမယ့် လူတွေလည်း ရှိသေးတယ်”

“မင်းရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဟောင်းတွေကိုရော မင်းပြန်ရောက်တာပြောပြမှာလား”

“မပြောပြဖြစ်လောက်တော့ပါဘူး။ ငါက သူတို့သိတဲ့ ဂျူလီယန်မန် တဲလ်မှ မဟုတ်တော့တာ။ သူတို့နဲ့သိတုန်းက တွေးတဲ့ အတွေးတွေ ငါမတွေး တော့ဘူး။ သူတို့နဲ့သိတုန်းက ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေလည်း ငါမဝတ်တော့ဘူး။

သူတို့နဲ့သိတုန်းက လုပ်တဲ့အရာတွေလည်း ငါမလုပ်တော့ဘူး။ ငါက လုံးဝကို ပြောင်းလဲသွားတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ သူတို့-ငါ့ကို မှတ်မိမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး”

“မင်းက တကယ့်ကို စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ ဖြစ်နေတာပါ”

“အသစ်တစ်ဖန် မွေးဖွားလာတာဆိုရင် ပိုတောင် မှန်မလားပဲ။ ငါ့ ကိုယ်ငါ တကယ်သိခဲ့ပြီ။ ငါက ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ နေထိုင်တာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးက ငါ့ထဲမှာ တည်ရှိနေတာ”

“အဲဒီတစ်ခုကတော့ အရမ်းမြင့်သွားပြီ။ ငါတော်တော်လေး စဉ်းစားရ လိမ့်မယ်”

“ရပါတယ်။ ငါ နားလည်ပါတယ်။ ငါဘာပြောတာလဲဆိုတာ တစ်နေ့ မင်း သဘောပေါက်လိမ့်မယ်။ မင်းသာ ငါပြောခဲ့တဲ့ အသိတရားတွေ၊ အလေ့ အကျင့်တွေကိုလိုက်ပြီး လုပ်ဆောင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့။ မင်းကိုယ်မင်း ပိုပြီးသိလာ လိမ့်မယ်။ မင်းဘဝရဲ့ အမြင့်ဆုံးရည်မှန်းချက် ဘာလဲဆိုတာလဲ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လာလိမ့်မယ်”

“ဘဝရဲ့ အမြင့်ဆုံး ရည်မှန်းချက်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“အများကို ကူညီဖေးမဖို့ပေါ့။ မင်းရဲ့အိမ်ကြီး ဘယ်လောက်ပဲ လှပါစေ၊ မင်းရဲ့ကား ဘယ်လောက်ပဲ ဈေးကြီးပါစေ၊ သေခါနီးကျရင် အရေးကြီးတာ မင်းရဲ့သတိစိတ်ပဲ။ မင်းဘာတွေ လုပ်ခဲ့လဲ၊ မင်းဘယ်သူတွေကို ကူညီခဲ့လဲ၊ မင်းကောင်းတာတွေ ဘာလုပ်ခဲ့လဲ စတာတွေက ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်ကျိုးမကြည့်ဘဲ အများကို တတ်နိုင် သလောက် ကူညီပါ။ ငါ့ရဲ့ အမြင့်ဆုံးရည်မှန်းချက်ကလည်း လူအများကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီဖို့ဖြစ်ပြီး အခု ငါသိထားတဲ့ အသိတွေကို သူတို့ အားလုံးသိအောင် ဝေမျှဖို့ဖြစ်တယ်”

အခန်း (၁၁) အနှစ်ချုပ်

ပုံပြင်ထဲက သင်္ကေတ = အချိန်မှတ်နာရီ

ကျင့်စဉ် = အချိန်ကို လေးစားပါ။

မှတ်သားဖွယ်ရာများ

* အချိန်ဆိုတာ သင့်ရဲ့ အဖိုးတန်ဆုံး အသုံးအဆောင်ဖြစ်ပြီး ကုန်ဆုံးသွားရင် ဘယ်တော့မှ ပြန်လည် ရယူလို့ မရပါဘူး။

* ဘဝမှာ အရေးကြီးတဲ့ အရာတွေကို ဦးစားပေးပါ။ ဘဝကို ရိုးရှင်းစွာ နေထိုင်ပါ။

* ဘဝရဲ့ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းမှု ၈၀%က သင့်အချိန်တွေကို ကုန်စေခဲ့တဲ့

သင့်ရဲ့လုပ်ရပ် ၂၀% ကနေ ဖြစ်ပေါ်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဆိုပါ ၂၀% သော လုပ်ရပ်များကို “ဘဝအတွက် အရေးကြီးတဲ့ လုပ်ရပ်များ”လို့ ခေါ်ပါတယ်။

လေ့ကျင့်ရန် ကျင့်စဉ်များ

* “နိုး” ဆိုတဲ့စကားကို လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ ပြောရဲပါစေ။

* “ဒီနေ့သာ ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်ရင် ငါ ဒီနေ့ဘာလုပ် မလဲ” ဆိုတဲ့ အတွေးအမြဲတွေးပါ။

<https://t.me/mmebooks>

အခန်း (၁၂)

ဘဝရဲ့ အမြင့်မားဆုံး ရည်ရွယ်ချက်

“ဟိမဝန္တာမှာ ငါတွေ့ခဲ့တဲ့ သူတော်စင်ကြီးတွေဟာ ရုပ်ရည်နုပျိုပြီး ကျန်းမာရေး ကောင်းကြရုံတင်မကဘူး။ သူတို့ဟာ ငါမြင်ဖူးသမျှထဲမှာ အကြင်နာဆုံး လူသားတွေလည်း ဖြစ်ကြတယ်။ သူတော်စင် ရာမန် ငယ်စဉ်က အိပ်ရာ ဝင်ခါနီးတိုင်း သူ့ရဲ့ဖခင်က “ဒီနေ့ ကောင်းမွန်တဲ့လုပ်ရပ် ဘာလုပ်ခဲ့လဲ သား...” လို့ မေးလေ့ရှိတယ်တဲ့။ အကယ်၍ မလုပ်မိဘူးဆိုရင် ချက်ချင်း တစ်ခုခုထ၊ လုပ်ရတယ်တဲ့။ သူတစ်ပါးကို ကူညီတဲ့အရာ၊ အများကို အကျိုးရှိစေမယ့် အရာ တစ်ခုခုလုပ်ပြီးမှ အိပ်ခွင့်ရတယ်တဲ့။ ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ရပါစေ၊ အိမ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပိုင်ပါစေ၊ ကားတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပိုင်ပါစေ၊ မင်းဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှုဟာ မင်းပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လောက် အကျိုးပြုခဲ့သလဲဆိုတာနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တယ်”

“ဒီဟာက သူတော်စင် ရာမန်ရဲ့ ပုံပြင်ထဲက ဘယ်အရာနဲ့ ပတ်သက် နေတာလဲ ဂျူလီယန်”

“နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ နှင်းဆီပန်း သင်္ကေတက မင်းကို တရုတ်စကားပုံလေးတစ်ခုအကြောင်း သတိပေးနေလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒီ စကားပုံလေးက “သင့်ကို နှင်းဆီပန်းပေးသောသူ၏ လက်မှာ အမြဲတမ်း နှင်းဆီနဲ့သင်းသင်းလေး ကျန်တတ်သည်”တဲ့။ ပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သူတစ်ပါးရဲ့ ဘဝကို တိုးတက်အောင် ကူညီပေးတာဟာ မိမိအတွက်လည်း အကျိုးရှိတယ်တဲ့။ မင်းရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝမှာ သူတစ်ပါးအတွက် အကျိုးရှိစေမယ့် အရာလေးတွေ လုပ်ပေးရင် မင်းဘဝလည်း ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိလာတာကို ခံစားမိလာလိမ့်မယ်”

“ငါ ပရဟိတအဖွဲ့တွေမှာ ဝင်ပါရမယ်လို့ မင်းဆိုလိုတာလား”

“လုပ်နိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါပြောတာက အဲဒီထက် ပိုပြီး လေးနက်တယ်။ ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ မင်းဘာလို့ ရောက်နေတာလဲ ဆိုတာကို မင်း သိဖို့လိုတယ်။ ဒီလောကကြီးထဲကနေ တစ်နေ့ကျရင် ဗလာနတ္ထိနဲ့ မင်း ထွက်ခွာသွားရမှာ။ ဒီတော့ ဒီမှာ မင်းရှိနေတာ အကြောင်းရင်းတစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

“အဲ့ဒီအကြောင်းရင်းက”

“သူများတွေကို တတ်နိုင်သလောက်ဝေမျှဖို့ပဲ။ တတ်နိုင်သလောက် ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ နေထိုင်ဖို့ပဲ။ မင်းမှာရှိတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို စွန့်ပစ်ဖို့ ငါပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒီလို စွန့်ခွာသွားကြတဲ့သူတွေလည်း ရှိတယ်။ အချို့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေဆိုရင် သူတို့အတွက် ဝင်ငွေကောင်းနေတဲ့နေရာကို စွန့်ခွာပြီး ဘေးဒုက္ခသင့်နေတဲ့ ဒေသတွေက ကလေးတွေကို စာသွားသင်ပေးကြတယ်။ သူတို့ဟာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးပေါ် သူတို့ရောက်လာတာ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုရှိမှန်း သဘောပေါက်သွားကြတယ်။ ငါအဓိကပြောချင်တာက မင်းလည်း မင်းပတ်ဝန်းကျင် ကမ္ဘာလောကကြီးအပေါ် မြင်တဲ့ အမြင်ကို ပြောင်းလဲသင့်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တသီးတခြား ခွဲထုတ်ပြီး တွေးနေတာကို ရပ်တန့်လိုက်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို

ဒီကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအဖြစ် မြင်ယောင် ကြည့်ပါ။ မင်းဘဝမှာ လုပ်လို့ရတဲ့ အမြင့်မြတ်ဆုံးသော လုပ်ရပ်က မျှဝေပေး ကမ်းခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ မင်းပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေကို အချိန်သို့မဟုတ် မင်းရဲ့ အင်အားမျှဝေကြည့်ပါ။ အချိန်နဲ့အင်အားဆိုတာ မင်းရဲ့ တန်ဖိုးအရှိဆုံး အရင်း အမြစ် ၂ ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကားကျပ်တဲ့အချိန်မှာ မင်းရဲ့ ကားရှေ့လမ်း ကြောင်းထဲကို သူများတိုးဝင်ရင် မင်းကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်စီးတလေ မင်း ကျော်ခွင့်ပေးလို့ရတာပဲလေ။ မင်းလည်း တစ်ခါတလေ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ အရေးတကြီး လိုအပ်တတ်တာပဲလေ။ မင်းပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို ပိုမိုကောင်းမွန်အောင် ကူညီဖေးမရင် မင်းစိတ်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း အဓိပ္ပာယ် ရှိတဲ့ ဘဝတစ်ခု နေထိုင်ရလာသလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ဂျူလီယန် ပြောတာတွေက တကယ်တော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော် ရှေ့နေမဖြစ်ခင် ဥပဒေကျောင်းတက်တုန်းက ဥပဒေပညာနဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲပစ်မယ်၊ လူတွေကိုကူညီမယ် စသဖြင့် အတွေးတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာတော့ သူများကို ကူညီဖို့ထက် ကိုယ့်ဘဝရပ်တည် နိုင်ဖို့ လုပ်နေရတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ တစ်ချိန်က ကျွန်တော့်မှာရှိခဲ့တဲ့ လောကကြီးကို အကျိုးပြုမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဟာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ အတွင်းမှာ အရည်ပျော်သွားခဲ့ပြီ။

“ငါမင်းကို ပုံပြင်တစ်ခု ပြောပြမယ် ဂျွန်။ တစ်ခါတုန်းက အဘွားကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ အဘွားကြီးဟာ သူ့ရဲ့ခင်ပွန်းဖြစ်တဲ့ အဘိုးကြီးဆုံးသွား တာကြောင့် သားဖြစ်သူရဲ့ အိမ်ကို သွားရောက် နေထိုင်သတဲ့။ သားဖြစ်သူဟာ အိမ်ထောင်နဲ့ဖြစ်ပြီး သမီးလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်။ အဘွားကြီးဟာ အသက်ကြီးလာပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် အမြင်အာရုံကလည်း ချို့ယွင်းလာပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း တုန်တုန်ချဉ်းချဉ်း ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ မကြာခဏဆိုသလို အစားအသောက်တွေ ဖိတ်ကျတာ၊ ဟင်းချိုပန်းကန် ကျကွဲတာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ တယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သားဖြစ်သူနဲ့ ဇနီးဟာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ အဘွားကြီးကို သီးသန့်စားပွဲလေးတစ်ခုနဲ့ ထမင်းခွဲကျွေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့တယ်။ အဘွားကြီးဟာ အစားအသောက် စားချိန်ဆိုရင် တစ်ယောက်တည်း စားရပြီး မျက်ရည်တွေ ဝဲနေတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သားဖြစ်သူနဲ့ ဇနီးဟာ အဘွားကြီးကို စကားတောင် မပြောတော့ဘူး။ တစ်နေ့တော့ သားဖြစ်သူဟာ သူ့ရဲ့ သမီးလေး ကစားနေတဲ့ အနားကိုသွားပြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ သမီးရဲ့ . . .လို့ မေးလိုက် တယ်။ သူ့ရဲ့ သမီးလေးက “သမီးက ခုံသေးသေးလေး လုပ်နေတာ ဖေဖေရဲ့။ ဖေဖေနဲ့မေမေ အသက်ကြီးလာရင် သီးသန့်ခွဲစားဖို့ခုံလေး လုပ်နေတာ”လို့ ပြောလာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သားဖြစ်သူနဲ့ ဇနီးဟာ သူတို့သမီးလေးရဲ့ အပြုအမူကြောင့် ဆွံ့အသွားကြပြီး နောင်တရစွာ ငိုကြွေးကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ ဘယ်လောက်ဆိုးရွားကြောင်း သတိထားမိသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီညကစပြီး အဘွားကြီးကို သူတို့နဲ့အတူ ပြန်လည်စားသောက်စေခဲ့တယ်။ အဘွားကြီး အစားအသောက်တွေ ဖိတ်တဲ့အခါမှာလည်း ဘယ်သူမှ စိတ်မဆိုးကြတော့ ဘူးတဲ့။ ဒီပုံပြင်ထဲက သားဖြစ်သူနဲ့ ဇနီးဟာ မကောင်းတဲ့သူတွေတော့ မဟုတ်ဘူး ဂျွန်။ သူတို့ဟာ ကိုယ်ချင်းစာတရားဖြစ်ပေါ်ဖို့ အလင်းပြပေးမယ့် အရာတစ်ခု လိုအပ်နေခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ငါတို့တွေအားလုံးလည်း သူတို့လို မှားတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ အသိတရားရတဲ့အချိန်မှာ အမှန်ကို ပြင်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ အကြင်နာတရားရှိခြင်းဟာ လူတစ်ယောက်ကို မိပြီး ပြည့်စုံစေတယ်။ မနက်မိုးလင်းချိန်တိုင်းမှာ ဒီနေ့သူများအတွက်

ဘာအကူအညီပေးမလဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ မင်းဆီကနေ ချီးကျူးစကား ကြားလေ့မရှိတဲ့ သူတွေကို အချိန်ပေးပြီး ချီးကျူးစကားဆိုပါ။ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေကို နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံပါ။ မင်းမိသားစုဝင်တွေအပေါ်မှာလည်း ကြင်နာစွာဆက်ဆံပါ။ အဲဒီအရာတွေ အားလုံးကြောင့် မင်းရဲ့နေ့ရက်တွေဟာ ပိုမိုလှပလာလိမ့်မယ်။ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းကောင်း ၃ ယောက် ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူဟာ လူချမ်းသာ ဖြစ်တယ်တဲ့။ မိတ်ဆွေကောင်းတွေဟာ မင်းရဲ့ဘဝထဲကို ရယ်မောစရာတွေ၊ ပျော်ရွှင်စရာတွေ သယ်ဆောင်လာပေးတတ်တယ်။ လမ်းမှားရောက်နေတဲ့အခါ သူငယ်ချင်းကောင်းတွေက မင်းကို သတိပေးတတ်တယ်။ မင်းဘဝမှာ မွန်းကျပ်တဲ့အခါ သူငယ်ချင်းကောင်းတွေက မင်းကို ပြုံးပျော်စေတယ်။ ငါအလုပ် အရမ်းများခဲ့တဲ့ ရှေ့နေဘဝတုန်းက မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း သိပ်မရှိခဲ့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် အခုအချိန်မှာ မိတ်ဆွေကောင်းဆိုတာ မင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ် ဖတ်ရရင်တောင် ငါ့ရဲ့ အတွေးအမြင်တွေကို ဝေမျှဖို့ သူငယ်ချင်း မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါအရင်တုန်းက ကိစ္စတွေအတွက် အခုအချိန်မှာ မပူဆွေးတော့ပါဘူး။ နေ့ရက်တိုင်းဟာ ဘဝသစ်ရဲ့ ပထမဆုံးနေ့ ဖြစ်တယ်လို့ သူတော်စင်ကြီးတွေက ငါ့ကို သင်ပေးခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ငါ ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေကို ပြင်ဆင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

အရင်ကတုန်းက ဂျူလီယန်ကို အရမ်းစိတ်ဓာတ်မာပြီး တော်တဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော် မြင်ခဲ့တယ်။ သူဟာ အမြဲတမ်း တရားခွင်မှာလည်း စကားပြောကောင်းပြီး အမှုတွေကို အနိုင်ရအောင် လုပ်နိုင်သူတစ်ဦး လည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်တော်တွေ့နေရတဲ့ ဂျူလီယန်က အရင်တုန်းက ဂျူလီယန်နဲ့ တစ်စက်မှ မတူတာတော့ သေချာတယ်။ သူဟာ သူ့ အတိတ်ရဲ့ အမှားတွေကို သိပေမဲ့ ပူဆွေးသောက ရောက်မနေဘူး။ သူ့ဘဝကို ဘယ်လိုတိုးတက်အောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့အပေါ်မှာပဲ စိတ်နှစ်ထားတယ်။ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်နေတယ်။ အရင်တုန်းက အခြား သူတွေပေါ် အရမ်း ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့ ဂျူလီယန်ဟာ အခုတော့ အများအကျိုးကို သယ်ပိုးချင်နေတဲ့ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်ရော ဂျူလီယန်လို စိတ်မျိုး တစ်နေ့မှာ ဖြစ်ပေါ်လာမှာလား...။

အခန်း (၁၂) အနှစ်ချုပ်

ပုံပြင်ထဲက သင်္ကေတ = နှင်းဆီပန်းများ

ကျင့်စဉ် = ကိုယ်ကျိုးမကြည့်ဘဲ အခြားသူများကို ကူညီပါ။

မှတ်သားဖွယ်ရာများ

* လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ဟာ အဲဒီလူ ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် ဘယ်လောက် အကျိုးပြုခဲ့လဲဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။

* သူတစ်ပါးရဲ့ဘဝကို မြှင့်တင်ခြင်းအားဖြင့် သင့်ဘဝကို မြှင့်တင်ရာလည်း ရောက်ပါတယ်။

လေ့ကျင့်ရန် ကျင့်စဉ်များ

* နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကြင်နာတဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုလုပ်ပါ။ အခြားသူတွေကို အကူအညီပေးပါ။

*မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေကို ကူညီဖေးမပါ။ တန်ဖိုးထားပါ။

<https://t.me/mmebooks>

အခန်း (၁၃)

ဘဝတစ်လျှောက် ပျော်ရွှင်စေမယ့် လျှို့ဝှက်ချက်

ဂျူလီယန်နဲ့ စကားပြောနေခဲ့တာ နာရီပေါင်း ၁၂ နာရီခန့် ရှိလာခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီ ၁၂ နာရီဟာလည်း ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အရေးပါတဲ့ ၁၂ နာရီ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာလည်း ပျော်ရွှင်မှု၊ ကျေနပ်မှု၊ စိတ်အားတက်ကြွမှု၊ လွတ်လပ်မှုတွေ ခံစားနေရတယ်။ ဂျူလီယန်ဟာ သူတော်စင် ရာမန်ရဲ့ ပုံပြင်ကို အသုံးပြုပြီး ကျွန်တော် လောကကြီးအပေါ် မြင်တဲ့အမြင်ကို ပြောင်းလဲစေနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပင်ကိုစွမ်းရည်တွေကို အပြည့်အဝ အသုံးမချရသေးမှန်းလည်း သဘောပေါက်လာခဲ့တယ်။

“ငါ ခဏနေရင် သွားရတော့မယ်။ မင်းလည်း မင်းအလုပ်တွေရှိနေသလို ငါလည်း လုပ်စရာတွေ ရှိနေသေးတယ်”

“ငါ့အလုပ်က စောင့်လို့ရပါတယ် ဂျူလီယန်”

“ငါ့အလုပ်ကတော့ မရဘူး ဂျွန်။ ဒါပေမဲ့ ငါမသွားခင် သူတော်စင် ရာမန်ရဲ့ ပုံပြင်ထဲက နောက်ဆုံး သင်္ကေတအကြောင်းကိုတော့ ပြောပြသွားပါမယ်။ သူတော်စင် ရာမန်ရဲ့ ပုံပြင်ထဲမှာ ဆူမိုနုပန်းသမားကြီး ချော်လဲပြီးနောက် ပြန်လည် သတိရလာချိန်မှာ စိန်တွေခင်းထားတဲ့ လမ်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားရင်းနဲ့ ဆူမိုနုပန်းသမားကြီး တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ကျန်းမာနဲ့ နေထိုင်သွားတယ်။ အဲဒါကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

“မှတ်မိတာပေါ့”

“အခု ငါပြောပြတော့မယ့် အကြောင်းအရာကို အဲဒီစိန်ခင်းထားတဲ့ လမ်းကြီးက ကိုယ်စားပြုနေတယ်။ ဒီအလေ့အကျင့်ကို မင်းနေ့စဉ် ကျင့်သုံးရင် ဘဝရဲ့ အရိုးရှင်းဆုံး အရာတွေကနေ ပျော်ရွှင်မှုတွေကို မင်း ခံစားတတ်လာလိမ့်မယ်”

‘ဒီတစ်ခုက လေ့ကျင့်ဖို့ အချိန်ယူရမှာလား’

“ဒီအလေ့အကျင့်က အချိန်အကြာကြီး မလိုပါဘူး။ ချက်ချင်းတောင် ကျင့်သုံးလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နည်းလမ်းကျကျ သုံးဖို့ဆိုရင် ၂ ပတ်လောက် တောင် ပုံမှန်လေ့ကျင့်ပေးဖို့လိုမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ငါကြားချင်နေပြီ”

“တကယ့်စစ်မှန်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ သာယာတဲ့ဘဝကို “ပစ္စုပ္ပန်မှာ နေထိုင်ခြင်း” ကနေပဲ ရရှိနိုင်တယ်လို့ သူတော်စင်ကြီးတွေက ယုံကြည်ကြတယ်။ အတိတ်ဆိုတာ ပြန်လည်ရယူလို့မရတဲ့ အရာဖြစ်ပြီး အနာဂတ်ဆိုတာလည်း ထိတွေ့ကြည့်လို့ မရသေးတဲ့ အရာဖြစ်တယ်။ တကယ်တော့ ငါတို့ပိုင်တာ ပစ္စုပ္ပန်တစ်ခုပဲရှိတယ်။ လက်ရှိအချိန်ကို မြတ်နိုးတတ်အောင် ကြိုးစားပါ။ ပစ္စုပ္ပန်မှာ နေထိုင်တတ်အောင် ကြိုးစားပါ”

“မင်းပြောတာကို ငါသဘောပေါက်တယ် ဂျူလီယန်။ တစ်ခါတလေ ပြန်ပြင်လို့မရတဲ့ အတိတ်အကြောင်းတွေရင် ငါ အချိန်ဖြုန်းနေမိတယ်။ မဖြစ်သေးတဲ့ အရာတွေအပေါ် စိုးရိမ်ရင်းလည်း ငါစိတ်ညစ်နေတတ်တယ်။ ငါ့ရဲ့စိတ်က ငါ့ကို ဦးတည်ရာပေါင်းစုံကို ခေါ်သွားနေသလိုပဲ။ အဲဒီလို တွေးခြင်းက ငါ့ကို ပိုပင်ပန်းစေတယ်။ စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့ ဝေးကွာစေတယ်။ တစ်ခါတလေ မင်းပြောတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ နေထိုင်တယ်ဆိုတဲ့ဟာမျိုးလည်း ဖြစ်ဖူးတယ်။ ကိုယ့်ရှေ့ကအလုပ်ကိုပဲ အာရုံစိုက်နေတာမျိုး၊ လက်ရှိအခိုက်အတန့်လေးကိုပဲ အာရုံ စိုက်နေတာမျိုး ဖြစ်ဖူးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အခြားအကြောင်း ဘာမှ မတွေးမိဘူး။ အဲဒီလို ခံစားမှုမျိုးကို တစ်ခါတလေ ငါ့သားတွေနဲ့ ဘောလုံးကန်တဲ့အခါမှာ ခံစားမိတယ်။ အချိန်တွေ ကုန်သွားတာကို သတိမထားမိဘူး။ ငါ့အတွက် ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ အရေးအကြီးဆုံးအလုပ်က အဲဒီအချိန်မှာ လုပ်နေတဲ့ ဘောလုံးကန်ခြင်းပဲ။ အခြားအရာတွေဖြစ်တဲ့ စိုးရိမ်မှုတွေ၊ မိတာ ဘောလုံးပေးရ မယ့် ကိစ္စတွေ၊ ငါ့ရဲ့အလုပ်ကိစ္စတွေ တစ်ခုမှ ငါ့ခေါင်းထဲကို ဝင်လာလေ့မရှိဘူး။ အဲဒီအချိန်တွေဟာ ငါ့အတွက် စိတ်အအေးချမ်းဆုံး အချိန်တွေလည်း ဖြစ်တယ်”

“အဲဒါ ပစ္စုပ္ပန်မှာ မင်းနေထိုင်ခဲ့တာပဲ ဂျန်။ ဒီနေ့ဒီအချိန်လို အခိုက်အတန့်မျိုးဆိုတာ မင်းဘယ်တော့မှ ပြန်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်း ဖြတ်သန်းနေရတဲ့ အချိန်တိုင်းကို အပြည့်အဝနေထိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်း သိထားရမယ့် အချက်တစ်ခုရှိတယ်။ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ပန်းတိုင်တစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ခရီးတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ဘယ်နေရာကို ရောက်မှ ပျော်မယ်လို့ မသတ်မှတ်ထားနဲ့။ မင်းရဲ့ ခရီးတစ်လျှောက်မှာ တတ်နိုင်သလောက် အမြဲတမ်း ပျော်အောင် ကြိုးစားပါ”

“အခု မင်းပြောနေတဲ့အရာကို သူတော်စင် ရာမန်ထဲက စိန်ခင်းထားတဲ့လမ်းက ကိုယ်စားပြုနေတာလား”

“မုန်တယ် ဂျန်။ ဆူမိုနပန်းသမားကြီးဟာ စိန်တွေခင်းထားတဲ့ လမ်းကို လျှောက်ရင်း နောက်ဆုံးမှာ ပျော်ရွှင်ကျန်းမာစွာ သူ့ရဲ့ဘဝကို ဖြတ်သန်းသွားခဲ့တယ်။ မင်းလည်း မင်းလျှောက်နေတဲ့ လမ်းဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ လမ်းဆိုတာကို သိသွားရင် စပြီးပျော်ရွှင်သွားလိမ့်မယ်။ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားရင်းနဲ့ မင်းလျှောက်နေတဲ့ လမ်းပေါ်က အလှအပတရားတွေကို မေ့သွားတာမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူး။ လောနေတဲ့ စိတ်တွေကို ခဏလျှော့ပြီး မင်းပတ်ဝန်းကျင်က အလှအပကို ခံစားကြည့်ပါဦး”

“ဒါဆို ငါ့ဘဝမှာ ရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးထားတာကို ရပ်ပြီး လက်ရှိ အချိန်ကိုပဲ အာရုံစိုက်လို့ မင်းပြောချင်တာလား”

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ဂျန်။ အစောပိုင်းမှာ ငါပြောခဲ့သလိုပဲ မင်းဘဝမှာ မင်းကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ ထားလို့ရတယ်။ အောင်မြင် ပျော်ရွှင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုရဖို့ ရည်မှန်းချက်တွေဆိုတာ လိုအပ်တယ်။ မျှော်လင့်ချက် တွေ လိုတယ်။ မနက်မိုးလင်းရင် မင်းကို အိပ်ရာထဲက ထစေတာ အဲဒီရည်မှန်း ချက်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ရည်မှန်းချက်တွေက မင်းဘဝကို အင်အားပြည့်ဝစေ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါပြောချင်တဲ့ အချက်ကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်မှုရဲ့ နောက်မှာ ပျော်ရွှင်မှုကို မထားနဲ့။ တစ်ခုခုရမှ ပျော်ရွှင်မယ်ဆို တာမျိုး မသတ်မှတ်ထားနဲ့။ ဒီနေ့ဟာ မင်းဘဝကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ နေထိုင်ရမယ့် နေ့ဖြစ်တယ်။ မင်း ထိပါက်မှာ၊ မင်း ပင်စင်ယူမှ မဟုတ်ဘူး။ ပျော်ရွှင်စွာ ရှင်သန်ခြင်းကို

ဘယ်တော့မှ မရပ်ဆိုင်းလိုက်ပါနဲ့။ မင်းရဲ့အလုပ်မှာ မင်းကို ကူညီပေးမယ့် အကူဝန်ထမ်းရတော့မှ မိသားစုကို ပိုဂရုစိုက်တော့မယ်လို့ မတွေးလိုက်ပါနဲ့။ မင်းရဲ့ ဘဏ်အကောင့်ထဲမှာ ငွေတွေအများကြီးရှိပြီး အလုပ် မလုပ်ဘဲ နေလိုရတဲ့အချိန်ကျမှ ငါပြောခဲ့တဲ့ အလေ့အကျင့်တွေကို လုပ်တော့မယ်လို့ မတွေးပါနဲ့။ ဒီနေ့ဟာ မင်းအတွက် တန်ဖိုးအရှိဆုံး အချိန်ပါ။ မင်းရဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကို လက်ရှိ အချိန်ကစပြီး အကောင်အထည်ဖော်ပါ။ ပြီးတော့ မိသားစုကောင်းတစ်ခု ရှိခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့၊ ဂျွန်။ မင်းရဲ့သားသမီး ငယ်ဘဝမှာ အချိန်ပေးပါ။ မင်းရဲ့သားသမီး ငယ်စဉ် အချိန်အခါမှာ အချိန်မပေးခဲ့ရင် အဲဒီအချိန်တွေကို မင်းဘယ်တော့မှ ပြန်မရတော့ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ အသက်ကြီးတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် သူတို့က မင်းကို စွန့်ခွာသွားတော့မှာ။ သားသမီးတွေဆိုတာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပါ။ သူတို့ဟာ မင်းဘဝကို ပိုမိုပြည့်စုံစေသူတွေပါ။ အိမ်တစ်လုံးရဲ့တန်ဖိုးကို အဲ့ဒီအိမ် ဘယ်လောက် ကြီးမားတာလဲဆိုတာနဲ့ မတိုင်းတာဘူး၊ ဂျွန်။ အဲဒီအိမ်ထဲမှာ ချစ်ခြင်း မေတ္တာတွေ ဘယ်လောက်ရှိနေလဲဆိုတာနဲ့ပဲ တိုင်းတာတယ်။ သားသမီးတွေရဲ့ ငယ်ဘဝမှာ မင်း သူတို့နဲ့အတူ ဖြတ်သန်းဖို့လိုတယ်။ အလုပ်ကိုပဲ သဲကြီးမဲကြီး လုပ်နေပြီး သားသမီးတွေရဲ့ ငယ်ဘဝအချိန်တွေကို လက်လွှတ်လိုက်ရတာမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူး။ အဲဒီလို ဖြစ်သွားရင် မင်းတစ်နေ့ သေချာပေါက် နောင်တရလိမ့်မယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ခံစားဖူးလို့ မင်းကို ပြောပြတာပါ ဂျွန်”

ဂျူလီယန်ရဲ့ အသံဟာ ပြောနေရင်းနဲ့ အနည်းငယ် တုန်ယင်လာပါတယ်။ ဂျူလီယန်ဆိုတာ နာမည်ကျော် ရှေ့နေတစ်ယောက်၊ ကျိုကျိုတက် ချမ်းသာတဲ့သူတွေနဲ့ အမြဲတမ်း တပူးပူးတတွဲတွဲရှိသူ၊ အိမ်အကောင်းစား၊ ကားအကောင်းစားတွေ ပိုင်ဆိုင်သူ စသဖြင့်သာ ကျွန်တော် သိခဲ့တာပါ။ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို ဂျူလီယန်က ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျူလီယန်က ကျွန်တော် တွေးနေတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေလာပါတယ်။

“သားသမီးဆိုတာ မင်္ဂလာတစ်ပါးမှန်း ငါဘယ်လို သိနေတာလဲ မင်းတွေးနေမယ် ထင်ပါတယ်။ ရှေ့နေလောကမှာ နာမည်မကြီးခင်တွန်းက ငါ့မှာ အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား” ‘အဲဒါတော့ သိတယ်’

“မင်းမသိသေးတာက ငါ့မှာ သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ငါ့သမီးလေးက ငါ့ဘဝမှာ မြင်ဖူးသမျှ အရာတွေထဲမှာ ချစ်စရာ အကောင်းဆုံး၊ အနူးညံ့ဆုံးလေးပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါလည်း ငယ်သေးတယ်လေ။ ငါ့မှာ ရည်မှန်းချက်တွေ အပြည့်ပဲ။ ငါ့ဘဝကလည်း တော်တော်လေး ပြည့်စုံခဲ့တယ်။ ငါ့မှာ အရမ်းလှတဲ့ဇနီးရယ်၊ ချစ်စရာ သမီးလေးရယ်၊ တောက်ပတဲ့ အနာဂတ်ရယ်ရှိကြောင်း လူတွေက မကြာခဏ ချီးကျူးလေ့ရှိကြတယ်။ အဲဒီအချိန်ထိ ငါ့ဘဝက ပြီးပြည့်စုံနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တော့ ငါ့ဆီက ပျော်ရွှင်မှုတွေ အကုန်လုံး ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်”

ဂျူလီယန်ဟာ ကျွန်တော် စတွေ့ပြီး စကားပြောကတည်းက ပျော်ရွှင် တက်ကြွစွာ ပြောနေခဲ့ပေမဲ့ အခုတော့ ဂျူလီယန်ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေခဲ့တယ်။ မျက်ရည်တစ်စက် ကျသွားတာကိုလည်း ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမလဲ စကားလုံး ရှာ မတွေ့ဘူး ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

“သူငယ်ချင်း၊ မင်း ဆက်မပြောချင်ရင် မပြောလို့ရတယ်နော်”

“ရတယ် ဂျန်။ ငါ ဆက်ပြောပြချင်ပါတယ်။ မင်းဟာ ငါနဲ့ အရမ်းတူတယ်။ အခုအချိန်ထိ မင်းမှာ ငါနဲ့တူတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဒီပုံစံအတိုင်း မင်းဘဝကို ဆက်လျှောက်မယ်ဆိုရင် ဒုက္ခတွေဆီပဲ ရောက်ဖို့ များတယ် ဂျန်။ ငါ ဒီနေ့ မင်းဆီကိုပြန်လာပြီး ငါသိတဲ့ အရာတွေကို ပြောပြတယ်ဆိုတာ မင်းကို ငါလိုအမှားမျိုး မကျူးလွန်စေချင်လို့ပါ။ ငါရဲ့ သမီးလေးဟာ အရက်မူးပြီး မောင်းတဲ့ ကားသမားတစ်ဦးကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီကားသမားဟာ ငါ့သမီးလေးရဲ့ အသက်ကိုပဲ ယူသွားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အသက်ကိုလည်း သူ နှုတ်ယူသွားခဲ့တာပါ။ သမီးလေး မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ငါ့ဘဝဟာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲသွားခဲ့တယ်။ အလုပ်တွေ များများဖိလုပ်ရင် ငါ့သမီးလေးကို သတိရတဲ့စိတ်ပျောက်မလားလို့ ငါအလုပ်တွေ ဖိလုပ်ခဲ့တယ်။ အိပ်ရာကနိုးတာနဲ့ ငါအလုပ်တွေပဲ တောက်လျှောက် လုပ်နေမိခဲ့တယ်။ တစ်ခါတလေ ရုံးက ဆိုဖာပေါ်မှာပဲ အိပ်ခဲ့တယ်။ ငါ့သမီးလေးရဲ့ အငွေ့အသက်တွေရှိနေခဲ့တဲ့ အိမ်ကို ငါ မပြန်ရဲသလောက်ပဲကွာ။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ သူ့ကို သတိရလွန်းလို့ ငါ အရမ်းဝမ်းနည်းရတယ်။ ငါရဲ့ မရပ်မနား အလုပ်လုပ်မှုကြောင့် အပြင်ပန်းမှာ အောင်မြင်လာခဲ့ပေမဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာတော့ တစ်စစ ဆွဲပြဲခဲ့ထားရသလိုပဲ။ ဥပဒေကျောင်းတက်ကတည်းက ငါ့ဘေးနားမှာ အမြဲရပ်တည်ခဲ့တဲ့ ဇနီးဖြစ်သူဟာလည်း ငါရဲ့အလုပ်အပေါ် စွဲလမ်းလွန်းမှုကြောင့် ငါ့ကိုထားခဲ့တယ်။ ငါ့ကျန်းမာရေးကလည်း တဖြည်းဖြည်း ဆိုးရွားလာခဲ့တယ်။ အရာရာကို ဝယ်ယူနိုင်တဲ့ ငွေကြေးတွေ ငါ့မှာ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီငွေတွေအတွက် ငါ့စိတ်ဝိညာဉ်ကို ငါရောင်းချခဲ့မိတယ်။ အဲဒီငွေတွေရှိချိန်မှာ ငါရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်က ကြေမွပြီးဖြစ်နေပြီ။ ငါရဲ့သမီးလေး ဆုံးသွားတာ ၂၇ နှစ် ရှိသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူရဲ့ ရယ်သံလေး တစ်ဖန်ပြန် ကြားရဖို့ဆို ငါ ဘာမဆိုပေးရတယ် ဂျန်။ သူနဲ့တူတူပုန်းတမ်း ပြန်ကစားခွင့်ရဖို့ရတယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့။”

“ပစ္စုပ္ပန်မှာ နေထိုင်တတ်အောင် သင်ယူလို့ရလား။”

“သိပ်ရတာပေါ့။ ဘယ်လိုအခြေအနေပဲ ရောက်နေပါစေ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ပျော်ရွှင်စွာနေတတ်အောင်၊ လက်ရှိအခိုက်အတန့်တိုင်းကို တန်ဖိုးထားတတ်အောင် လေ့ကျင့်ယူလို့ရတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုနေထိုင်တာက အကောင်းမြင်လွန်းရာ ကျမနေဘူးလား။ ဥပမာ စီးပွားရေးတစ်ခု ကျရှုံးသွားလို့ မွဲပြာကျသွားတဲ့သူက အဲဒီလို နေနိုင်ပါ့မလား။”

“တကယ်တော့ မင်းဘဏ်အကောင့်ထဲမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံပမာဏနဲ့ မင်း အိမ်ရဲ့ အရွယ်အစား ပမာဏဟာ ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ စိတ်မပျော်မရွှင်ဖြစ်နေတဲ့ သူဌေးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဟိမဝန္တာမှာ ငါတွေ့ခဲ့တဲ့ သူတော်စင်ကြီးတွေက ပိုက်ဆံမရှိမှာ စိုးရိမ်ကြတယ်လို့ ထင်လား။ နေရာသီအပန်းဖြေဖို့ ကျန်းပေါ်မှာ အိမ်လေးတစ်လုံးမပိုင်လို့ သူတို့ စိတ်ဆင်းရဲကြမယ် ထင်လား။ ပိုက်ဆံအများကြီးရှာတာနဲ့ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ဖြတ်သန်း တာနဲ့က မတူဘူး။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း မင်းမှာရှိတဲ့အရာတွေအတွက် စိတ်ထဲကနေ ကျေးဇူးတင်ကြည့်ပါ။ မင်း ဥပမာပေးခဲ့တဲ့ စီးပွားရေးကျရှုံးခဲ့တဲ့သူတောင်မှ ကျေးဇူးတင်စရာတွေ ရှိနေဦးမှာ သေချာတယ်။ သူရဲ့ကျန်းမာရေး ကောင်းသေးလား၊ သူရဲ့မိသားစု အသက်ရှင်ပြီး ကျန်းမာသေးလား၊ သူ့အဖေအမေတွေ ရှိသေးလား စတဲ့ မေးခွန်းတွေကို

တွေးကြည့်ရင် သူ့ဘဝမှာ အသက်ရှင်စရာ အများကြီး ကျန်သေးတယ်ဆိုတာ သိလာလိမ့်မယ်။ ဘဝမှာ ကျေးဇူးတင်စရာ အများကြီးရှိတယ်။ လက်ရှိ စကားပြောနေချိန်မှာ အသက်ရှူခွင့်ရတာကို ကျေးဇူးတင်မယ်ဆိုရင် ကျေးဇူးတင်လို့ရတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာတွေပဲ ဆုံးရှုံးသွားပါစေ ကြိုးစားချင်တဲ့စိတ်နဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်နောက်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လိုက်ရဲတဲ့ စိတ်ရှိသေးသရွေ့ မျှော်လင့်ချက် အမြဲရှိနေတယ်။ မင်းအိမ်ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ တေးဆိုနေတဲ့ ငှက်ကလေးတွေဟာလည်း တကယ်တော့ ဘဝက မင်းကိုပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပဲ။ လူတိုင်း အဲဒီလိုအခွင့်အရေး ရကြတာမဟုတ်ဘူး။ မင်း ကျေးဇူးတင်မယ်ဆို ကျေးဇူးတင်လို့ရတဲ့ အရာဖြစ်တယ်။ ဘဝက မင်း လိုချင်တာကို မပေးတတ်ဘူး ဂျန်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝက မင်းမလိုအပ်တာတွေကိုတော့ ပေးတတ်တယ်”

“ဒါဆို ပစ္စုပ္ပန်မှာ နေတတ်ဖို့ဆိုရင် ငါ့မှာ ရှိတဲ့အရာတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့ အလေ့အကျင့်ကို ငါ လုပ်ဖို့လိုတာပေါ့”

“မှန်တယ် ဂျန်။ ဒီနည်းလမ်းဟာ မင်းကို ပစ္စုပ္ပန်မှာ နေတတ်အောင် သတိပေးနေသလိုပဲ။ ငါငယ်ငယ်တုန်းက အဖေက “ပီတာနဲ့ မှော်ချည်ကြိုးလေး”ဆိုတဲ့ ပုံပြင်ကို ဖတ်ပြလေ့ရှိတယ်။ ပီတာက ကျောင်းတက်စအရွယ် ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူ့မိသားစု၊ သူ့ဆရာ၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေအားလုံးက ပီတာကို ချစ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပီတာမှာ အားနည်းချက် တစ်ခု ရှိတယ်”

“ဘာအားနည်းချက်လဲ”

“ပီတာက ဘယ်တော့မှ လက်ရှိအခြေအနေကို အားရပျော်ရွှင်လေ့ မရှိဘူးတဲ့။ ကျောင်းရောက်တဲ့အခါ အပြင်မှာ ကစားချင်တယ်။ ကစားနေတဲ့ အခါမှာလည်း ပျင်းလာပြီး နွေရာသီအားလပ်ရက်အကြောင်း စဉ်းစားတတ် တယ်။ ပီတာဟာ သူ့ရဲ့နေ့စဉ်ဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းမယ့်အစား အမြဲတမ်း အနာဂတ်အကြောင်းပဲ စိတ်ကူးယဉ်နေတတ်တယ်။ တစ်နေ့တော့ ပီတာဟာ သူ့ရဲ့အိမ်နားက တောထဲမှာ သွားကစားရင်း မောလာလို့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ခဏလှဲပြီး အနားယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ပီတာဟာ အနားယူနေရင်းကနေ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။ ခဏအကြာမှာ ပီတာဟာ သူ့နာမည်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ခေါ်နေတာ ကြားလာတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေတဲ့ အဘွားကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဘွားကြီးရဲ့ လက်ထဲမှာတော့ မှော်ဖန်လုံးလို အရာလေးတစ်ခု ကိုင်ထားပြီး မှော်ဖန်လုံးရဲ့ အလယ်မှာ အပေါက်လေး တစ်ခု ရှိနေတယ်။ အဲဒီအပေါက်ကနေ ရွှေရောင်ချည်မျှင်လေးတစ်ခု ကျနေတာ ကို ပီတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဘွားကြီးက “ပီတာ၊ ဒီချည်မျှင်လေးကို တွေ့လား။ ဒါလေးက မင်းဘဝရဲ့ သက်တမ်းပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီအမျှင်လေးကို နည်းနည်းဆွဲထုတ်ရင် အချိန် ၁ နာရီလောက် ကုန်သွားလိမ့်မယ်။ များများ ဆွဲထုတ်ရင်တော့ မင်းဘဝရဲ့ နေ့တစ်နေ့စာကို ကျော်လိုက်လို့ရတယ်။ အများကြီး ဆွဲထုတ်ရင်တော့ နှစ်တွေ၊ လတွေတောင် ကျော်သွားနိုင်တယ်”လို့ ရှင်းပြခဲ့တယ်။ ပီတာလည်း စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ “ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ပေးလို့ ရမလား”လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ အဘွားကြီးက မှော်ဖန်လုံးလေးကို ပေးခဲ့တယ်။ ပီတာဟာ ကျောင်းကိုသွားချိန်မှာ အဲဒီမှော်ဖန်လုံးလေးကို ယူသွားခဲ့တယ်။ ကျောင်းခန်းထဲရောက်ပြီး ပျင်းလာချိန်မှာတော့ ဖန်လုံးလေးကိုထုတ်ပြီး ရွှေချည်မျှင်လေးကို နည်းနည်း ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ပီတာဟာ

အိမ်ကိုပြန်ရောက်နေပြီး အိမ်က ပန်းခြံထဲမှာ ဆော့နေတဲ့အနေအထားကို
ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ပီတာဟာ မှော်ချည်မျှင်လေးရဲ့ စွမ်းအားကို
နားလည်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ပီတာဟာ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ ကျောင်းသားဘဝကို
ကျော်ပြီး ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကို သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်
မှော်ချည်မျှင်ကို များများ ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ပီတာဟာ
ဆယ်ကျော်သက်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီး ဘေးနားမှာလည်း အဲလစ်စ်ဆိုတဲ့
ရည်းစားကောင်မလေးကို ရထားတာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပီတာဟာ
ဆယ်ကျော်သက်ဘဝကိုလည်း စိတ်ကုန်လာပြန်တယ်။ အရွယ် ရောက်ပြီးသား
သူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ မှော်ချည်မျှင်ကို
ထပ်ဆွဲလိုက်ပြန်တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ပီတာဟာ သက်လတ်ပိုင်း အရွယ်ကို
ရောက်နေပြီး အဲလစ်စ်ဟာ သူ့ရဲ့ဇနီး ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ပီတာမှာ
သားသမီးလေးတွေလည်း ရနေပြီ။ တစ်ချိန်က ငယ်ရွယ်နုပျိုခဲ့တဲ့
ပီတာရဲ့မိခင်ဟာလည်း အသက်ကြီးပြီး အိုမင်းရင့်ရော်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ပီတာဟာ
သက်လတ်ပိုင်း ဘဝကို မကျေနပ်တဲ့အတွက် မှော်ချည်မျှင်ကို နောက်တစ်ကြိမ်
ထပ်ဆွဲခဲ့တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ပီတာဟာ အသက် ၉၀ ဝန်းကျင် အဘိုးကြီး
ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ရဲ့ဆံပင်တွေဟာလည်း ဖြူဆွတ်နေပြီ။ တစ်ချိန်က ဇနီးချောလေး
အဲလစ်စ်ဟာလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်က ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း
ပီတာ သိလိုက်ရတယ်။ ပီတာရဲ့ သားသမီးတွေဟာလည်း သူ့ အိမ်ထောင်နဲ့သူ
ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ပီတာဟာ သူ့ရဲ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် နောင်တရလာသလို
ခံစားလိုက်ရတယ်။ သူဟာ ဘဝကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မဖြတ်သန်းခဲ့မိမှန်း
သဘောပေါက်လာတယ်။ ပီတာဟာ သူ့ရဲ့ကလေးတွေနဲ့ ကစားကွင်းသွားခြင်း၊
ငါးမျှားထွက်ခြင်း မရှိခဲ့သလို အဲလစ်စ်အတွက်လည်း ဘယ်တုန်းကမှ
အချိန်မပေးခဲ့ဘူး။ ပီတာဟာ ဥယျာဉ်လေးတစ်ခု စိုက်ပျိုးဖူးခြင်း မရှိခဲ့သလို
သူ့မိခင်ဖတ်တဲ့ စာအုပ်ကောင်းတွေကိုလည်း တစ်အုပ်မှ မဖတ်ခဲ့ရဘူး။ ဘဝကို
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းမယ့်အစား ပီတာဟာ အမြဲတမ်း မကျေနပ်ချက်တွေနဲ့
ဘဝကို အလျင်လိုခဲ့တယ်။ ဘဝလမ်းခရီးတစ်လျှောက်က အလှအပတွေကို ခံစားဖို့
ဘယ်တုန်းကမှ မနားခဲ့ဘူး။ ပီတာဟာ တွေးရင်းနဲ့ ဝမ်းနည်းလာခဲ့တယ်။ ပီတာဟာ
ငယ်စဉ်က ကစားလေ့ရှိတဲ့ အိမ်နားက သစ်တောလေးထဲကို အလွမ်းပြေ
သွားကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ငယ်ငယ်က ကစားရင်း မောရင် အနားယူတဲ့
မြက်ခင်းပေါ်မှာ ခဏလှလိုက်ပြီး အတိတ်အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားနေမိတယ်။
ပီတာဟာ စဉ်းစားရင်း အိပ်မောကျသွားခဲ့တယ်။ ခဏအကြာမှာပဲ
“ပီတာ...ပီတာ”လို့ခေါ်တဲ့ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာတော့ သူ့ကို မှော်ချည်မျှင် ပေးခဲ့တဲ့
အဘွားကြီးကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အဘွားကြီးက “ပီတာရေ၊
ငါ့ရဲ့လက်ဆောင်လေးကို မင်းကြိုက်ရဲ့လား”လို့ ပီတာ့ကို မေးလာပါတယ်။ ပီတာက
“ပထမတော့ ပျော်ဖို့ ကောင်းပေမဲ့ အခုတော့ အဲဒီလက်ဆောင်ကို ကျွန်တော်
မုန်းမိတယ်။ ကျွန်တော်ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ ကျွန်တော် ဘာမှ မခံစားလိုက်ရဘဲ
မျက်စိတ်တစ်မှိတ်အတွင်း ကုန်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အရမ်း
ဝမ်းနည်းနေတယ်။ ဘဝကို ကောင်းကောင်း မဖြတ်သန်းမိခဲ့တာကို
နောင်တရမိတယ်”လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြေလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
အဘွားကြီးက “မင်းက တော်တော် ကျေးဇူးကန်းတာပဲ။ ငါက မင်းကို
လက်ဆောင်လည်း ပေးရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်။ ငါ မင်းကို
နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ဆုတောင်းခွင့်ပြုမယ်။ မင်းကြိုက်တာကို
ဆုတောင်းနိုင်တယ်”လို့ ဆိုလိုက်ပါ တယ်။ ပီတာက ခပ်ကြာကြာ မစဉ်းစားဘဲ

“ကျွန်တော် ကျောင်းသားဘဝကို ပြန်သွားပြီး ကျွန်တော့်ဘဝကို အစက ပြန်စ၊ ချင်ပါတယ်”လို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ဆုတောင်းပြီး ခဏအကြာမှာ ပီတာဟာ ပြန်လည် အိပ်ပျော်သွား ပါတယ်။ “ပီတာ...ပီတာ...ဆိုတဲ့ အသံကြောင့် ပီတာ နိုးလာပါတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ သူ့ကိုခေါ်နေတာ ဘယ်သူများဖြစ်မလဲလို့ ရင်ခုန်စွာနဲ့ မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ သူ့မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ ပီတာရဲ့မိခင်ဟာ အနားမှာ ရပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ သစ်တောထဲက အဘွားကြီးဟာ သူ့ဆုတောင်းကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်တာဖြစ်ကြောင်း ပီတာ သဘောပေါက် သွားပါတယ်။ “မြန်မြန် ထ,တော့ ပီတာ။ နင်အိပ်တာ လွန်နေပြီ။ အခု မထ,ရင် နင် ကျောင်းနောက်ကျတော့မယ်” လို့ ပီတာရဲ့မိခင်က အော်လိုက်ပါတယ်။ ပီတာဟာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် အိပ်ရာက ထ,လိုက်ပြီး ကျောင်းကိုသွားခဲ့ ပါတယ်။ ပီတာဟာ အိမ်နီးကစပြီး ဘဝကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ပဲ ဖြတ်သန်း တော့တယ်။ပီတာဟာ ပစ္စုပ္ပန်တွေကို စတေးပြီး အနာဂတ်ကို ရယူဖို့ ကြိုးစား တာဟာ မကောင်းတဲ့အရာမှန်း သိသွားခဲ့ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကိုချစ်မြတ်နိုးဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါ တော့တယ်”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ပုံပြင်”

““ပီတာနဲ့ မှော်ချည်မျှင်”က ပုံပြင်လေးတစ်ခုပဲ ဖြစ်တယ်။ ငါတို့က တကယ့် လက်တွေ့ဘဝကြီးထဲမှာ နေထိုင်နေကြတာ။ ငါတို့အတွက် ဒုတိယမြောက် အခွင့်အရေးဆိုတာ ရှိလာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ဟာ မင်း ဘဝကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်တယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းအတွက် တကယ်အရေးကြီးတဲ့ အရာတွေကို အာရုံစိုက်ပါ။ မင်းဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစေသူတွေအတွက် အချိန်ပိုပေးပါ။ မင်းဘဝမှာ အမြဲတမ်း လုပ်ချင်ခဲ့တဲ့ အရာတွေကို လုပ်ကြည့်ပါ။ ဂစ်တာတီးတတ်ဖို့ အမြဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒီအတွက် အချိန်ပေးပါ။ စီးပွားရေး အသစ်လုပ်ဖို့ စိတ်ဝင်စားခဲ့ တယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီအတွက် အချိန်ပေးပါ။ ခရီးသွားဖို့ စဉ်းစားခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီခရီးကို သွားဖြစ်အောင် အချိန်ပေးပါ။ ဘာသာစကား အသစ်သင်ယူပါ။ တေးဂီတကို ချစ်မြတ်နိုးတတ်အောင် သင်ယူပါ။ ငယ်ငယ်က ပျော်ရွှင်မှုမျိုးတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ရအောင်လုပ်ပါ။ အောင်မြင်ဖို့အတွက် ပျော်ရွှင်မှုတွေကို မြေချနင်းဖို့ မလိုပါဘူး။ ပျော်ရွှင်ရင်းနဲ့လည်း အောင်မြင်အောင် လုပ်လို့ရပါတယ်”

“ကောင်းပြီ ဂျူလီယန်။ မင်းနဲ့အတူတူရှိခဲ့တဲ့ ဒီနေ့ဟာ ငါ့အတွက်တော့ တစ်သက်လုံး မေ့တော့မှာမဟုတ်တဲ့ နေ့တစ်နေ့ပဲ။ သူတော်စင်ကြီးတွေရဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ ငါ့ဘဝကို ဖြတ်သန်းဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။ ဒီအသိတရားတွေကို အခြားသူတွေဆီလည်း ငါလက်ဆင့်ကမ်းမယ်။ တကယ့်ကို ငါ ရင်ဘတ်ထဲက ပြောနေတာပါ။ ငါ ကတိပေးပါတယ်”

“မင်းပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကိုလည်း ဒီအသိတရားတွေ ပြောပြပါ ဂျန်။ ဒီအသိတရားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ဘဝတွေကိုလည်း ပြောင်းလဲတိုးတက်စေပါ လိမ့်မယ်။ သူတော်စင် ရာမန် ပြောပြတဲ့ အကြောင်းအရာတွေထဲက နောက်ဆုံး တစ်ခု ငါပြောပြဖို့ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ဘုရင်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက အိန္ဒိယမှာ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီဘုရင်ကြီးမှာ အရမ်းချစ်ရတဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ သူချစ်ရတဲ့ ဇနီး ကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှာ ဘုရင်ကြီးဟာ ဇနီးဖြစ်သူအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး အဆောက်အဦတစ်ခု ဆောက်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရင်ကြီးဟာ အလုပ်သမားပေါင်းများစွာနဲ့ ကြီးမားတဲ့ အဆောက်အဦကြီးတစ်ခုကို စတင်

တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။ နေ့တိုင်း တဖြည်းဖြည်းချင်းစီ တည်ဆောက်ရင်းနဲ့ အဆောက်အဦကြီးက ပုံပေါ်လာခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ၂၂ နှစ်အကြာမှာ အဆောက်အဦကြီး ပြီးသွားခဲ့တယ်။ ငါပြောနေတဲ့ အဆောက် အဦကြီးကို သိလား...”

“ငါ မသိဘူးကွ”

“အိန္ဒိယနိုင်ငံက နာမည်ကျော် တာဂျ်မဟာရ် ဂူဗိမာန်ကြီးပါ။ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ် ခုနစ်ပါးထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ ဂူဗိမာန်ကြီးလေ။ ဒီနေရာမှာ ငါပြောချင်တဲ့ အချက်ကတော့ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဒီလောက် ကြီးကျယ်တဲ့ ဂူဗိမာန်ကြီးဟာ နေ့ချင်းညချင်း ဖြစ်လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြည်းဖြည်းချင်း တည်ဆောက် ယူခဲ့ရတာပါ။ မင်းဘဝမှာ အပြောင်းအလဲလေးတွေ လုပ်လာမယ်၊ တိုးတက်မှ လေးတွေ ရှိလာမယ်ဆိုရင် တဖြည်းဖြည်း မင်းမှာ အလေ့အကျင့်ကောင်းလေးတွေ ရှိလာလိမ့်မယ်။ အလေ့အကျင့်ကောင်းတွေကြောင့် ရလဒ်ကောင်းတွေ ရလာလိမ့်မယ်။ ရလဒ်ကောင်းတွေကြောင့် မင်းဘဝဟာ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲလာလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး များများသင်ယူပါ။ များများရယ်မောပါ။ မင်းချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အရာတွေကို လုပ်ပါ”

ဂျူလီယန်ဟာ သူပြောစရာရှိတာတွေ ပြောအပြီးမှာတော့ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အတွေးများစွာနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။

အခန်း (၁၃) အနှစ်ချုပ်

ပုံပြင်ထဲက သင်္ကေတ = စိန်ခင်းထားတဲ့လမ်း

ကျင့်စဉ် = ပစ္စုပ္ပန်မှာ နေထိုင်ပါ။

မှတ်သားဖွယ်ရာများ

*ပစ္စုပ္ပန်ရဲ့ တန်ဖိုးကို မမေ့ပါနဲ့။

*အောင်မြင်မှုအတွက် ပျော်ရွှင်မှုတွေကို မစွန့်လွှတ်လိုက်ပါနဲ့။

*ဘဝလမ်းခရီးကို ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းပါ။ နေ့ရက်တိုင်းကို နောက်ဆုံးနေ့လို့ သဘောထားပြီး ဖြတ်သန်းပါ။

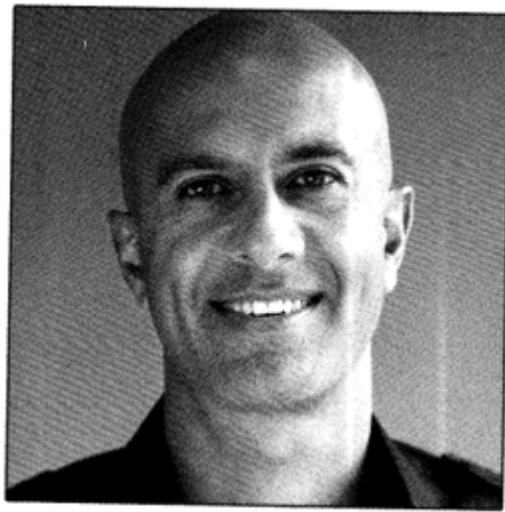
လေ့ကျင့်ရန် ကျင့်စဉ်များ

*အရေးကြီးသော အရာများကို အချိန်ပေးပါ။ ကလေးတွေရဲ့ ငယ်ဘဝကို အတူတူ ဖြတ်သန်းပါ။

*မိမိမှာရှိသောအရာတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ။

ပုံပြင်ထဲက သင်္ကေတ ၇ ခုနဲ့ ကျင့်စဉ်များ

သင်္ကေတပုံ	သင်္ကေတအမည်	ကျင့်စဉ်
	ဥယျာဉ်	စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ခြင်း
	မီးပြတိုက်	ဘဝရည်မှန်းချက်ကို ရှာဖွေပါ။
	ဆူခိုနပန်းသမား	ကိုင်ဇန် (စဉ်ဆက်မပြတ် တိုးတက် အောင်လုပ်ဆောင်ခြင်း)
	ပိုင်ယာကြိုး	စည်းကမ်းရှိစွာ နေထိုင်ခြင်း
	အချိန်မှတ်နာရီ	အချိန်ကို လေးစားပါ။
	နှင်းဆီပန်းများ	ကိုယ်ကျိုးမကြည့်ဘဲ အခြားသူများကို ကူညီပါ။
	စိန်ခင်းထားတဲ့လမ်း	ပစ္စုပ္ပန်မှာ နေထိုင်ပါ။

ရော်ဘင်ရှာမာကို ကနေဒါနိုင်ငံတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ အသက် ၂၅ နှစ်ထိ ရှေ့နေအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်း ကြောင်းပြုခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင် အောင်မြင်ရေးလမ်းညွှန်၊ ခေါင်းဆောင်မှု ပညာရပ်စာအုပ်များကို ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ 'ဖာရာရီ လမ်းခွဲ စာအုပ်ကို ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ပုံနှိပ်ခဲ့ပြီးနောက် အောင်မြင် ထင်ရှား ခဲ့သည်။ အဆိုပါစာအုပ်သည် နိုင်ငံတကာ အရောင်းရဆုံး စာရင်းဝင် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ခဲ့ပြီးနိုင်ငံ ပေါင်းများစွာတွင် အရောင်းရဆုံး စံချိန်များချိုးခဲ့သလို ဘာသာပေါင်းများစွာတို့ကိုလည်း ဘာသာပြန်ဆို ခဲ့သည်။ ရော်ဘင်ရှာမာသည် လက်ရှိအချိန်တွင် စာပေများရေးသားသကဲ့သို့ အောင်မြင်ရေးလမ်းညွှန်များ၊ စိတ်ခွန်အားဖြစ်ဖွယ် ဟောပြောပွဲများ၊ သင်တန်းများကိုလည်း ပို့ချလျက်ရှိသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အထင်ရှားဆုံး အောင်မြင်ရေး ဟောပြောသူ ငါးဦးထဲက တစ်ဦးအဖြစ်သတ်မှတ်ခြင်း ခံထားရသည်။

တရာဂီ လမ်းခွဲ
မိုးရှင်း(I.M.T)

The **Monk** Who Sold His **Ferrari**
ROBIN SHARMA

MSN-186

တရာဂီလမ်းခွဲ - ၂၅၀၀ကျပ်